

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXII • Núm. 1.122 • 250 ptes. / 1,50 euros

22 • març • 2001

«Val més una paraula a temps
que cent a deshora»
Miguel de Cervantes

Internet ofereix un ampli ventall de possibilitats a favor de la nova evangelització

Connecta't a Déu!

Ni sant Pau en els seus millors discursos podia haver imaginat una audiència tan nombrosa. Internet s'obre al món sencer. Un món «en xarxa» que creix més i més cada dia i el sostre del qual encara sembla molt llunyà. La nova cultura del xip ha irromput amb moltíssima força durant la darrera dècada i ha esdevingut una terra de missió immillorable perquè l'Església escampi les raons de la seva esperança. Els cristians també estan cridats ara a esdevenir «missioners intrèpids», com assenyala Mons. Foley, president del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, cadascú des del seu carisma i particularitat, amb imaginació i molta creativitat.

En aquest darrer any 2000, com si el mateix Jubileu hi hagués tingut alguna cosa a veure, la Xarxa ha experimentat un gran floriment de catolicisme. Milers de webs de tot tipus han obert les seves portes a la transcendència tot volent proclamar més universalment que mai l'existència d'un Déu ansiós de fer feliços els homes. La nova evangelització adquireix així la seva vessant més «digital», més directa i alhora més original. I tot a només un clic de distància. Mai abans no havia estat tan fàcil l'evangelització.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Els rectors de santuaris s'han aplegat a Mallorca

El bisbe de Girona amb participants en la trobada.

La diòcesi de Mallorca, i més concretament el santuari de Sant Salvador de Felanitx, ha estat en aquesta 22a edició l'encarregada d'acollir la Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears. Una representació de pràcticament tots els rectors de santuaris de Catalunya i les Balears participaren en l'encontre, celebrat del 12 al 14 de març. El bisbe de Mallorca, Mons. Teodor Úbeda, i el bisbe de Girona, Jaume Camprodon, president del Secretariat nacional de Turisme de Santuaris i Pelegrinatges, també com-

partiren un temps amb els prop de 50 participants i presidiren en jornades successives les vespres i la missa. En aquesta trobada es va posar de manifest que els santuaris tenen un paper important en la nova evangelització, perquè són una mostra d'acostament constant de la gent al fet religiós. Així mateix, en les jornades també es va constatar l'augment progressiu del nombre de turistes i cristians que passen pels santuaris.

Pàg. 17

25.000 fidels participen a Roma en la beatificació de 233 màrtirs

Joan Pau II va destacar el testimoni de Francesc Castelló i Aleu

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 Carta papal als cardenals alemanys

Pàg. 18 Tarragona: anàlisi de la situació actual dels «sense sostre»

Pàg. 19 P. Pere Borràs, nou superior provincial dels jesuïtes

Pàg. 23 Girona acollirà el Col·loqui Europeu de Parròquies

Pàg. 24 Tortosa: presentat el Pla director de la Catedral

Editorial

Internet evangelitzador

Es tracta d'una de les revolucions més ràpides i espectaculars de la història. Hi ha qui afirma que hi ha un abans i un després de l'arribada d'Internet. Tot ha canviat en el món de les comunicacions, de la tecnologia i fins i tot en el de l'economia.

El correu tradicional i la transmissió de dades en mà o per fax estan deixant pas a aquestes noves formes de difusió. Moltes empreses especialitzades en Internet estan fent l'agost ja que aconsegueixen unes fortunes increïbles. I avui dia és estrany trobar una institució o empresa important que no tingui la seva pàgina web, moltes de les quals mouen centenars de milions en ingressos gràcies a les compres electròniques.

És indubtable que es tracta d'un gran avenç, ple d'avantatges i facilitats, però no en pot ocultar els perills i les amenaces. Al costat d'informacions útils i pràctiques es poden trobar a la Xarxa les pàgines més abominables i cruels que puguem imaginar, i tot això sense un control internacional aparent. Hi ha moltes denúncies que aconsegueixen eradicar aquelles informacions que inciten al delicte o a transgredir les lleis i prohibicions, però la novetat del sistema i la facilitat d'introduir dades de forma relativament anònima fa possible que molta gent faci servir Internet per a fins absolutament detestables.

A la Xarxa hi ha una oferta amplíssima de tota mena de pornografia. Les dades fredes de les estadístiques revelen la trista realitat que aquest és un dels elements que més circulen per la Xarxa. Hi ha qui es gasta fortunes en pàgines de pagament per accedir a aquest tipus de continguts. A tot això hem d'afegir la pornografia infantil il·legal, la prostitució, el sadomasoquisme...

També hi ha la informació de grups d'ideologia nazi, racista, xenòfoba... o de col·lectius pròxims al terrorisme organitzat, o la proliferació de sectes de tots tipus entre les quals n'hi ha moltes considerades «satàniques». La publicació d'una il·lustració de Satanàs en una recent portada de *Catalunya Cristiana* amb el títol: «El dimoni està a l'aguait», va

causar certa sorpresa i fins i tot indignació entre alguns dels nostres lectors. Però no era més que una fotografia extreta d'una dels centenars de pàgines dedicades a aquestes sectes en Internet.

Però més enllà dels perills, que són ben reals i no s'han d'oblidar, hem de destacar també els avantatges que tenen aquestes noves tecnologies en el camp de l'evangelització i l'apostolat. Tot i que en mitjans cristians encara hi ha molt de treball per fer, ja que molts grups eclesials i fins i tot algunes diòcesis no han apostat per aquest projecte, cal destacar la important informació i material catequètic que pot trobar-se ja en aquest moment a la Xarxa.

Els documents pontificis i del magisteri de l'Església poden consultar-se a Internet, i es facilita així l'accés a tots els cristians i fins i tot als no cristians. La Bíblia, pràcticament en tots els idiomes, les lectures de la missa diària i dominical, el catecisme, la doctrina catòlica són alguns dels elements que es poden trobar a la Xarxa d'una manera fàcil i immediata.

A Internet hi ha informació: de les esglésies, grups i comunitats, dels horaris parroquials, dels telèfons i formes d'accedir als llocs de culte. Fins i tot s'han establert consultoris espirituals que han ajudat molts homes i dones en la seva vida personal i de fe. A més hi ha formació: un cristià pot ampliar els seus coneixements sense moure's de casa participant en catequesis interactives, en xats per compartir experiències de fe, imprimir materials realitzats en qualsevol lloc del món i beneficiar-se de l'aportació d'altres cristians que es troben a milers de quilòmetres.

Cap cristià no està obligat a entrar en aquesta dinàmica, i pot seguir sent un bon creient sense necessitat d'haver fet servir mai Internet. Però està clar que a poc a poc aquests avenços tecnològics es van imposant en la societat i l'Església no pot quedar al marge de tot això, no pot quedar-se enrere. La fe és una cosa que afecta el cor i l'esperit, però la fe ha de ser compatible amb els signes dels temps, i no hi ha dubte que Internet és un dels signes cada dia més imprescindibles d'aquest segle XXI.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, *ANDALUSIA*; Guillem Farré, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Lluís Serra i Miriam Díez, *ROMA*; Guillem Ferrer, *ILLES BALEARS*; Antoni Mirabet, *SEU D'URGELL*; Benet Roigé, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Joaquim Blanc, *TORTOSA*; Fàtima Alemany, *VIC*

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035

E-mail: catcris@idgrup.ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SACra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

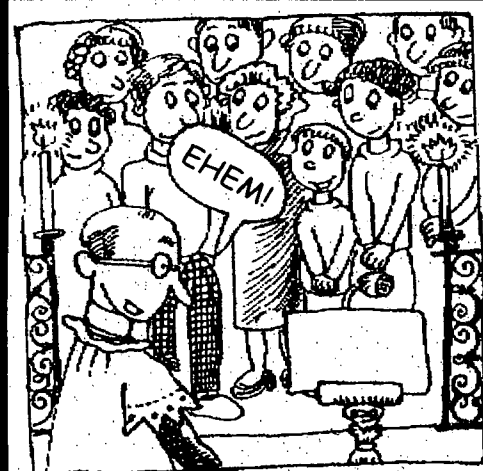
Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

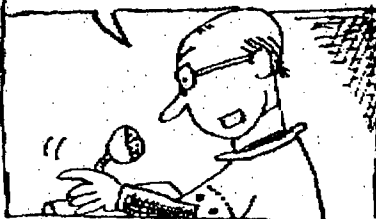
Per Pilarín

GERMANES, GERMANS:
AVUI PARLARÉ DELS
PERILLS DE LA SOCIETAT
DE LA INFORMACIÓ...

PERQUÈ TOT SOVINT
UN EXCÉS DE MITJANS
DE COMUNICACIÓ ENS
DISTREU D'ALLÒ
MÉS IMPORTANT...

...COM PER EXEMPLE
ARA!!!

en primer pla

L'ESGLÉSIA A LA XARXA @

Internet, terra de missió

■ L'evangelització a través de la Xarxa constitueix un dels grans reptes actuals de l'Església

BARCELONA.— El cristià està cridat a donar testimoni de la seva esperança en tots els racons del món. A casa seva, a la feina, als carrers, als països més llunyans... i, per descomptat, cada vegada més, en aquest immens oceà digital anomenat Internet. És la nova terra de missió, que sense ser un lloc físic, es converteix en un dels grans reptes de l'Església del segle XXI. Des de Roma no

es deixa d'insistir en aquest sentit, fins i tot el Sant Pare, que amb prou feines coneix quatre coses sobre la Xarxa, i especialment Mons. Foley, president del Pontifici Consell de les Comunicacions Socials (PCCS), que convida amb entusiasme els cristians a «ser intrèpids missioners també en aquest nou camp que la Providència i l'enginy humà han posat a la nostra disposició».

persones parlant de sexe i de frivolitats en els xats i grups de discussió. Què cal fer? Crear xats que discuteixin temes que ajudin aquestes persones. Crear espais d'assessoria psicològica i espiritual al costat dels concorreguts espais de violència i sexe. Jesús no es va quedar únicament predicant al Temple..., conclou Maldonado.

Ja no existeix tant recel com al principi. Internet s'ha convertit amb el pas dels anys en una realitat en la qual l'Església també té molt a dir-hi. Té els seus perills, com tot gran descobriment, però alhora ofereix unes possibilitats immenses per tal que Crist sigui proclamat lliurement. L'Església comença a despertar i a descobrir en aquest nou mitjà de comunicació un instrument molt preuat per a la seva missió evangelitzadora. Tant és així que recentment a Roma s'ha acabat d'elaborar el primer document vaticà que tracta específicament sobre Internet. El text, en què cardenals, bisbes i

experts d'arreu del món reflexionen sobre aquest nou fenomen de masses, ha estat elaborat en el marc de l'assemblea plenària del Pontifici Consell per a les Comunicacions i molt aviat sortirà a la llum pública.

Aquest nou camp de missió que representa Internet ha experimentat en el darrer any un constant i significatiu creixement de la presència catòlica. Cada vegada són més les pàgines web cristianes que no només són a la Xarxa, sinó que, a més, s'orienten cap a serveis concrets.

Webs de notícies, santorals, racons d'oració, consultoris espirituals o els nous portals són algunes de les noves ofertes que en l'àmbit catòlic comencen a fer-se un forat important en la xarxa de xarxes. Mons. Foley és un dels prelats que més satisfet se sent d'aquest creixement i insisteix, com és natural, perquè no cessi aquest procés tan beneficiós per a l'Església: «És en l'àrea informàtica on l'any 2000 ha vist un esclat veritable de creativitat, desig de servei, i un naixement considerable d'entitats catòliques que han incorporat aquest nou mitjà de comunicació.»

Una de les persones que més en saben, a Catalunya, sobre la

presència catòlica a la Xarxa és Val Maldonado, brasiler resident a Barcelona i coordinador del Servei d'Observació d'Internet (SOI). El SOI, pertanyent a l'Àmbit Maria Corral, va néixer l'any 1996 animat pel Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, i la seva missió és seleccionar, classificar i analitzar pàgines web i altres noves tecnologies que estiguin a favor de l'ésser humà i li aportin elements per al seu enriquiment personal i cristià.

Maldonado adverteix que cada cop

«Veracitat, claredat i senzillesa» són els trets que han de definir una web catòlica

La web del SOI vol destacar el caràcter universal de la Xarxa.

són més «els joves que fendeixen a accedir a Internet per motius religiosos, i s'espera que en els propers cinc anys milions d'adolescents i d'adults recorreran a Internet i no als temples per tal de resoldre les seves preocupacions religioses. Perquè tot ésser humà, per més agnòstic o ateu que sigui, té necessitat de transcendència i cerca en la New Age, en les noves religions, i ara a Internet, per satisfer-la». Amb vistes a respondre a aquesta nova demanda creixent, aquest jove enginyer informàtic creu que l'Església ha d'actuar fonamentalment en dos camps: «La investigació, per conèixer més bé la complexa realitat sociocultural actual, i d'altra banda, actuar desenvolupant fórmules creatives de portar l'Evangeli».

L'Església ha d'estar oberta als nous temps i molt especialment a les necessitats de les persones: «La gent busca informació útil que pugui ajudar-la a resoldre els seus problemes actuals. Hi ha milions de

en tant que serveis a través d'Internet, segons assegura Ortuño, és «la informació, ja siguin notícies, documents del magisteri, material pastoral o fins i tot llibres». Les possibilitats, tanmateix, són immenses, a diferència d'altres mitjans encara queda moltíssim per inventar. «La clau de l'èxit d'una pàgina web és l'actualització constant i que no es deixi mai de pensar com a usuari», resumeix Ortuño. «Veracitat, claredat i senzillesa» són els trets que han de definir, a més, una web catòlica. I es pot portar a terme des de bisbats, institucions, parròquies, o de manera particular, laics i sacerdots. Amb plena llibertat per anunciar la Bonà Nova i portar-la per tot el món de manera creativa i actual. Ja que a Internet tot és a un clic de distància. Sense sortir de casa, amb un simple ordinador i un mòdem connectat a la Xarxa, i ja podem donar raó de la nostra esperança. Mai abans no se'ns havia posat tan fàcil l'evangelització. (S.G.)

El nou llenguatge de la Xarxa

Paraules com *Internet*, *navegar*, *pàgina web* o *xat*, entre moltes d'altres, han passat a ser d'ús comú entre els internautes i tard o d'hora hauran d'obrir-se un forat en els diccionaris. Repassem-ne algunes de les més bàsiques:

- Ⓢ **Buscador:** programa que gestiona una base de dades per a la localització de tots o part dels continguts que es troben a Internet.
- Ⓢ **Xat:** és un entorn en què els usuaris poden entrar i conversar entre ells en temps present.
- Ⓢ **Correu electrònic (e-mail):** servei d'Internet que possibilita enviar o rebre missatges d'altres usuaris d'Internet.
- Ⓢ **Internet:** conjunt de xarxes d'ordinador, diferents, connectades entre elles per transmetre informació. Són diversos punts de connexió als quals podem accedir amb gran rapidesa i facilitat per aconseguir tot tipus d'informació.
- Ⓢ **Link (enllaç):** zona interactiva dins d'una pàgina web, que en prémer-la ens remet a un altre lloc de la mateixa pàgina o a una altra de diferent.
- Ⓢ **Navegar:** anar d'un ordinador a un altre al llarg de la Xarxa, cercant algun tipus d'informació, intentant establir contacte amb altres persones, etc.
- Ⓢ **Pàgina web:** forma en què es mostra la informació a Internet. Es confecciona utilitzant el llenguatge HTML.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

Autèntica Llar-residència.

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

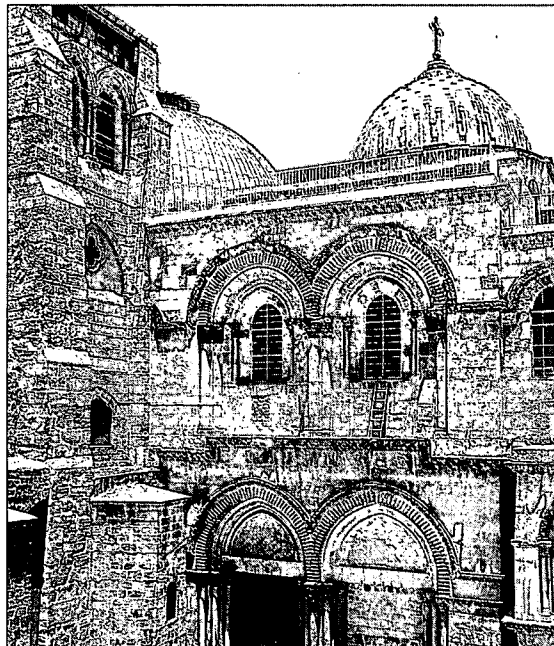
Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Del 5 al 12 d'agost
- De l'1 al 8 d'octubre **Especial contemplatiu**
- Del 2 al 9 de novembre
- Del 28 de desembre al 4 de gener del 2002

Una vivència excepcional de reflexió, de pregària i de celebració de la fe a les fonts mateixes de la nostra salvació.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

RUTES RAIMONDIANES

Amb motiu del IV centenari de la canonització de sant Ramon de Penyafort.

RUTA CATALANO-OCCITANA

Del 30 de maig al 3 de juny

- Provença
- Llenguadoc
- La Selva
- Penedès

Sant Ramon en el seu temps...

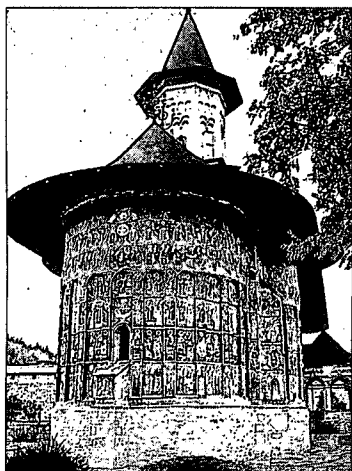
RUTA ITÀLICA

Del 19 al 26 d'octubre

- Bolonya
- Florència
- Assís
- Roma

Els viatges de sant Ramon.

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

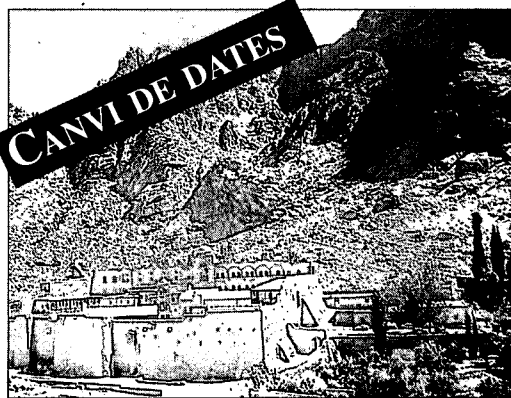

**Del 16
al 23
d'agost**

ROMANIA MEDIEVAL

Els Carpats i Monestirs

Els testimonis de la més típica tradició oriental.

CANVI DE DATES

Del 16 al 28 de setembre

ITINERARI BÍBLIC SINAI

Egipte i Jordània

La ruta de l'Èxode fins a Jerusalem.

**Del 19 al
30 de
novembre**

REP. SUD-AFRICANA ZIMBABWE

Parc Kruger / Catarates Victòria

A la descoberta dels contrastos més exòtics del món.

«Crist no pot deixar d'estar present en el gran mitjà de comunicació per excel·lència»

■ Mn. Enric Ribas és el creador de la pàgina web: «www.esglesia.org»

No ho vol reconèixer, però és tot una eminència en l'evangelització a través d'Internet. La seva pàgina, www.esglesia.org, ha estat des que es va crear el pont perquè milers i milers d'internautes hagin contactat amb més de tres milions

de pàgines catòliques d'arreu del món.

Mn. Enric Ribas vol deixar clar que no és un fanàtic de la Xarxa, encara que no pot negar que li agrada força, sobretot per les possibilitats que ofereix. Són més de 15 anys de relació amb la

informàtica, i tot de manera autodidacta. Com va fer amb Internet, on es va endinsar el 1997 i on encara avui continua portant a terme una tasca importantíssima per a l'Església dins la nova evangelització.

—Vostè és el creador de www.esglesia.org, tot un referent de catolicisme a Internet.

—La idea era senzillament fer per a mi un catàleg del que m'interessava a la Xarxa. I de seguida vaig decidir «penjar-ho» com a directori, i va superar els que ja hi havia, per nombre de referències. Estem parlant de l'any 1997, època en què tots els directoris eren monolingüístics, i jo decideixo fer-ne un de multilingüe, obert a tots els idiomes que pugui identificar, tot el que hi havia a la Xarxa que fos catòlic. Van ser uns inicis amb molts problemes, ja que com que Internet està començant, moltíssimes pàgines canvien d'adreça. En aquest moment ho estic refent, sortirà tot renovat, amb milers d'adreces canviades i amb un nou sistema de base de dades més àgil.

—Com se li va acudir ficar-se en aquest món?

—Jo volia entrar molt abans a Internet, cap al 1995, però estava molt mal vist que els capellans hi entressin. La gent identificava Internet i pornografia. No hi havia gairebé res de religió, només entreteniment, pornografia o coses molt tècniques. Però jo sabia que hi havia coses d'Església i alhora ho veia com un mitjà de comunicació amb moltíssimes possibilitats. Malgrat això vaig estar un any reticent, fins al 97. Tot va anar molt ràpid, en pocs mesos començo la pàgina, que ni tan sols tenia l'adreça actual. Era linkscatolicosmn, però per circumstàncies va anar creixent molt, vaig haver de buscar un altre servidor i va acabar convertint-se en www.esglesia.org.

—Des de llavors un munt de gent ha passat per la seva pàgina.

—El meu directori només pretén ser un pont, no és un lloc d'arribada. I al principi, quan no hi havia res, era fàcil fer-lo créixer. De fet, jo tenia moltes idees per a Internet, però aquesta ha estat l'única que ha quallat. Tenia un projecte de fer un gran centre de material pastoral, com una font de servei per a les parròquies, les comunitats, els grups... Però ha faltat coratge i valentia per ficar-nos de ple i fer alguna cosa interessant.

—La receptivitat vers Internet, però, cada vegada és més gran, oi?

—Per força. El Sant Pare ha fet recentment discursos i documents on insta l'Es-

glesia a obrir-se als mitjans de comunicació, especialment a Internet. Jo no sé si el Papa té clar el que és la Xarxa, ell no s'hi connecta, però sap com funciona. El Sant Pare té molt clar que Crist ha de ser anunciat arreu i si Internet és un lloc, Déu també ha de ser-hi present. S'ha adonat que si és

net. Evidentment no és Internet qui dona la fe, la dona Déu. La fe no es pot trobar ni dintre ni fora d'Internet. Nosaltres hem de posar els mitjans perquè s'arribi a conèixer Nostre Senyor i que Déu il·lumini la fe. Arriba un moment que és necessària l'Església, el contacte personal, la comunitat i els sagraments... però Internet pot ajudar a arribar fins aquí. No ho substituirà mai.

—Per què hi ha, doncs, tant de recel?

—Un capellà gran em deia: «Què hi guanyo jo amb Internet? Que m'anirà a veure els malalts? Que em dirà la missa? No, llavors, per què em serveix Internet?» Si la mentalitat és que em substitueixi el que faig a la parròquia, llavors no serveix per res. Internet no substitueix res, però em pot ajudar a fer la meua tasca molt millor. Hi ha com dos serveis importants que es com-

plementen: el que Internet pot fer per tu i el que tu pots fer a Internet.

—Quins avantatges té la Xarxa de xarxes?

—Internet ja no és ni tan sols un mitjà de comunicació, és molt més que un mitjà. Internet comunica, informa, entreté, amb la diferència enorme de tots els altres mitjans que és interactiu. Podem participar,

llibertat per entrar o sortir quan i com vulguis.

—Tard o d'hora, però, haurà d'arribar un cert control.

—No pot arribar. La filosofia d'Internet és la llibertat. No hi ha limitació, cadascú pot posar el que vulgui, és la naturalesa de la Xarxa.

—Amb tanta llibertat, es poden multiplicar els perills?

—Sí, hi ha molts perills, però l'Església, enmig de tots els perills, que sempre hi seran, té la llibertat d'actuar. Si no s'hi posa ella s'hi posaran d'altres en lloc seu. Si tota l'activitat d'informació religiosa ha d'estar ocupada per sectes o altres religions, malament rai. L'Església catòlica hi té molt a dir.

—Com es pot obrir pas l'usuari catòlic enmig de tant de soroll?

—Ara per ara, hi ha una cosa molt interessant que són els portals catòlics. Són llocs on trobem una informació catòlica general, juntament amb una sèrie d'ofertes de serveis diferents, i un directori-buscador de pàgines web catòliques. Però tot just estem començant.

L'internauta que entra per primer vegada necessita temps per situar-se, per saber distingir les coses, per saber on cercar... Un cop dins a poc a poc aprens a discernir. Aquest discerniment és el que intenten donar en primer lloc els portals o directoris catòlics, on es pot trobar explícitament informació cristiana.

—Una cosa molt comuna ara a Internet és la consulta espiritual, no és massa?

—Jo crec que és una cosa molt bona. A les persones que tenen dubtes, sobretot en aquelles parròquies on no coneixen cap capellà o només coneixen al capellà que li ha fet venir el dubte, els és molt útil. I ho demana molta gent, encara que en molts casos requereix també el contacte personal, perquè moltes coses no es

poden solucionar per Internet, però sí que es pot donar un cop de mà per saber on adreçar-se. Això no substituirà mai la pastoral parroquial, es tracta d'una altra pastoral, que la complementa i ajuda moltíssim.

—Com valora la presència catòlica a Internet?

—En termes absoluts, és molt minsa. Moltíssimes diòcesis no tenen res, només hi ha un 5% de parròquies connectades, i moltes institucions no tenen ni pàgina web. Però si ho comparem amb com estàvem fa dos o tres anys, ens hem multiplicat per molt. Cada any es triplica o quadruplica la presència.

Mn. Enric Ribas és el gran exponent a Catalunya de l'evangelització a través d'Internet.

el gran mitjà de comunicació per excel·lència, Crist no pot deixar de ser-hi.

Actualment tots els capellans joves fan servir la informàtica, i dels vells, n'hi ha que també. L'ordinador, ara per ara, és gairebé indispensable. Els capellans joves, el 90% estan connectats d'una forma o altra. Hi ha més problemes amb els que porten la diòcesi, encara que n'hi ha que sí que s'hi fiquen.

—Realment es pot evangelitzar a través d'Internet?

—És clar que sí, i posaré un exemple molt clar. Si un jove normal que estudia a la universitat i que no és d'Església es vol informar de qualsevol cosa d'Església, quina font de comunicació emprarà? Evidentment Internet. Agafarà un directori, posarà el que vol saber i a veure què surt. Si nosaltres no hi som presents no ens trobarà, i si no ens troba, com si no existís. I si no hi som nosaltres hi haurà algú altre. Curiosament fa un any vaig fer un estudi sobre la presència catòlica a la xarxa a Espanya. El resultat va ser que la religió majoritària tenia una presència a la xarxa similar a la de qualsevol altra confessió o secta cristiana. És molt curiós!

—Però una cosa és informar i una altra contagiar Crist.

—A la fe s'arriba per molts mitjans, i hi ha gent que hi ha arribat per mitjà d'Inter-

Suggeriments de Mn. Ribas

- ✓Un directori catòlic: www.sitticattolici.it (en italià)
- ✓Una web original: www.trovador.com
- ✓Una web informativa: www.zenit.org (permet subscripció)
- ✓Una web d'aprofundiment doctrinal: www.servidoras.org.ar
- ✓Una web graciosa: <http://teletel.terra.es/personall/angerod/>

demanar, influir i fins i tot ficar-nos-hi per ser proveïdors de forma clara d'informació. Internet és interactiu 100%. La Xarxa multiplica la quantitat d'informació que pot fer arribar als interessats i a més persones al dia. És una informació immediata i fiable, perquè és directa, en ser la mateixa font qui informa. Contràriament al que pot semblar facilita la comunicació i interrelació entre persones i institucions. Tot està a només un cop de clic. La relació és molt directa i interpersonal. És el gran mitjà global i el més econòmic, no són necessàries grans inversions ni grans tecnologies. I una cosa més, no hi ha control, tens

Evangelització virtual

L'ESGLÉSIA A LA XARXA @

■ Els cristians comencen a prendre posicions a la Xarxa

Déu vol avui parlar a través d'Internet. Ha parlat sempre a la humanitat de múltiples maneres, i ara, en ple tercer mil·lenni, també vol transmetre la seva Paraula a través del mitjà de comunicació per excel·lència. Però

no ho pot fer sol, necessita missioners virtuals que inculturats en aquest nou món digital facin arribar al món les raons de la seva esperança. Des de l'Amor i la fidelitat al seu missatge, i amb una miqueta d'imaginació, el

contagi es fa inevitable. Ja hi ha gent que ho està fent, cadascú a la seva manera, de forma més o menys complexa i original, però plens d'entusiasme i ganes d'evangelitzar a la Xarxa.

Mn. Vicenç Moragues és un dels responsables de la web de l'arquebisbat de Barcelona (www.arquebisbatbcn.es)

Acompanyament en Xarxa

La seva afició a Internet es remunta fins i tot a abans de la seva creació. Mn. J. V. Moragues és dels que encara recorden una cosa que s'anomenava *fidonet*, una xarxa mantinguda per aficionats només a partir d'ordinadors personals i de telèfons. Ja el 1996 se les va arreglar per muntar un taller a la facultat de Teologia on mostrava a alumnes i professors les possibilitats de la Xarxa en el camp teològic.

D'aquell primer taller en quedaria fins i tot una pàgina web, «Adreces de Teologia i Església», molt senzilla i rudimentària, com pertoca als inicis, però que representava l'única cosa que hi havia en català sobre el tema. Mn. Moragues començava a fer els seus primers passos, petites coses per desvetllar curiositat i encoratjar la gent a buscar per ells mateixos. Aquest jove prevere, però, no és dels que creu que s'hagi de tenir molta pressa a Internet, «em sembla més encertat considerar-lo com una eina de comunicació útil i eficaç per als cristians. Internet no és un espai per conquerir, sinó un espai per compartir i la millor presència cristiana a la Xarxa és la de grups cristians que cerquen formes de viure més bé la seva fe i que empren la Xarxa per posar a disposició d'altres la seva experiència».

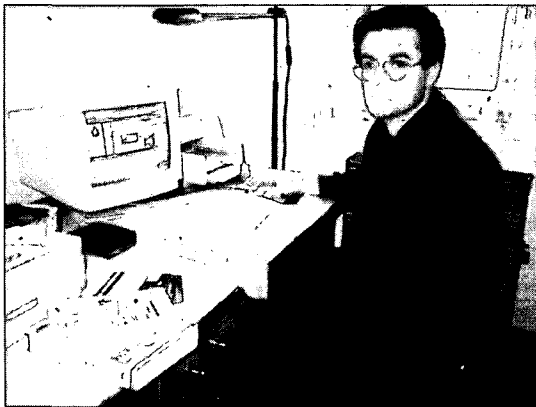
Mn. Moragues és actualment responsable, juntament amb Mn. Joan

Manel Serra, de la web del bisbat de Barcelona, creada fa tres anys. És una web moderna, ben dissenyada, que ofereix «una informació força extensa sobre els diferents organismes diocesans, sobre els arxiprestats i les parròquies, els centres de formació, així com de les publicacions de la diòcesi. També s'hi informa sobre els grans esdeveniments com el Jubileu, la Jornada diocesana o la Trobada de Taizé...»

L'equip d'Internet depèn de la Delegació de Mitjans de Comunicació, encara que potser aviat es podria constituir un departament propi. Els dos responsables més algun ajudant fan hores extres a les respectives parròquies per mantenir la web del bisbat. A més, sempre que poden animen i promouen la navegació acudint a parròquies i entitats diocesanes a instal·lar mòdems, programes, orientar en l'ús del correu o fins i tot en la creació de pàgines web. Del que es tracta, al cap i a la fi, dintre i fora de la Xarxa, «és d'acompanyar, veient la realitat que viu l'altra persona, comprendre-la i compartir-la a la llum de la fe, amb senzillesa i respecte. I això també és possible a través d'Internet.»

a/e: josepvm@arrakis.es

La seva pàgina preferida: www.puntdetrobada.org

Mn. Moragues és vicari a Santa Eulàlia d'Esparreguera i responsable de la web del bisbat de Barcelona.

Portals oberts a la transcendència

Els darrers temps, és a dir els últims mesos, en l'àmbit cristià de la Xarxa han vingut marcats per l'aparició dels portals catòlics. Són finestres en una pàgina web obertes a un munt de serveis i d'enllaços que permeten guiar l'usuari i facilitar-li la navegació. Hi trobem gairebé de tot, com un gran basar catòlic obert les 24 hores, on l'usuari va espicsant i servint-se personalment el que li interessa. Solen ser, a més, pàgines àgils, senzilles, atractives visualment, que creen una atmosfera favorable per a la navegació.

Són diversos els portals catòlics que actualment se'ns ofereixen a Internet. Fins i tot des del Vaticà se'n prepara un altre que és a punt d'«obrir-se». Els màxims exponents avui dia d'aquest nou gènere «mediàtic» són:

www.encuentra.com
www.planalfa.es
www.es.catholic.net

Enrique Martínez coordina la Universitat Virtual Sant Tomàs, de la Fundació Balmesiana (UVST.balmesiana.org)

Promoció universal de cultura catòlica

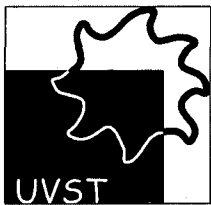
La Universitat Sant Tomàs va obrir les portes el 7 de març passat, aniversari de la mort del sant que porta per nom. Això d'obrir les portes és un dir perquè si una cosa no té Internet són justament portes. Es tracta, doncs, d'una universitat virtual, en aquest cas catòlica, que en el seu intent de promoure la cultura cristiana ha decidit ara submergir-se en la Xarxa i fer més universals que mai els seus serveis.

Enrique Martínez, secretari de la Fundació Balmesiana, és un dels culpables que aquesta iniciativa s'hagi dut a terme. Des d'ara la UVST ofereix «cursos a distància, conferències, fòrums, divesos escrits, un indret de pregària, una comunitat virtual i un consultori de doctrina catòlica». I per a això, «compta amb la il·lusió i la dedicació de persones mogudes fonamentalment pel desig de promoure la cultura catòlica: "Pobre de mi si no anunciés l'Evangeli!"»

Tothom està convidat a estudiar i adquirir coneixements teològics en aquesta universitat. En una primera fase de proves, ja es va impartir un curs que va arribar a reunir fins a 50 alumnes d'Espanya, Argentina i Xile, i en la seva primera setmana d'obertura va rebre 400 visites. És una altra manera d'evangelitzar i com adverteix Martínez «sense que les paraules naveguin a la deriva, sinó que és important personalitzar al màxim aquesta acció evangelitzadora. Nosaltres, per exemple, mirem de fomentar molt el contacte personal entre el professor i l'alumne».

a/e: emartinez@balmesiana.org

La seva pàgina preferida: www.zenit.org

Mn. Rafael Felipe és el creador de www.parroquiasagradafamilia.com

Una parròquia oberta les 24 hores

La seva va ser una de les primeres parròquies «penjades» a la Xarxa. La Sagrada Família de Blanes navega fa tres anys i des de fa uns mesos fins i tot amb domini i correu electrònic propi. És una grata excepció, ja que encara avui són poques les parròquies que s'aventuren en el món virtual. A Catalunya ni un 5%.

La parròquia que regenta Mn. Rafael Felipe acull l'estiu un nombrós grup de gent d'Europa, a més de Barcelona i de la resta del bisbat de Girona. Segons explica el seu rector, «la Xarxa permet continuar mantenint el contacte, virtualment poden llegir les publicacions de la parròquia, fer consultes, participar en el curs de preparació al Baptisme o al Matrimoni, entrar a la capella virtual o participar en el concurs setmanal.» La vocació de servei és innegable, i compta a més amb actualització gairebé setmanal.

La pàgina no presenta grans complexitats, difon un missatge «com ho va fer Jesús: amb caritat, transparència i amb l'exemple de cadascú. Déu farà la resta. El fet d'estar a Internet ja és per si mateix evangelitzador. Però cal ser agosarats i no oblidar que els cristians tenim una Paraula que ningú més no pot oferir». Per això, per fer arribar aquesta Paraula, Mn. Felipe es dedica sobretot a *xatejar*, perquè «Internet és un espai on podem trobar molta gent, aprendre els uns dels altres i oferir, per la nostra part, el millor que tenim: Algú que dona la Vida».

a/e: sagradafam@terra.es

La seva pàgina preferida: www.esglesia.org

Vaticà

església en el món

L'Església ortodoxa dóna suport a la visita del Papa a Atenes

■ El viatge es podria fer durant el mes de maig

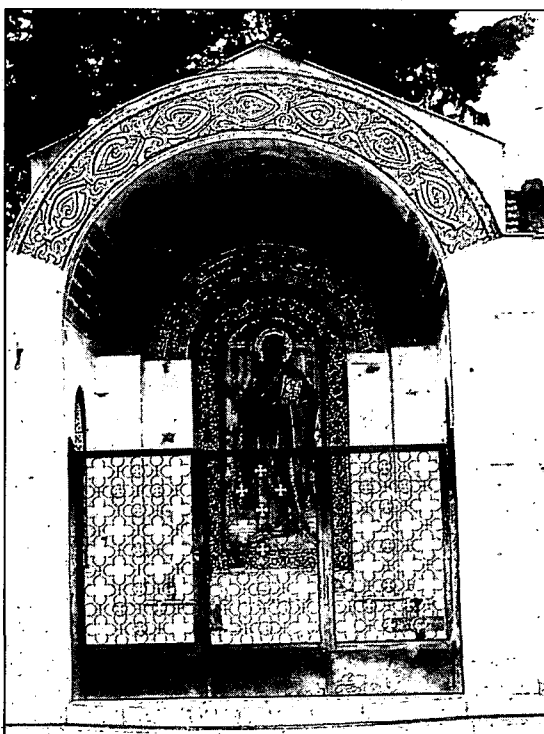
ROMA.— La Santa Seu ha manifestat oficialment la «gratitud» de Joan Pau II al Sant Sínode de l'Església ortodoxa de Grècia, que ha expressat el seu parer favorable a un pelegrinatge pontifici a Atenes. «Aques-

ta decisió, que permet al Sant Pare visitar l'Areòpag d'Atenes, té també un significat ecumènic, que respon a les expectatives del Papa», ha assenyalat el portaveu del Vaticà, Joaquín Navarro Valls.

Navarro Valls ha explicat que encara no hi ha dates oficials per al viatge. «Esperem anunciar aviat la realització d'aquest pelegrinatge espiritual del Papa rere les petjades de sant Pau, com ell desitjava. Ja s'ha anunciat un viatge amb dues etapes: una a Síria i una altra a Malta. Ara es mirarà de trobar una data que podria anar unida a aquest viatge o que podria ser-ne independent. En cas que el pelegrinatge papal a Damasc, Malta i Atenes tingués lloc en un sol viatge de tres etapes, podria portar-se a terme entre el 5 i el 9 de maig, segons han escrit alguns experts en qüestions vaticanes a la premsa italiana.

El Sant Sínode de l'Església ortodoxa grega va decidir, segons ha informat el metropolità d'Eparta, Eustathios, que «no vol respondre negativament al desig del pontificat de Roma, sobretot perquè aquesta visita té el caràcter d'un pelegrinatge». El nunci apostòlic a Atenes, l'arquebisbe Paul Fouad Tabet, en rebre la notícia ha parlat d'«un moment històric per a l'Església catòlica i l'Església ortodoxa». Per a Mons. Tabet, aquesta decisió implica una opció dels ortodoxos grecs a favor de la unitat dels cristians: «En considerar-la com un pelegrinatge, han donat a la visita un significat profundament espiritual.»

En la seva carta sobre el seu pelegrinatge als llocs de la història de la Salvació (29 de juny del 1999), Joan Pau II escrivia: «El zel de Pau, un cop conquerit per Crist, es va estendre amb una progressió incontenible fins arribar a gran part del món aleshores conegut. Moltes van ser les ciutats que ell va evangelitzar. En particular, voldria passar per Atenes, a l'Areòpag de la qual Pau va pronunciar un discurs memorable. Tenint en compte el paper de Grècia en la formació de la cultura antiga, es comprèn per què aquell discurs pot ser considerat en certa manera com a símbol mateix de la trobada de l'Evangeli amb la cultura humana.» (Zenit)

Monument a la predicació de sant Pau, a Bérée.

El Pontífex confia l'ecumenisme al cardenal Kasper

ROMA.— Joan Pau II ha nomenat al cardenal Walter Kasper president del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, en substitució del cardenal australià Edward Idris Cassidy, que havia presentat la dimissió per raons d'edat. Kasper, de 68 anys, és un teòleg de fama mundial, que ha tingut càrrecs pastorals importants. Al seu país, Alemanya, ha estat durant deu anys bisbe de la diòcesi de Rottenburg-Stuttgart. El 1999 el Papa el va cridar a Roma per convertir-lo en secretari del consell vaticà encarregat del

diàleg ecumènic. Ha estat un dels teòlegs més compromesos amb el diàleg amb l'Església luterana que va portar a la signatura, l'octubre del 1999, a Augsburg de la declaració comuna sobre la doctrina de la justificació. El Papa també ha nomenat el nou secretari de l'organisme vaticà per a l'ecumenisme, que substitueix el cardenal Kasper. Es tracta del capellà canadenc Marc Oullet, de 56 anys, que ha estat elevat alhora a la dignitat episcopal. Del 1995 al 2000 va ser consultor de la Congregació vaticana per al Clergat. (Zenit)

Joan Pau II recorda la tragèdia d'Afganistan

ROMA.— El Papa ha fet una crida per trencar el gel de la indiferència davant de la «greu emergència humanitària» que està posant fi a la vida de milers de persones a l'Afganistan. El Pontífex ha assenyalat que «cada dia arriben notícies alarmants d'innombrables víctimes entre els evacuats a causa de la sequera i la guerra civil. Milers de persones corren el risc de morir de gana i de fred, especialment els nens, els malalts i la gent

gran». A la vegada, ha convidat la comunitat internacional a «no oblidar aquesta tràgica situació i demano que les parts en lluita declarin una treva immediata perquè els ajuts puguin arribar a temps a les zones de risc». L'Afganistan ha esdevingut el país del món amb un nombre més gran de refugiats, mig milió, mentre que fora de les seves fronteres hi ha tres milions de refugiats. (C.C.)

MÈXIC

El bisbe de Chiapas demana renunciar a la intransigència

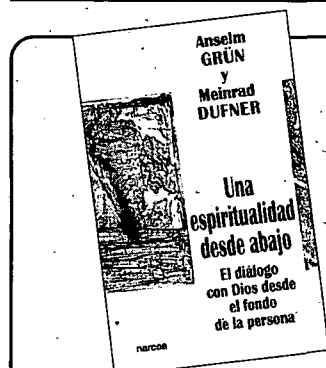
SAN CRISTÓBAL DE LAS CASAS.— El mateix dia que l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN), l'11 de març, presidia una manifestació a la capital mexicana per fer valer les seves reivindicacions, el bisbe de San Cristóbal de las Casas des de Chiapas confessava el seu desig que l'esdeveniment servís per promoure la concòrdia nacional. «Si desitgem una pau justa, digna i fraterna per a Chiapas i per a Mèxic, cal renunciar a postures intransigents, a ofenses degradants, a desqualificacions totalitàries. En un sistema plural i democràtic, una minoria no pot imposar la seva concepció de l'Estat, de la justícia, de l'economia, de la democràcia.» El bisbe assenyalava també que «cal fer cas a la Paraula de Déu, escoltar Jesucrist i confrontar amb el seu Evangeli tota proposta que es faci per millorar el país».

Per la seva banda, l'arxidiòcesi de Guadalajara, va demanar als mexicans que davant de la marxa zapatista «deixessin de banda l'espectacle i l'euforia que pot causar aquesta marxa, per tal de no caure en una visió superficial i ingènua del que està passant». A més, el bisbe emèrit de Nezahualcóyotl, Mons. José Melgoza, va advertir que els guerrillers zapatistes no són herois ni soldats de l'exèrcit d'una pàtria perquè «s'entrenen per ser homicides». (C.C.)

ALEMANYA

Indemnitzacions de l'Església a treballadors forçats del nazisme

AUGSBURG.— L'Església catòlica alemanya ja ha indemnitzat 60 persones (amb 5.000 marcs cadascuna) que van ser obligades a treballar sense salari durant el nazisme. Segons el cardenal Karl Lehmann, president de l'episcopat alemany, les autoritats coneixen la identitat d'unes 1.200 de les 10.000 persones a les quals el règim nazi va forçar a treballar en institucions de l'Església (hospitals, escoles, etc.). La majoria de les víctimes ja han mort. (C.C.)

Anselm Grün
UNA ESPIRITUALIDAD
DESDE ABAJO

El diàleg amb Déu
des del fons
de la persona

136 pàg. 1.350 ptes.

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 i 915 546 484 - Fax 915 546 487
narcea@infonet.es www.narceaediciones.es

Vaticà

Carta papal als cardenals alemanys

■ El Pontífex enumera la necessitat de canvis urgents

ROMA.— En una enèrgica carta adreçada als cardenals alemanys, Joan Pau II crida l'atenció sobre certs abusos que es cometien en la vida de l'Església, i destaca la importància de recuperar la identitat catòlica d'aquest país.

La carta està adreçada a cadascun dels nou purpurats alemanys i assenyalava que «la crida de quatre nous destacats homes d'Església d'Alemanya al col·legi cardenalici ha convertit els purpurats alemanys al senat del Papa en un grup preminent» i reconeix que «l'Església a Alemanya és dinàmica en el seu obrar i es preocupa de forma lloable pels germans i germanes en necessitat».

En referir-se als problemes a què han de fer front els creients alemanys, el Papa assenyalava que són «en l'essencial, els que es poden trobar en altres països europeus», però «també hi ha trets locals, que fan necessari que els pastors s'uneixin estretament per prendre mesures pastorals a temps i amb eficàcia». Per això, Joan Pau II assenyalava que «el procés de secularització progressiu i la pèrdua de fe que hi va lligada amenaça de buidar l'Església des de dintre, de manera que tot i que per fora encara sembli forta, es torni impotent per dintre i també perdi credibilitat». El Pontífex demana a cada cardenal alemany que «emperi els seus múltiples talents en primer lloc perquè la fe de l'Església sigui transmesa amb nova força en la seva plenitud i bellesa».

La missiva recull algunes prioritats que el Sant Pare crida a tenir en compte. Una d'aquestes prioritats és l'atenció als centres de formació teològica i als seminaris: «Aquells que exerceixen en nom de l'Església el servei del magiste-

El Papa subratlla la importància de donar orientacions clares sobre la família i el matrimoni.

ri i de la pastoral han d'estar fermament ancorats en la fe de l'Església, per no cedir davant de l'esperit del temps o la resignació.»

Un altre tema que amoina Joan Pau II és la catequesi en totes les seves etapes, que ha de portar a «créixer amb l'Església: el Catecisme de l'Església catòlica i el Catecisme de la vostra Conferència Episcopal ofereixen per a això fonaments confiats». Per al Sant Pare, també és molt necessari donar orientacions clares sobre el matrimoni i la família, «perquè eduquin (els creients) els infants i joves en la fe, i es mantin-

guin fidels als principis morals, que han estat exposats en l'encíclica *Humanae vitae*, en l'exhortació apostòlica postsinodal *Familiaris consortio* i en la carta de la Congregació per a la Doctrina de la Fe sobre la recepció de la comunió eucarística per part dels fidels divorciats que s'han tornat a casar», perquè «el futur de l'Església i de la societat depèn essencialment del futur de la família».

Joan Pau II recorda a més als cardenals alemanys la urgència que els esforços ecumènics impulsats pel Concili «rebin en alguns països una millor orientació». (ACI)

ALEMANYA

Document sobre les fronteres ètiques de la biomedicina

BERLÍN.— No a la clonació humana i a la producció i selecció artificial dels embrions amb objectius científics o terapèutics. Aquesta és la conclusió a què arriba un document sobre bioètica publicat per la Conferència Episcopal Alemanya. «Molt de compte quan l'home mira de convertir-se en creador de la vida. Molt de compte quan la dignitat d'éssers humans és sacrificada pel bé d'altres», explica el text. Els prelatos reconeixen les grans possibilitats que ofereixen les noves fronteres de la ciència biomèdica i n'encoratgen el progrés, i afirmen que cal assegurar que respectin la dignitat humana de tothom, nascuts i no nascuts, malalts i sans. El valor de la vida humana, diuen els bisbes, cal respectar-lo des del seu inici fins al seu ocàs. Per això, l'episcopat critica amb duresa en particular la clonació terapèutica, és a dir, la producció d'embrions humans clonats les cèl·lules mare dels quals podrien ser destinades, després d'haver eliminat el mateix embrió, a produir òrgans i teixits per guarir certes malalties. Aquesta tècnica, es pot llegir en el document, «degrada els embrions humans fins a convertir-los en simple matèria biològica per a altres éssers humans: cal trobar alternatives».

Els bisbes també critiquen amb força els sistemes de selecció artificial d'embrions produïts per fecundació artificial. Els que sobren o els que tenen menys possibilitats de supervivència són eliminats pels laboratoris de fecundació artificial. Per als prelatos, aquestes proves seleccionen la vida humana i han de ser prohibits. (Zenit)

PAKISTAN

Temor dels cristians davant dels talibans

ISLAMABAD.— La destrucció dels mil·lenaris budes a Afganistan per ordre dels talibans ha fet que els cristians del veí Pakistan temin que puguin seguir el mateix camí les imatges catòliques. El P. Emmanuel Yousaf, director de la comissió Justícia i Pau de la minoritària Església pakistanesa, ha afirmat que «estem amoninats per totes les estàtues de les esglésies, temples o museus». Segons el P. Peter Jacob, secretari de la comissió, la decisió dels talibans de destruir els megàlits amb les imatges de Buda de més de mil anys d'antiguitat pot «crear un precedent perillós: els integristes podrien llençar campanyes similars a Pakistan». Jacob demana més tolerància i espera que el govern pakistanès condemni la violència cultural dels talibans. (Fides)

FILIPINES

Inaugurat un carrer dedicat al beat Josepmaria

PASIG CITY.— Les autoritats de la ciutat filipina de Pasig City han inaugurat recentment el «Blessed Josemaria Escriva Drive», el primer carrer que es dedica al fundador de l'Opus Dei al continent asiàtic. En aquest carrer hi ha la Universitat d'Àsia i el Pacífic, i la Capella de Santa Maria, Estrella d'Orient, dues iniciatives impulsades per aquesta Prelatura. (C.C.)

Pròxima canonització d'una religiosa catalana

ROMA.— El 25 de novembre seran canonitzats nou beats, tots ells religiosos i religioses, sis dels quals són fundadors i fundadores de congregacions i instituts religiosos, entre ells la catalana Paula Montal Fornés de Sant Josep de Calassanç, fundadora de l'Institut de les Filles de Maria (religioses de les Escoles Pies). La nova santa fundadora va néixer a Arenys de Mar (Barcelona) l'11 d'octubre del 1799 i va morir el 26 de febrer del 1889, després de fundar a Figueres (Girona), el 1829, l'Institut de Filles de Maria, religioses de les Escoles Pies, títol que expressa la línia calassànica de «pietat i lletres» a través de la devoció a la Mare de Déu i l'agermanament amb l'orde de les Escoles Pies, fundat per sant Josep de Calassanç. Paula Montal va ser beatificada per Joan Pau II el 18 d'abril del 1993. Actualment, unes 300 de les 700 religioses Filles de Maria resideixen a Espanya, dedicades exclusivament a l'educació i a l'ensenyament. (IVICON)

Adoració eucarística entre els joves

ROMA.— Com a resposta a la invitació feta pel Papa, joves romans assisteixen des del 8 de març a trobades especials d'adoració eucarística. La celebració, que es farà cada setmana fins al 31 de maig a diverses esglésies del centre de Roma, s'inicia amb la missa després de la qual segueix l'adoració eucarística. La preparació de la trobada s'ha encarregat a diverses parròquies, moviments i associacions, tenint en compte les paraules que Joan Pau II va adreçar als joves congregats l'agost de l'any passat a Tor Vergata amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut: «Poseu l'Eucaristia en el centre de la vostra vida personal i comunitària: estimeu-la, adoreu-la, celebren-la». Junament amb l'adoració eucarística, la iniciativa cerca també promoure el sagrament de la reconciliació entre els joves, per la qual cosa nombrosos preveres es troben presents a les esglésies durant l'activitat. (N.E.)

Espanya

L'Evangeli de la pau, enfront de la violència terrorista

■ L'Església condemna l'últim atemptat d'ETA

BILBAO.— Altre cop l'Església torna a lamentar una mort a mans dels terroristes de la banda armada ETA. Aquesta vegada va perdre la vida un ertzaina de 25 anys, Iñaki Totorika. L'explosió d'un cotxe bomba a Hernani (Guipúscoa), la matinada del 8 al 9 de març, va sembrar la mort i el dolor en una societat que anhela la pau.

Mons. Ricardo Blázquez, bisbe de Bilbao, va presidir el funeral per Iñaki Totorika, en el qual va destacar una vegada més la seva proximitat als familiars de la víctima i a la de totes les persones que han patit i pateixen a causa del terrorisme, en qualsevol de les seves manifestacions. El prelat va assenyalar que la mort de l'ertzaina és una acció «radicalment immoral. Va contra el manament de Déu: "No mataràs", conculca la dignitat de la persona i el seu dret fonamental a la vida; atempta contra els fonaments d'una societat justa, lliure i democràtica».

El jove ertzaina va ser assassinat en acte de servei. Aquest fet va motivar aquesta reflexió per part de Mons. Blázquez: «Mostro públicament el meu suport i la meua gratitud a tots aquells que, amb risc de la

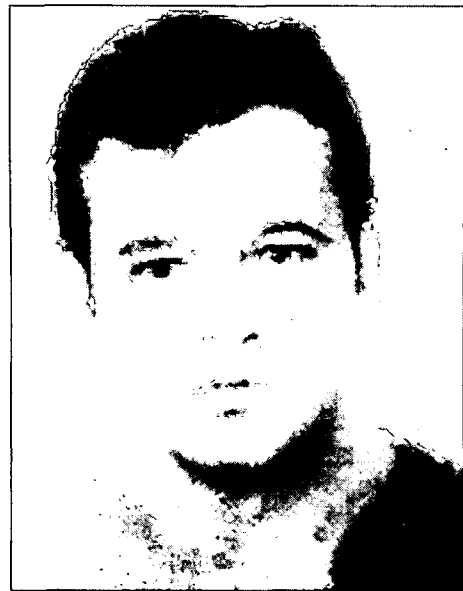
seva vida, ens protegeixen i ens defensen; fan un servei inapreciable a la societat.»

Per al pastor de la diòcesi de Bilbao, la desaparició de Déu en la consciència de la gent i de la societat «enfosqueix la dignitat transcendent de la persona i projecta ombres sobre el sentit de la vida humana i debilita les conviccions morals». Per al prelat, no és gens positiu orientar la vida com si Déu no existís perquè «comptar amb Déu ens motiva a viure amb respecte, amb amor i amb esperança». Per això, va assenyalar com una cosa molt important que les noves generacions siguin educades en raons per viure, per esperar, per sacrificar-se pels altres i per contribuir a una convivència pacífica i solidària. «No és indiferent per a l'eradicació del terrorisme que responguem a la pregunta que apareix sovint

en la Sagrada Escriptura, "on és el teu Déu?". Tant de bo que els terroristes també es fessin aquesta pregunta!»

El bisbe va destacar que ningú no pot ocupar el lloc de Déu ni substituir la seva llei «per ideologies que instrumentalitzen la vida de les persones per pressionar políticament la societat i les autoritats». En aquest sentit, va qualificar les justificacions de les accions terroristes d'«ofuscament de la ment, enduriment del cor i perversió de la consciència moral».

El prelat va recordar l'amor al proïsme, «que comprèn des de la prohibició de matar-lo, extorsionar-lo, humiliar-lo, tractar-lo injustament... fins a les manifestacions positives de respectar-lo, ajudar-lo, estimar-lo i sacrificar-nos per ell». Per això, va instar tothom a fer-nos propers els uns dels altres, a no consentir que la societat es fracturi, a apropar-nos als amenaçats i als que pateixen les conseqüències de la violència. En definitiva, va fer una invitació a portar l'evangeli de la pau: «Déu té per a nosaltres dissenys de pau i no d'aflicció; confortats per l'esperança cristiana i per la

Iñaki Totorika.

bona voluntat de tots podem mirar amb confiança el futur lliure, just i pacífic de la societat, sotmesa a un assetjament tan dur.»

Per la seva banda, la Conferència Episcopal Espanyola també va condemnar l'atemptat i va fer una crida a tots aquells que justifiquen aquesta mena d'accions perquè hi pensin i compreguin que «sobre la mort d'un ésser humà no es pot constituir cap projecte digne de l'home». (C.C.)

Santa Lluïsa de Marillac, educadora

BARCELONA.— El 15 de març passat vam celebrar la festivitat de santa Lluïsa de Marillac. Prudent col·laboradora de sant Vicenç de Paül, cofundadora de les Filles de la Caritat, dispensava alegria i caritat. Va néixer el 12 d'agost del 1591 en una família francesa de llinatge. Déu l'atreia. Naixia en ella el desig de ser religiosa, de tancar-se en un convent. La seva salut era fràgil i es veia obligada a cuidar-se. La vida religiosa no li convenia. El seu director espiritual va observar que «el Senyor tenia uns altres dissenys per a la seva persona». A la família li va ser fàcil buscar-li espòs, Antonio Le Gras, d'una casa amb solera i honrada, de llinatge, i negociant caritatiu. L'espòs tenia una salut poc sòlida i un caràcter irascible. Lluïsa pateix molt, el fill únic és malaltís i poc desenvolupat. Aquest fill serà la seva preocupació contínua i la seva creu fins al final. Profunda crisi de fe. Vicenç de Paül entra en escena, un veritable home de Déu. Va determinar una revo-

Santa Lluïsa de Marillac.

lució en l'exercici de la caritat, a càrrec de les dones i associa per sempre la vida de perfecció del claustre amb la vida activa a l'aire lliure.

Visita les Caritats, obres de caritat fundades feia poc per Vicenç. Reuneix les dones i les noies, les exhorta a la pietat i a la caritat, i es preocupa per buscar persones capaces d'ensenyar a llegir els nens. L'educació a través de la instrucció elemental forma part, segons ella, de la caritat. Redreça, calma, corregeix, amb un entusiasme nou. Arriba al fons de la misèria. Ensopega amb espines.

Les dones l'escolten amb il·lusió i ella les necessita per a la seva obra. Són persones sense educació. Amb constància arriba a introduir-les en la vida de meditació. Acostumar-se a una tolerància mútua, a la cortesia de la caritat i sobretot a una formació religiosa sòlida. Treballa les virtuts humanes que han de servir de suport de les espirituals. La tendresa domina la seva pedagogia. Tenia gust i passió per ensenyar. Deia: «Déu ens ha creat perquè el coneguem.» Quan recorria els pobles es va adonar que la ignorància abundava entre la gent del poble, principalment entre els nens. Te-

nia por que la ignorància impedís aprofitar-se de les gràcies de Déu. Gran organitzadora, va fundar les primeres escoles gratuïtes, a París, per a nenes. L'ensenyament per als pobres és una veritable caritat. Ella va ser la primera mestra. Va compondre un directori personal o un catecisme senzill, i va adaptar el vocabulari per a qui va dirigit. Ensenya els grans misteris en frases senzilles.

Va ser model i font on acudir, passant al seu costat i sota la seva direcció dies de recés. La seva figura ha arribat als nostres dies molt desdibuixada, com envoltada en l'ombra de sant Vicenç de Paül, que tant va haver d'agrair i tanta constància va posar a reconèixer el deute. Gosem dubtar de la brillantor d'aquell prototip sense precedents de Vicenç, si no hagués topat amb Lluïsa, amb tota la seva grandesa i originalitat, en aquells temps. És una de les glòries més pures entre les dones franceses. Una veritable joia de l'Església. (Raquel Serna Avendaño)

L'Església de Màlaga s'informatitza

MÀLAGA.— L'Església de Màlaga porta a terme un pla d'informatització a les diferents parròquies de la diòcesi. Aquest projecte es basa a informatitzar els arxius parroquials, la comptabilitat i la gestió de cada església, de manera que s'agilitzin tots els tràmits eclesials, perquè la recerca de dades sigui més ràpida i aquestes es puguin intercanviar entre les parròquies de la diòcesi i entre diòcesis diferents. A aquesta informatització es poden acollir fins i tot aquelles parròquies que no disposin d'un equip informàtic, ja que la diòcesi, a través de Cajasur, els gestionarà la compra d'un ordinador i, fins i tot, es fan uns cursos gratuïts d'informàtica al personal que està al capdavant de tots els tràmits parroquials. (B.I.R.)

Apropament de l'Església als pagesos i als ramaders gallecs

FERROL.— El bisbe de Mondoñedo-Ferrol, Mons. José Gea, en una de les seves cartes pastorals ha tractat el tema de les «vaques boges». En l'escrit, Mons. Gea es fa ressò de la situació difícil a la qual aquesta crisi ha portat els ramaders i els pagesos gallecs. El bisbe mostra el seu apropament als afectats: «Vull estar a prop vostre, pagesos i tots els que patiu per aquesta causa; amb molts dels vostres sacerdots demanem a Déu que il·lumini i acompanyi a tots els que lluiten amb autenticitat per trobar i posar remei a aquesta situació alarmant.» (C.C.)

Goiânia
Brasil

Apreciats amics,

Com que porto a la sang arrels cristianes i catalanes, m'ajuda molt rebre el vostre setmanari. Vaig néixer a Sant Andreu Salou (Girona). Per la gràcia de Déu sóc missionera del Cor de Maria i estic treballant a Goiânia (Brasil). Tota la meua vida l'havia passada en col·legis, com a professora, però sempre havia volgut ser missionera i als 60 anys es va realitzar la meua aspiració. La congregació va creure convenient fundar una missió al Brasil. Vaig sortir cap a un món totalment desconegut per iniciar una nova experiència de fe. Era el 23 de novembre del 1996 quan arribàvem a Goiânia, en un dels barris de la parròquia de Nostra Senyora de Guadalupe. Avui som tres les germanes missioneres. Estem als afores de la ciutat de Goiânia, al barri Parque Santa Cruz. La població s'aixeca sobre l'antic abocador de Goiânia fins fa 20 anys. Té uns 10.000 habitants. Les famílies viuen en un espai físic molt limitat i les cases són gairebé totes autèntiques barraques.

La nostra entrada i rebuda va ser molt emotiva i engrescadora. Feia anys que esperaven religioses. Aquesta gent valora molt el gest de deixar les comoditats del Primer Món per anar a viure entre ells, cosa que no imaginaven que fos possible. Instal·lades en una petita casa que ells mateixos ens havien preparat amb molta estimació, ens vam dedicar les primeres setmanes a observar, escoltar, veure, callar, pensar... Tot seguit, vam començar a visitar barraques.

El primer que vam detectar va ser la quantitat de gent adulta analfabeta total (33%). Això ens va fer pensar que havíem de començar un curs d'alfabetització. Resulta molt gratificant comprovar l'alegria que senten a mesura que aprenen a escriure el seu nom i a llegir. Un altre problema que vam descobrir va ser el gran nombre de mares solteres. Ningú no els ofereix feina, no tenen altra alternativa que passar hores i hores al carrer assegudes guardant i malcuidant els seus fills. Per això organitzem uns tallers de costura perquè les dones i mares joves, un cop sàpiguen cosir i brodar, tinguin la possibilitat de

treballar per compte propi. Gràcies a l'interès del germà P. Pere Jordà i a la col·laboració de Mans Unides de Sabadell, vam rebre 15 màquines industrials. També preparem i acompanyem els catequistes de les diferents etapes. Un altre projecte és acompanyar les mares des de l'embaràs i els fills fins que tenen 6 anys, i tenim un centre de recuperació d'alcohòlics.

Volem agrair als nostres germans de Girona, l'arxiprestat de Sant Josep, Salt i Mans Unides de Girona, la seva col·laboració i la seva solidaritat que amb tanta il·lusió ens ha fet arribar el gran projecte: un complex polivalent destinat a la formació de la persona humana i a la promoció social.

Ens sentim plenament realitzades en acompanyar aquesta població en la seva promoció humana i cristiana. Aquí, es descobreix la força de l'Evangeli i es palpa com a poc a poc es van transformant les persones i la mateixa societat. Ser missioners significa compartir la vida, els problemes i la recerca de solucions. Ser missioners no és arribar i començar a anunciar l'Evangeli de forma desencarnada, sinó que el pas previ és fer plegats la caminada i estar amb ells. És trobar-se cada moment amb un poble tan necessitat on la gent t'ensenya més que tot el que es podria aprendre en els llibres.

Una altra experiència que vam començar tan bon punt vam arribar va ser que alguns infants d'aquí fossin apadrinats per padrins de Catalunya i d'Espanya. Amb els diners dels padrins, 3.000 pessetes al mes, preparem un cistell amb llet, arròs, sucre, galetes, medicaments, roba...

Seria equivocat pensar que només els que estem en missions podem ser missioners. Uns estem cridats a sortir de casa i compartir la fe amb els germans necessitats d'altres pobles llunyans. D'altres, sense sortir de casa, podeu cooperar amb el do que heu rebut de Déu: temps, salut, qualitats personals, diners, pregària, entusiasme, perquè la causa del Regne tiri endavant. En una paraula, el Regne l'hem de construir entre tots. L'Església és missionera per naturalesa i tots estem cridats a participar-hi.

Una salutació molt cordial,

Pilar Jordà

Missionaires Immaculée Conception
Yaoundé (Camerun)

Apreciats amics,

Formo part d'una comunitat de formació (noviciat). Només som dues germanes espanyoles (jo sóc l'única catalana), més nou novícies i dues joves professes, totes elles africanes de diferents nacionalitats (tres de Guinea Equatorial que parlen espanyol). M'agrada molt *Catalunya Cristiana*. Llegeixo el setmanari amb fruïció quan sóc a Catalunya. Mai no l'he rebut aquí. Penso en altres comunitats missioneres en què potser hi ha més catalans. Si pogués arribar aquí preferiria que fos en castellà ja que se'n podrien aprofitar més germanes. Que els fruits de la Redempció arribin als nostres pobles sofrents i en aquest continent africà tan martiritzat!

La meua salutació cordial.

Maria Mañach Serra, m.i.c.

Carmelites de la Caritat Vedruna
Kenge (República Democràtica del Congo)

Apreciats amics,

Vaig arribar al Congo el 1961, justament un any després de la independència. Després va ser Zaire i ara tornem a ser Congo. Això vol dir molts canvis i conflictes, i ha fet que el país s'anés empobrint, però també a poc a poc el poble s'ha fet més conscient i responsable. En la pobresa i la injustícia hem viscut també una evolució positiva. En l'àmbit d'Església, tots els bisbes són autòctons i se saben comprometre per defensar el poble. També els preveres nadius reemplacen els estrangers, que per manca de vocacions als països d'origen són cada vegada menys nombrosos.

És trista la guerra que pateix el país, causada per l'ambició i les ganes de posseir. Crec que si totes les potències estrangeres es retessin i ens deixessin tranquils amb les riqueses naturals a poc a poc podrien tirar endavant.

Una abraçada en Crist,

Nuria Vilar

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera:

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes. ☐

Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐

Missioner ☐ Missionera ☐

(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐

Domiciliació bancària ☐

Títular Data

Entitat

Oficina

DC

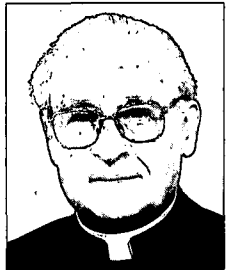
Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

Carta Dominical

Entre necessitats elementals i passió de l'Absolut

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

En el seu missatge per a la Quaresma —som ja en el diumenge quart— el Sant Pare ens recorda que aquest temps representa per als creients l'ocasió propícia per a una profunda revisió de vida. «En el món contemporani, al costat de generosos testimonis de l'Evangeli, no falten batejats que, davant la crida exigent de Jesús d'emprendre la *pujada a Jerusalem* (a la seva mort i resurrecció), adopten una posició de sorda resistència i, de vegades, també d'oberta rebel·lia.» I avisa que «són situacions en què l'experiència de l'oració es viu de manera bastant superficial, de manera que la paraula de Déu no incideix sobre l'existència».

És tràgic que, no podent desarrelar la idea de Déu, perquè és en el fons la mateixa presència de Déu en l'home, no és possible prescindir d'aquesta presència. Perquè existeix la temptació, fins i tot en els creients, de substituir Déu per un ídol (egoisme, triomf, economia, poder sobre els altres, sexe...?); és a dir, aplicar, com deia Orígenes, a qualsevol cosa abans que a Déu la indestructible noció de Déu.

Leclerc parafraseja aquesta idea: es posa Déu en les coses, perquè no es coneix Déu. Tanmateix, se'l coneix, ja que és Ell qui es cerca en les coses, i no elles per si mateixes com són, sinó per l'Inefable de què són cobertes. No poques vegades, fins i tot negant-lo, se'l busca en coses que són irradiació de Déu i condueixen a Ell, com la bondat, la pau, l'alegria, l'amor, la misericòrdia, el domini d'un mateix. I és que l'home val absolutament perquè el seu rostre està il·luminat per un llampec del Rostre diví; perquè, al mateix temps que es va desenvolupant en la història, ja respira en l'eternitat.

A qualsevol persona que entrevegi d'alguna manera la necessitat d'adoració que hi ha en els fons de tots els homes, qualsevol solució del problema religiós que prescindeixi de Déu li sembla ridícula. En tots els moments, la darrera solució del problema humà rau en

l'adoració. No es troba sinó és en l'èxtasi. Simone Weil ho va expressar amb contundència: «Fugim del buit interior perquè Déu podria ser-hi.»

Es pot preguntar algú si aquests pensaments no estan molt lluny dels problemes concrets de la vida de cada persona i de la mateixa societat. Tanmateix podem preguntar-nos si no és l'allunyament de Déu el que provoca molts problemes del nostre temps. Perquè mai no podem trencar la unió que s'estableix entre els problemes immediats de l'existència i el problema total del destí. «La humanitat sempre viu necessitats elementals i passió d'absolut» (De Lubac).

Dir que l'home ho és tot, ¿no equival a dir que l'home no troba davant d'ell altra cosa que no sigui el no-res? ¿És possible salvar l'home sense recórrer al més enllà de l'home?

«Es rebutja Déu com si limités l'home, oblidant que l'home assoleix *alguna infinitud* per la seva relació amb Déu. Es rebutja Déu com si Déu fes esclau l'home i no es veu que l'home escapa a totes les servituds per la seva relació amb Déu. Es rebutja Déu com si rebaixés l'home per la seva transcendència i no es veu que l'home troba la seva més autèntica veritat en l'afirmació de la transcendència» (De Lubac).

Paraula i vida

Consciència de pecat

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Primat

El pecat és avui una paraula força silenciada. Tenim poca consciència dels nostres pecats. Tanmateix el pecat és una realitat ben actual en el nostre món.

S'ha de llegir la Bíblia per adonar-se de com en cada una de les seves pàgines es parla de l'existència del pecat. En els llibres sagrats s'explica la naturalesa i la malícia del pecat alhora que s'hi descriu la revelació de l'amor constant de Déu i de la seva misericòrdia indefectible.

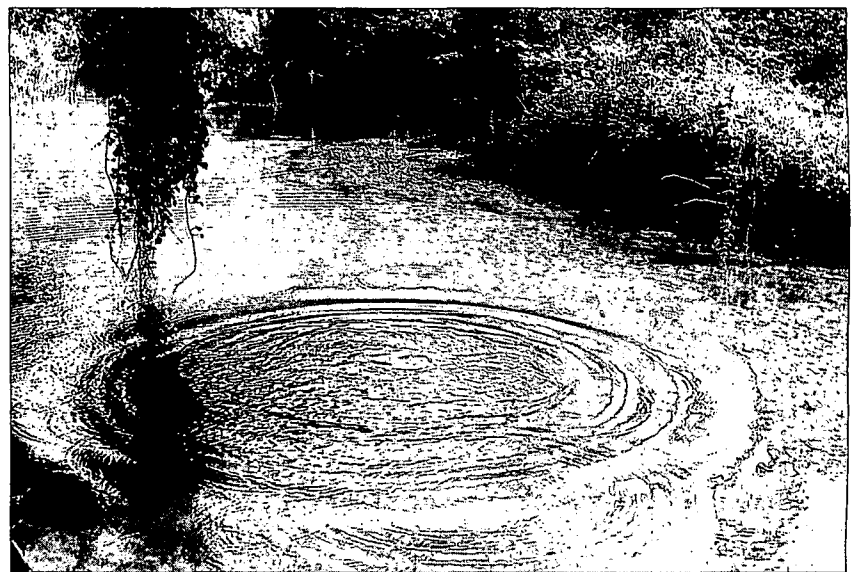
La història de la salvació és la història de les temptatives repetides infatigablement per Déu creador per tal d'arrencar l'home del seu pecat. El pecat és una ofensa a Déu. El salmista escriu: «Contra vós, contra vós sol he pecat, i allò que ofèn als vostres ulls, jo ho he fet.» El pecat s'alça contra l'amor de Déu per nosaltres i separa d'Ell els nostres cors. Com afirma sant Agustí, el pecat és «amor d'un mateix fins al menyspreu de Déu».

El Catecisme de l'Església catòlica recorda que «l'arrel del pecat es dins el cor de l'home, en la seva voluntat lliure». Jesús diu que «del cor provenen pensaments dolents, homicidis, adulteris, fornicacions, furts, falsos testimonis, injúries. Aquestes són les coses que fan impur un home».

El profeta Jeremies escriu: «Així parla el Senyor: "És un doble mal que ha fet el meu poble: m'ha abandonat a mi, la font d'aigua viva, i s'ha excavat cisternes esquerdes que no retenen l'aigua".» La paradoxa és evident: la humanitat abandona Déu, malgrat que sigui Ell la font d'aigua viva! L'home cerca inútilment alguna cosa que doni pau i goig al seu esperit assedegat. Però la civilització del benestar material porta buidor: les seves cisternes esquerdes no retenen l'aigua de la veritat.

Som pecadors. Ens esforcem per aconseguir el nostre fi i la nostra felicitat amb una indeguda autocomplacència. Però d'aquesta manera aconseguim només el que diu el Concili Vaticà II: «Trenquem tot el nostre ordenament envers nosaltres mateixos, envers els altres homes i envers totes les coses creades.»

L'home de l'era del progrés ha perdut el sentit de pecat o bé, si més no, n'ha falsejat el seu contingut. En el fons de la consciència humana hi manca la fe en un Déu misericordiós i just alhora. Tanmateix Jesús ens ha

L'home cerca inútilment alguna cosa que doni pau i goig al seu esperit assedegat.

ensenyat la pregària del pàrenostre, que ens fa demanar perdó a Déu pels nostres pecats.

Per tenir consciència dels nostres pecats ens cal apropar-nos més i més a Déu, com els sants. Veient-nos en Déu, com en un autèntic mirall, prendrem consciència dels propis pecats i de la joia del perdó diví.

Jesús ha vingut a perdonar els pecats. El perdó de Déu no és com treure una taca d'un vestit; va molt més enllà: purifica el cor humà, l'allibera del mal i l'obre a l'amistat pròpia dels fills de Déu. Per això, la consciència de pecat, la conversió i el perdó són realitat i expressió de creixement i progrés humà i cristià.

opinió

Punt de vista

Ramon Muntada i Artiles

Advocat

Confraries i devoció popular a Girona

S'apropa la Setmana Santa; dies amarats de reflexió a l'entorn de la Passió, Mort i Resurrecció de Crist. Tant les confraries que estructuren l'escenari gironí com la Junta de Confraries on aquestes s'agermanen, intensifiquen les seves activitats amb nombrosos actes religiosos i populars. Algunes de les corporacions, avui existents, es remunten a temps antic. En aquest sentit, l'arxiconfraria de la Puríssima Sang és l'entitat degana que actua des del 1568. D'aleshores ençà han sorgit moltes altres associacions. Les que s'han mantingut al llarg dels anys han encaixat d'una manera o una altra els canvis socials de l'evolució dels temps. Les associacions que, dissortadament, no es van habitar als canvis, es van extingir i van crear un buit. Superada la pugna del 36-39, han aflorat a la nostra ciutat nombroses confraries. Aquestes han hagut d'adaptar-se als canvis religiosos que va impulsar el Concili Vaticà II.

Tot i les peculiaritats i antecedents propis de cadascuna de les nostres actuals confraries, resulta il·lustrativa l'analogia i convergència de continguts que presenten la majoria dels seus actuals estatuts. Això és degut a l'homogeneïtat en les finalitats que trobem en cadascuna d'elles. Les confraries de Setmana Santa, tal com avui les coneixem, ens endinsen cristianament vers alguns aspectes concrets de la Passió de Crist. Aquest aprofundiment particular de les confraries té la seva traducció plàstica en els passos on contemplem les diferents escenes del camí de la Creu. Així mateix, la Junta de Confraries canalitza, coordina, dóna suport i concentra esforços per promoure el culte públic i la devoció en els dies sants. Al mateix temps també té la comesa d'estimular i dignificar els actes

i les iniciatives de les diferents confraries que en formen part.

Actualment l'Església compta amb cristians compromesos, concentrats en aquest tipus d'associacions. El mateix Codi de Dret Canònic no només regula la constitució i el funcionament d'aquestes entitats, sinó que també fomenta i esperona els fidels a formar-ne part. Les tasques que duen a terme les confraries exemplifiquen de manera palpable i evident el compromís que, en molts casos, tenen els seus membres per formar Església. Amb aquestes associacions és més fàcil assolir objectius i crear consciència de comunitat, tot dinamitzant i enriquint la mateixa comunitat eclesial.

La verificació més palpable que corrobora que les nostres confraries es mantenen vives es manifesta cada Divendres Sant amb la processó del Sant Enterrament. Encara que experimentem una davallada en les pràctiques religioses regulars, aquesta crisi no es manifesta en la processó. Ben al contrari, any rere any, aquest costum popular augmenta en afluència de participants, ja siguin fidels, simpatitzants o fins i tot curiosos. Hom troba en la processó un acte emotiu, una barreja misteriosa de creença i tradició. A redós dels aspectes litúrgics, costumistes, literaris i populars que es troben en la processó, existeix una altra realitat que dóna sentit a tot el parament espectacular que hom observa i que consisteix a viure cristianament el misteri de la Redempció. Juntament amb aquesta manifestació central, avui totes les associacions programen un seguit d'activitats que, augmenten durant la Quaresma, però que perduren en el decurs de l'any sencer.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Alegries quaresmals

És possible que el títol estranyi els lectors. Encara ahir mateix llegia, en un periòdic, els rigors que comportava el temps quaresmal en la nostra societat fa una bona colla d'anys. Tanmateix aquest rigorisme, que envaïa fins i tot la vida social, queda massa enllà per tal que pugui ser punt de referència per a molts. El temps passa inexorable damunt de tota mena de realitats i les trasmuda. Sol ser tan realista que esporga les fulles i deixa el que és fonamental.

He de reconèixer que la Quaresma —gran portal de la Pasqua— sempre m'ha aparegut com un temps important. El temps favorable, del qual parla la Paraula divina. El moment oportú. La veritat és que sempre se m'ha manifestat com un moment alegre, com un do. Per això, la litúrgia austera de la quarantena sagrada i les pràctiques que l'acompanyen les he considerades sempre com una font d'alegria.

Em plauen, els dimecres de cendra, les paraules de l'apòstol: «Ara és l'hora favorable, ara és el dia de la salvació.» I m'agrada dir, unit a l'assemblea: «Compadiu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat.» Enguany he sentit ben viva la fermesa del goig de la Pasqua quan el bisbe, m'imposà la cendra, dient: «Recorda't, home, que ets pols i que a la pols tornaràs.» És important rememorar la condició humana que es debat entre la pols i la vocació a l'eternitat. Goig de Quaresma! Goig de Pasqua! No serà el temps quaresmal un espai de gran enriquiment per a l'esperit?

En el primer diumenge de Quaresma, des de la meua joventut, obté una ressonància especial, la col·lecta de la

Missa: «Déu omnipotent, feu que les celebracions anyals de la santa Quaresma ens siguin profitoses per conèixer més i més el misteri de Crist i per viure'l d'acord amb les seves exigències.» Voleu encara un paisatge més admirable i joios? Tenir una experiència més profunda del Senyor! Exercir de deixeble que penetra més en la intimitat del Mestre! Viure com Ell! En aquesta amalgama de creu i glòria! És veritat el que em deia una persona: la quarantena ens fa anar al que és essencial, no permet que xifrem les nostres vides en foteses, com si fóssim infants desassenyats, menyspreant la infantesa espiritual que Crist ens recomanà.

La Quaresma ens du la certesa alegre que el Senyor ens escolta sempre que l'invocuem, que ens salva, ens estima i vetlla per la nostra vida, és a dir, per la nostra salvació. I no para de mostrar-nos realitats joioses o evangèliques: Crist que venç l'Enredaire, Crist que en la pregària es transfigura, Crist que ens invita a la conversió i a donar fruits de bondat. Crist que ens exposa com Déu ens abraça com al fill pròdig, Crist que defensa i absol la pecadora i Crist aclamat amb l'Hosanna del Diumenge de Rams que és presagi de la resurrecció gloriosa que continuarà després de la seva mort en creu per a glòria del Pare i salvació del món.

La Quaresma és un pou de joia. Les pràctiques quaresmals ens la donen a desdir. La pregària, el dejuni i la caritat són realitats ben positives. Viure-les omple el cor de goig. Del goig que se sobreposa al dolor moral o físic que ens podria esmicolar la joia, la pobresa espiritual de les Benaurances.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

El cristianisme és catòlic

L'any passat vaig parlar diverses vegades de les retransmissions televisives que podem rebre a través de les emissores per via satèl·lit. Va ser una experiència profitosa que ens va permetre unir-nos a litúrgies i pregàries de col·lectius ben diferents. Amb malalts i militars, nens i bisbes, esportistes, bombers, gent de l'espectacle, cinematogràfic o circense, científics i missioners, vam poder estar ben units, escoltar la Paraula de Déu, pregar i conèixer les seves realitats. Més d'una vegada vaig insistir sobre la utilitat d'instal·lar-se una parabòlica i comprar un sintonitzador. No sé si se'm va fer gaire cas. No puc oblidar el testimoni del meu bon company, Mn. Esteve Prat, rector dels Prats de Rei. Entusiasmada per la iniciativa va parlar amb els seus feligresos i aquests, agraïts per la seva manera de fer, li van regalar l'equip amb motiu de no sé quin aniversari. Per casualitat, la primera vegada que va connectar amb Roma em va veure entrè la multitud i va tenir la gentilesa de trucar-me. Em va dir que insistís sobre la utilitat de l'artefacte. Aleshores no ho vaig fer, però ho faré avui. Posaré un exemple. El Gran Jubileu ja ha passat, però no fa gaire es va retransmetre una reunió d'universitaris a Roma per resar el rosari. També hi havia universitaris del Canadà, Espanya, Ucraïna, Holanda i Mèxic. Les imatges arribaven d'allà. He de confessar que des de la meua infantesa, des d'aquells rosaris familiars submergits en l'ambient de la guerra civil, no l'havia resat amb tant de fervor. Sí, entusiasmat com mai. Qui vulgui que rigui i qui pugui que ho entengui.

Què em motiva a explicar això? Tinc la sensació que en un món on, des de les aficions esportives fins a les creacions cinematogràfiques, es viuen amb ressò mundial. On els resultats d'un partit de futbol interessen simultàniament milions de persones i les actuacions d'un conjunt musical mouen multituds. On una cançó pot ser compartida, emmagatzemada i escoltada una i altra vegada, per milions de persones a través de programes que són a l'abast de qualsevol internauta. On la pràctica esportiva no atreuria gaire persones si com a mínim no poguessin imaginar que els seus esforços els poden conduir a proves de grans horitzons. En un món així pretendre que la fe cristiana es visqui constreta en l'àmbit d'una demarcació determinada i concreta, és un error greu. Per sort dels satèl·lits de comunicacions, i mitjançant Telepace i Sat2000 principalment, fins a Internet amb les seves agències de notícies i els portals, ens permeten satisfer l'amplitud de la nostra fe. He de confessar que cada matí prego, celebri missa i connecto amb Zenit i Aci. Abans de les vuit, per aprofitar la «tarifa plana». Així començo el dia, m'endinsó en la profunditat del misteri i estenc la mirada fins als confins del món. A la nit connecto la TV per unir-me a esdeveniments i pregàries de qualsevol lloc. Què hauria estat de l'Església si no s'haguessin enderrocat les muralles de Jerusalem i convertit el Mediterrani en l'autopista de la fe? Les reunions confidencials i les iniciatives localistes que s'estilen tant en alguns ambients, aquí i avui, no haurien estat capaces d'acostar-nos l'Evangeli. La frase «aneu per tot el món...» es llegeix: «Arribeu a tot el món» amb les vostres emissions o amb les vostres pàgines web modestes. Mai com ara el cristianisme podia ser catòlic, és a dir, universal.

Notes insignificants

Germano Adrià

Tu ets l'Amor

Crec. La meua vida tan sols té sentit per la meua fe. I voldria poder expressar la meua fe amb claredat, amb reverència, amb amor.

Ets el meu Déu. Tot i que no sé com anomenar-te. Podria anomenar-te senzillament Déu, o Senyor, o Pare (és tan difusa la figura del pare per a molts fills...)

Podria anomenar-te, i ets mare, però és una bona referència anomenar-te *mare* si l'amor de mare és tan sols un aspecte de l'amor?

Podria anomenar-te el Poderós, l'Omnipresent, l'Omniscient, el Just, el Creador...

Però tots aquests noms queden petits anomenats segons la nostra manera d'entendre'ls i de fer-los servir. Tu ets Tu. I crec, que potser el nom que t'expressaria més bé seria el d'Amor. Tu ets l'Amor. Tot l'Amor. Tan sols Amor. Sempre l'Amor.

I crec que com a Amor ens tens a les teves pupil·les i a les teves mans i al teu cor. Crec que com a Amor ens has creat i mantens la nostra vida i ens esperes en la vida.

Crec en la teua paraula, Amor. Paraules totes fruit de l'Amor.

Crec que ets l'Amor sense preferències. Ens estimes a tots. I tots hauríem d'estimar-nos en Tu i com Tu ens estimes.

Crec que vas anomenar benaurats els pobres, però que Tu, Amor, no vols que n'hi hagi.

Crec, Amor, que podries posar remei a totes les pobreses i tota la fam i totes les misèries humanes. Però mentre el món sigui món, l'has deixat a les nostres mans. Nosaltres podríem posar remei a les pobreses i les misèries si realment visquéssim el teu Amor.

Crec, Amor, que perquè ets just, vols que obrem en justícia. I nosaltres ens atribuïm també la justícia. Fins i tot nomenem jutges perquè imparteixin justícia.

Però que lluny n'està, de Tu, aquesta justícia. Que malament administrem els béns, que malament els repartim, que malament tenim cura dels nostres germans, que malament atenem els desvalguts, que malament castiguem tots aquells que han trencat les lleis, poc semblants a les teves.

Crec, Amor, que per a Tu no hi ha homes de primera ni homes disminuïts. Tots som fills de la mateixa manera. I nosaltres, tot i que ens anomenem i ens proclamem

cristianament germans, establim diferències irremeiables.

Crec, Amor, que la teua justícia no castigarà com nosaltres castiguem, dictant infal·liblement que una persona mereix deu anys de presó i una altra tan sols dos.

Crec que Tu, Amor, no pots estimar la presó (i també hi vas estar empresonat). Crec que Tu, Amor, ets llibertat. Fins i tot ens has donat la llibertat d'ofendre't, de no fer-te cas, d'oblidar-nos de Tu.

Crec, Amor, que per a Tu no hi ha ni dretes ni esquerres: tots som davant teu i rebem la mateixa mirada de Tu.

Crec que per a Tu, Senyor, no hi ha trons perquè els poderosos s'asseguin, ni cartrons amb què els indigents s'abriguin. Tu, Amor, ens ofereixes a tots el mateix món. Som nosaltres els que el parcel·lem i hi aixequem les tanques. Som nosaltres els que et robem trossos d'amor per distribuir-los a caprici, segons la nostra conveniència.

Crec, Amor, que Tu ets la vida. I ets la nostra vida. I vols que nosaltres la visquem amb intensitat, amb alegria, i que compartim els teus dons amb igualtat, i que repartim el que hem collit.

Crec, Amor, que a la teua taula, al teu banquet, tots hi estem convidats, sense presidències ni setials d'honor. Tots amb Tu bebent de l'Amor.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Els terratrèmols d'El Salvador

El conegut teòleg jesuïta, Jon Sobrino, ha fet una consideració a la llum de la fe sobre els terratrèmols paorosos d'El Salvador.

D'antuï manifesta que a El Salvador proliferen diversos tipus de religiositat. Uns fanàtics diuen que els terratrèmols són un càstig de Déu. Altres, la majoria, s'adrecen al cel: «Gràcies a Déu estem vius»; i d'altres esperançats exclamen: «Amb Déu tirarem endavant», «que es faci la voluntat de Déu...»

Jon Sobrino reconeix que no és fàcil respondre al repte: «O Déu no pot, o no vol evitar les catàstrofes; de totes maneres queda mal parat...» La pregunta —comenta el teòleg— continua ressonant: «On està Déu?» Un interrogant que també se'l va fer Jesús al Calvari, i que l'apòstol sant Pau va tenir la gosadia de respondre: «A la creu!»

«Per als creients» —continua el pare Sobrino— «la gent d'El Salvador ho han perdut tot, menys l'esperança que no mor...». Han quedat destruïts els temples, entre ells el de la parròquia de la Mare de Déu del Carme, a Santa Tecla, on ell resideix. El jesuïta comenta que quan els fidels tots tristos van dir al rector, el pare Salvador Carranza, que s'havien quedat sense església, aquest els va contestar: «Ens hem quedat sense temple, però no sense Església. L'Església som nosaltres i de nosaltres depèn mantenir-la amb vida.»

Jon Sobrino acaba la seva reflexió: «Si la tragèdia més gran ha estat la destrucció d'un poble, la major solidaritat és ara ajudar a reconstruir-lo amb justícia, amor i tendresa. Ha mort la solidaritat a El Salvador? De cap manera! Tant de bo que la caritat ajudi a reconstruir cases, però sobretot persones; que la generositat humana ajudi a reparar camins i ponts, però per damunt de tot maneres de caminar en la vida; que la bondat arribi a construir temples, però sobretot les comunitats cristianes, el Poble de Déu. Tant de bo que la solidaritat internacional infongui esperança a aquest poble! Els veïns ja trobaran la manera de valdre's per si mateixos; aquesta gent amb el seu record agraït tornarà amb escreix el que haurà rebut...»

Zoom

Eduard Brufau

Per combatre la idolatria —el culte fanàtic a les imatges— en més d'una religió s'ha arribat a prescindir de les representacions artístiques de les divinitats. Però hi ha cops que la voluntat d'eradicar aquest fanatisme ha dut a extrems tant o més fanàtics que allò que es pretenia eliminar. Els talibans, que han destruït l'art budista de la vall de Bamiyan, afirmen que no fan més que enderrocar ídols contraris a la fe islàmica. El que no veuen aquests iconoclastes moderns és que la seva actitud exacerbada, pel seu primitivisme, en el fons s'assembla molt a la dels adoradors d'imatges.

Cartes del lector

□ Signe dels temps

Em pregunto si la despesa que ha produït el darrer nomenament de cardenals és pot percebre com un «gest evangèlic» o com un «signe dels temps». Sento respondre: no. I en llegir les intencions del Sant Pare per al mes de març: «Perquè es posi fi al drama de la misèria.» Encara em quedo més perplexa.

Ja sé que vuitanta i escaig milions no solucionen res..., però els «gestos» es necessiten si volem ser «llum i sal», és a dir, creïbles. Cada cop són més actuals les paraules del Senyor: «Feu el que us diguin, però no feu el que ells facin.» Quina pena!

MARIA AGUADÉ COSTABELLA
Barcelona

□ La cristologia de Calcedònia

Voldria fer algunes puntualitzacions a la carta d'Agustí Miarnau (*Catalunya Cristiana*, núm. 1.120) sobre el tema de les dues naturaleses de Crist. En efecte, el text de la definició de Calcedònia diu que cal reconèixer en Crist dues naturaleses *akhoristós* (*inseparabilitat*, «sense separació»), i fins i tot *adiaretós* (*indivise*, «sense divisió»), però en el text hi ha també l'adverbi *asynkhyctós* (*inconfuse*, «sense confusió ni barreja»). Des d'un punt de vista purament conceptual, aquesta definició no deixa de ser una paradoxa, per no dir una *contradictio in terminis*, i només la seva apel·lació al misteri de la persona de Crist justifica els termes emprats.

Sembla evident que els pares conciliaris volien barrar els pas a les dues tendències extremes que hi havia aleshores —i que sempre hi ha hagut— en cristologia: d'una banda, totes les modalitats d'*arrianismes* i *adopcionismes*, que posen en dubte la divinitat de Crist; de l'altra, els *monofisismes* (una sola naturalesa) amb l'inevitable *docetisme* a què menen (Jesús només hauria patit en aparença).

Els problemes teològics que motiven la definició de Calcedònia són seriosos i gens fàcils de resoldre i, com aquell qui diu, han perviscut fins als nostres dies. Concretament, a finals del segle XIX els anomenats «teòlegs mo-

dermistes» es preguntaven, entre d'altres coses, si Jesús ja tenia consciència de la seva divinitat en el si matern, o si li hauria vingut de forma gradual en el curs de la seva vida mortal. Qüestions com aquestes van ser «reprovades» i «proscrites» en el decret *Lamentabili* i en l'encíclica *Pascendi*, de sant Pius X, però, de fet, van marcar el començament de les escoles exegetiques en el camp catòlic, que fins aleshores havien estat patrimoni del protestantisme liberal.

Per acabar, citaré una pregunta audaç que es fa el teòleg alemany Karl Rahner, en un dels seus escrits de teologia. Segons com s'enfoqui el tema, Crist en la seva eternitat, quant a fill de l'home, «podria ser res més que la consagració d'un instrument pretèrit, totalment transcendit, sense objecte, com una peça de museu?» És a dir, la naturalesa humana de Crist, definida a Calcedònia, era un simple revestiment del Verb amb data de caducitat, o, al contrari, era condició necessària per a l'eternitat de la salvació dels homes?

JORDI BASSAS i RIBALTA
Barcelona

□ Una homilia «contestada»?

Accepto la invitació formulada en una de les cartes publicades en el núm. 1.119 de *Catalunya Cristiana*. Vull afegir-hi un botó de mostra. Aquesta és la història. El diumenge 18 de febrer (VII-C) les lectures 1a (1Sa 26) i 3a (Lc 6,27-38), sembla que convidaven el capellà celebrant a fer aplicacions ben actuals: acollir els immigrants, tot citant i llegint les declaracions del portaveu dels bisbes de Madrid, Mons. Juan José Asenjo. I en segon lloc, fent-se ressò de la no-signatura del «pacte antiterrorista» per part de l'Episcopat espanyol.

En començar l'homilia, el mossèn va dir: «El missatge de les lectures d'avui és molt exigent i radical. Això vol dir que només l'acceptarem fent molta pregària.» Cap reacció en l'assemblea quan es van llegir les cites sobre immigració. Sembla, però, que

quan es van llegir les cites del díptic *10 tesis sobre Euskadi*, publicat per Cristianisme i Justícia, dues o tres parelles van expressar la seva disconformitat i van deixar l'assemblea. Després van fer comentaris negatius al rector i a d'altres.

Consultat el capellà de l'homilia «contestada», va manifestar: «Probablement no he tingut prou present el perfil conservador dels assistents. Pensejo que la solució és doble: els celebrants s'han d'esforçar per intentar la sintonia entre l'emissor i el receptor i programar en l'àmbit diocesà el tema sobre els cristians en la vida pública (que formin part d'algunes convivències, catequesi d'adults, lectures...). Està clar que el pelegrí laic ha d'assumir les concrecions de servei i compromís en la vida social en la qual viu immers.» La invitació està servida.

J. BLANC BAHIMA
Tortosa

□ Els àngels de Lucía Bosé

Un museu d'àngels. Ho he llegit a *El Punt* de Girona (2-2-2001). És força interessant. L'ha promogut Lucía Bosé amb un grup de col·laboradors. Ella diu que no és una col·lecció, sinó una interpretació dels àngels feta per diversos artistes, és a dir, amb diferents punts de vista. Tots són de gran format, són «immensos, d'angelets res». Ara n'hi ha uns setanta. És un museu actiu, on es fan conferències, trobades, etc.

Lucía Bosé diu que creu en els àngels, però que no li agrada que els representin amb ales, com les aus, perquè, segons ella, són pura energia. És evident que aquesta energia és espiritual. El Catecisme de l'Església catòlica els defineix com a criatures intel·ligents i lliures, no corporals, servidors i missatgers de Déu. Segurament per aquest caràcter de missatgers, la tradició els ha representat sempre amb ales i, per mimetisme, amb forma humana. Seria interessant veure com ho han resolt els artistes que col·laboren en aquest museu. L'art pot tenir solucions meravelloses per comunicar una realitat espiritual.

HORTÈNSIA ASSENS
La Palma de Cervelló

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Respecte i mitjans de comunicació

Des de fa bastant temps sembla que s'ha posat de moda burlar-se de tot el que és venerable per als que som creients. No pretenc que un ateu ni un agnòstic tinguin reverència per les coses referents a Déu com la tenim els fidels, però sí que demanaria un respecte igual al que jo tinc per Mahoma, Confuci, Brahma i d'altres.

Tan aviat es critica l'alcalde de Nova York perquè és queixa d'un *Sant Sopar* on Jesucrist està representat per una dona nua, com en un programa televisiu, *La última noche*, hi apareix la crucifixió del Déu fet home i se'n fa

burla del bon lladre. És trist i denota falta d'imaginació i menyspreu per les coses més santes.

És tan difícil trobar assumptes divertits i graciosos que no facin mal a les persones que creiem en Déu? O bé, tot això comporta una manca d'idees o ganes de molestar als que no en tenim, em sembla, cap culpa. No podríem demanar més sensibilitat als mitjans de comunicació? D'exemples com els que he esmentat, en surten als diaris, a la televisió, a la ràdio i a les tertúlies de tota mena.

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

—L'Església mana abstenir-se de carn els divendres de Quaresma. No li sembla que seria millor abstenir-se de peix que és molt més car?

—La disciplina penitencial de l'Església ha quedat actualment reduïda a uns mínims: abstenir-se de menjar carn els divendres (els divendres fora de Quaresma es pot substituir per altres obres de pietat o caritat) i dejunar dos dies l'any (Dimecres de Cendra i Divendres Sant).

A mi em sembla que hem d'anar a l'esperit de la disciplina penitencial i no quedar-nos només en la lletra. La finalitat de la penitència quaresmal és fer-nos més lliures i autèntics i viure la caritat. Si els divendres de Quaresma no mengem carn però gastem els diners en una bona mariscada i a més no donem res per als pobres, ens trobaríem als antípodes del que pretén l'Església. Cal privar-se i cal donar. Certament que avui l'Església podria canviar la modalitat de l'abstinència i proposar, per exemple, privar-se de fumar, de beure alcohol, de mirar la televisió... però hem de tenir en compte que l'Església catòlica és universal i potser en molts llocs la privació de carn conserva la seva actualitat i vigència. També hem de considerar l'actitud d'obediència que ens demana l'Església, més important que el seu mateix objecte formal. Membres d'altres religions ens en donen exemple amb les seves observances religioses. Una última observació: no tenim cap obligació de menjar peix els dies d'abstinència. Potser n'hi hauria prou amb una truita de patates i una amanida. No us sembla?

—Hem d'obligar els fills a anar a missa?

—La fe és un do de Déu i també una resposta lliure de l'home. Si no hi ha llibertat, no hi ha fe cristiana. El millor que podem fer és donar un bon exemple als fills. Quan són petits no presenten objeccions a acompanyar els pares en el compliment dels seus deures religiosos. Quan es fan grandets i ja poden prendre decisions pròpies no els hem de forçar contra la seva voluntat. De fet, el noi i la noia que veuen que la fe cristiana és una realitat important per als seus pares i en la llar es respira un ambient cristià, podrà superar amb més facilitat la inèrcia de l'ambient. En aquest cas els pares poden i han de convidar amb respecte però també amb insistència, però mai coaccionar. Certament que els pares que no practiquen no tenen cap autoritat moral per demanar-ho per als seus fills. Sóc conscient que molts pares i mares cristians pateixen el distanciament de l'Església dels seus fills. Els recomano que no desesperin. Que preguin i continuïn oferint un testimoni de vida de fe coherent. Res d'això no es perdrà. I que tinguin present que la pregària dels pares pels seus fills és molt poderosa davant de Déu.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: iohannes@terra.es - catcris@idgrup.iber.net - www.balmesiana.org - *Catalunya Cristiana*, c/ Puiggari, 5, 4rt - 08014 Barcelona, fax 93 490 20 35. Cal indicar sempre «Consultori».

La quarta nit

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Una tradició jueva molt antiga és l'anomenat «poema de les quatre nits». Es tracta d'una catequesi sobre la nit de Pasqua, en la qual s'evoquen tres grans moments —tres nits— de la història de la salvació i s'anuncia un quart moment. Els tres de la història són la creació del món, l'aliança amb Abraham després del sacrifici d'Isaac, i la sortida del poble d'Israel vers la terra promesa. La quarta nit està descrita d'una manera misteriosa, anunciant la fi del temps, com la nit pasqual per excel·lència.

Aquesta tradició ha estat recollida en la tradició cristiana; en la fe, nosaltres veiem en la imatge de la quarta nit la nostra Pasqua cristiana, en què celebrem el fet que culmina la història i permet a la humanitat entrar en la novetat de vida.

Les tres primeres lectures de la Vetlla Pasqual responen exactament a l'esquema de les quatre nits. Mentre les lectures evoquen les tres primeres, les oracions les refereixen a la quarta: les obres de Déu troben la seva plenitud en el misteri de Crist.

«Al principi...»

Totes les litúrgies cristianes escolten com a primera lectura de la Vetlla la narració de la creació. És un poema d'una força catequètica impressionant, i àdhuc d'una «modernitat» extraordinària: des de la llum original —tot comença amb la llum!— es van destriant les coses: dia i nit, cel i terra, mars i terra ferma; després s'inicia el procés de la vida: els peixos i els ocells, els rèptils i els animals, i en la culminació de tot la presència de l'home i la dona, imatges de Déu mateix. Tot és bo, molt bo, perquè tot ve de Déu, de la seva Paraula, de l'alè de la vida. Déu mateix «es complau contemplant el que ha fet» (salm 103, responsorial). És la primera nit. Tanmateix, «la creació del món, al començament del temps, no fou pas més excel·lent que la immolació de Crist, l'anyell pasqual, a la plenitud del temps» (oració després de la 1a lectura). En Crist, la creació es renova, i tot és cridat a ésser «com al principi»: heus aquí la crida al respecte de l'obra de Déu.

La fe d'Abraham, pare dels creients

Per l'obediència d'Abraham, fiant-se de la promesa divina contra tota esperança humana, Déu el fa just, i pare de tots els creients. És la «segona nit». En l'escena tràgica del fill Isaac, salvat en darrera instància, s'anuncia la resurrecció del Fill estimat per excel·lència, Jesucrist (cf. Rm 4,17; He 11,17-19). En la promesa d'una descendència i d'una terra, amb una benedicció universal, s'anuncien els qui, per la fe, seran «descendència d'Abraham» (Ga 3,29), posseiran la veritable ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte (cf. He 11,10), i formaran la multitud dels elegits de Déu (cf. Ap 7,9s). Pel misteri pasqual —la quarta nit—, Déu compleix el que va jurar a Abraham. Nosaltres, els creients en Jesucrist cerquem de viure en la fe i preguem pels qui en aquesta nit entraran en el poble dels fidels. El salm que segueix aquesta lectura és la veu de Crist, al qual Déu no abandona enmig

dels morts, ni el deixa caure a la fossa, sinó que el posa a la seva dreta, al seu costat, com a Senyor de la glòria (vegeu salm responsorial de la lectura).

El pas del mar Roig i el poble cristià

La lectura del pas del mar Roig, la tercera nit i alliberament d'Israel, és lectura obligada a la Vetlla Pasqual, en totes les famílies litúrgiques. Amb la creació, forma el binomi fonamental de l'acció de Déu en la història de la salvació, abans de Crist. És l'esdeveniment «tipològic» per excel·lència, perquè els fets que s'hi descriuen no són pas per ésser repetits, sinó que són realment una «figura» del fet definitiu de l'alliberament del pecat, que Jesucrist ha ofert a tots els homes, per la sang —el mar Roig— de la seva passió i per la glòria de la seva resurrecció. Això és el que expressa el càntic de Moisès, que forma part de la lectura mateixa, i aquest és el misteri de la Pasqua cristiana: la quarta nit!

petites homilies

El servei de la reconciliació

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La pedra fonamental del món nou és la reconciliació. *Perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors.* La reconciliació consisteix a conciliar de nou. Refer el lligam romput. Fer que els amics que s'havien allunyat, potser enfrontats mútuament, tornin a l'harmonia de l'amistat. La comunió trencada és refeta. Sense violències. Ni imposicions. Lliurement. Amorosament. Per la força de la persuasió. De la conversió, doncs. *Tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist.* No seria possible la reconciliació humana, si Déu no ens hagués fet ofrena del do de la seva reconciliació. *Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraïen-li més les culpes.* Ell és el qui surt a rebre'ns per la gran pietat que li fa la nostra condició d'esgarriats. *Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà.* La pau de la comunió retrobada. El pròdig torna a casa. Reconciliació. El camí resta obert. Per més que no sempre vulguem passar-hi. *El germà gran s'indignà i no volia entrar-hi.* No es fàcil entendre la reconciliació. Hi ha més d'un purista que la mira com un signe de feblesa. I s'hi revolta. *Llavors sortí el pare i el pregava.* El Pare ofereix la reconciliació a tothom. Perquè sap que hi ha

«El fill pròdig recollint la part de la seva herència», obra de Murillo que es conserva al Museu del Prado.

moltès maneres —brutes o netes— de restar fora de casa. Fora de la comunió.

Déu ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la

reconciliació. És la missió principal de l'Església. Obrir camins de reconciliació. Construir la comunió. L'Església és el lloc de la reconciliació. *Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.* I aquesta és la bona notícia —l'Evangeli— que se'ns ha confiat i que els cristians hem de proclamar de paraula i d'obra en el món capgirat d'avui. *A nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació.* Com el Pare que no roman tancat a casa, sinó que surt tantes vegades com faci falta a cercar el qui ja donàvem per perdut i l'hem trobat. També el cristià ha de sortir per carrers i places amb els braços oberts, la pau al cor i el mot de perdó als llavis.

La Quaresma, més que un temps, és un crit de reconciliació. *Nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu.* Ambaixadors del perdó i la pau. Que conviden tothom a avançar sense defallir mai cap a la comunió. Constructors incansables del veritable món nou. Els progressistes de debò. *Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.*

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 4)

MARÇ

25. Diumenge

IV de Quaresma. Morat. Lectures: Josuè 5,9a.10-12 / Salm 33 / 2 Corintis 5,17-21 / Lluç 15,1-3.11-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pelagi, b.; Esmerald, ab.; Quirí, mr.; Humbert, ab.; Santa Dula, mr.

Festa Major: a Borgonyà, els Prats de Rei, Puigpelat i Tortosa.

26. Dilluns

L'anunciació del Senyor (S). Blanc. Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluç 1,26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Brauli, b. de Saragossa; Càstul i Teodosi, mrs.; Ludger, b.; Santa Màxima, mr.

27. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-16

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rupert, b.; Filet, mr.; Alexandre, sold. mr.; Amfiloqui, capità, mr.; Joan, ermità; Santa Lídia, mr.

28. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 49,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guntrà, rei; Malçus, Castor, Doroteu i Rogat, mrs.

29. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciril, diaca, mr.; Eustasi, ab.; Armogast, comte, mr.; Màscula, actriz, mr. Segon, mr.

30. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Clímac, ab.; Quirí, trib. mr.; Règul i Pastor, bs.

31. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53

URGELL: Aniversari òbit bisbe Ramon Iglesias. Morat. ALTRES CELEBRACIONS: Abstinència de carn. Sants, Amós, proft.; Benjamí, diaca, mr. Santa Balbina, vg. Beat Amadeu, duc de Savoia.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de
Quaresma

Cicle C

Lectura primera

Js 5,9a, 10-12

El poble de Déu, després d'entrar a la terra
promesa, celebra la Pasqua

Lectura del llibre de Josuè:

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

Salm responsorial

33,2-3;4-5;6-7

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.
La meua ànima es glorifica en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

Tots amb mi gloriifiqueu el Senyor,
exalcem plegats el seu nom.
He demanat al Senyor que em guiés:
ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum,
i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits.
Quan els pobres invoquen el Senyor,
els escolta i els salva del perill. R.

Lectura segona

2Co 5,17-21

Déu ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

Vers abans de l'Evangeli

Lc 15,18

Aniré a trobar el meu pare i li diré:
Pare, he pecat contra el cel i contra tu.

Evangeli

Lc 15,1-3;11-32

Aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç:

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia el més jove digué al pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí, jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me, entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu." Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat." I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras." El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?" El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat."»

Mallorca

diòcesis

Trobada de Rectors de Santuaris

■ Es posà de manifest que els santuaris tenen un paper important en la nova evangelització

FELANITX.— La diòcesi de Mallorca ha estat en aquesta 22a edició l'encarregada d'acollir la Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears. A la trobada, que va tenir lloc del 12 al 14 de març al santuari de Sant Salvador de Felanitx, hi van assistir el bisbe de la diòcesi amfitriona, Mons. Teodor Úbeda, i el bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, que presideix alhora el Secretariat de Pastoral de Turisme, Santuaris i Pelegrinatges de Catalunya i Balears.

Una representació de pràcticament tots els rectors de santuaris de Catalunya i les Balears participaren en l'encontre celebrat a Sant Salvador de Felanitx, santuari de més de 700 anys situat a la zona de Llevant de l'Illa de Mallorca. En aquesta trobada es va posar de manifest que els santuaris tenen un paper important en la nova evangelització, perquè són una mostra d'acostament constant de la gent al fet religiós. En les jornades es va constatar l'augment progressiu del nombre de turistes i cristians que passen pels santuaris.

Els bisbes Teodor Úbeda i Jaume Camprodon també compartiren un temps amb els prop de cinquanta participants i presidiren en jornades successives les vespres i la missa. El bisbe de Girona va subratllar la importància d'aquests encontres com a instruments que ajuda a valorar la religiositat popular en un moment en què la societat

s'està materialitzant, i va ressaltar les possibilitats que ofereixen els santuaris a les persones per trobar-se amb el transcendent.

Amb alguns canvis sobre el programa inicialment previst a causa de la intensa boira que va afectar l'aeroport de Mallorca i va causar el retard en l'arribada d'alguns participants, després de la benvinguda donada pel rector de la parròquia de Felanitx, Mn. Llorenç Lladó, es van anar tractant els temes programats.

El pare Gaspar Alemany, missioner dels Sagrats Cors i fins a principi d'any prior del santuari de Lluc, va parlar del paper acollidor i educador de la pietat popular que poden exercir els santuaris. Els santuaris són els llocs on es pot enfortir una fe en principi superficial, i on homes i dones poden trobar forces renovades per tornar al seu entorn habitual, tal com va

Augmenta el nombre de turistes que visiten els santuaris (santuari de Lluc, a Mallorca).

plantejar el pare Alemany.

L'historiador Mn. Pere Xamena va fer la presentació del santuari de Sant Salvador i va recordar com els seus orígens es remunten a l'any 1348, i a l'agraïment de gent del poble que van aconseguir sobreviure a la pesta que va matar moltes persones no tan sols a Felanitx i Mallorca, sinó a tot Europa.

La darrera ponència va ser presentada pel teatí i historiador pare Gabriel Llompart Moragues, que va tractar de l'art dels santuaris com a mitjà d'evangelització i catequesi. A través de diverses diapositives, el pare Llompart va demostrar com

des de sempre les persones han tingut necessitat de crear santuaris i com els santuaris han influït en els homes.

Els rectors reunits a Sant Salvador també van fer una valoració de les aportacions de l'Any Jubilar i van analitzar com continuar els aspectes positius descoberts. Entre l'estudi i la reflexió els responsables dels santuaris també van tenir temps per fer una visita turística a les Coves d'Artà, i van conèixer de prop el folklore mallorquí a través de l'actuació del grup musical S'Estol des Gericó en la darrera vetllada.

Rosa Maria Font

CATALUNYA

Reflexions en el Dia del Seminari

BARCELONA.— El 18 de març, tercer diumenge de Quaresma, l'Església a Catalunya es va disposar a celebrar com cada any el Dia del Seminari. Amb motiu d'aquesta jornada, els bisbes amb seu a Catalunya s'han adreçat als fidels per fer-los partícips del lema d'enguany: «El Seminari, cor de la diòcesi.»

El cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, ha recordat que «sens dubte un dels signes de la vitalitat de les nostres comunitats cristianes ha de ser un nou floriment de vocacions al ministeri presbiteral. Déu continua cridant, però cal ajudar a escoltar-lo». En aquest sentit, ha fet esment dels més de dos milions de joves que es van aplegar l'estiu passat a Roma en la Jornada Mundial de la Joventut, així com de l'experiència de comunió i esperança que es va viure a casa nostra amb motiu de l'acollida de vuitanta mil joves en la trobada europea de Taizé. Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona i primat, també ha constatat que Déu continua cridant els joves a ser sacerdots, i ha recordat que el 25 de març sis cristians de la diòcesi faran un pas endavant vers el sacerdoci.

Mons. Jaume Camprodon ha tingut un record especial pel sis joves seminaristes de Girona que fan camí amb els de Lleida, Solsona, Tarragona, Urgell i Vic: «El Seminari Major Interdiocesà, ubicat a

Barcelona, no és una simple residència, sinó una comunitat de cristians que es preparen humanament i cristianament per a la missió que els espera.» En la mateixa línia del bisbe Camprodon, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta ha esmentat els dos seminaristes que té la diòcesi de Lleida: Xavi, al Seminari Interdiocesà de Catalunya, i Manel, a l'etapa diaconal, a la parròquia del Secà.

El bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig, ha aprofundit justament en el lema del Dia del Seminari: «Hem d'entendre el Seminari no precisament com l'edifici o edificis que serveixen per a lloc de residència dels seminaristes, sinó la comunitat on es formen aquells que un dia, si Déu vol, rebran l'orde sacerdotal per anar a servir els germans. Així sí que comprendreu molt bé que aquesta comunitat-seminari sigui el cor de la diòcesi, perquè és el motor central que impulsa i dona vida a tot el cos que és la diòcesi.»

Finalment, la manca de vocacions i el paper dels laics ha estat el tema primordial que han tractat els bisbes de Tortosa, Urgell i Vic. Així, Mons. Xavier Salinas ha volgut palesar que «pensar que la manca de vocacions sigui una possibilitat per promoure el laïcisme vol dir no entendre el significat del ministeri sacerdotal com un servei necessari, en representació de Crist, per a la vida del poble de Déu». I prosse-

gueix: «L'escassetat de sacerdots sempre serà la tristesa d'una diòcesi. Un fet que no es pot remeiar amb més laics compromesos en l'acció pastoral. Això s'ha de promoure com una cosa fonamental per a qualsevol comunitat, no pas com una solució per la manca de sacerdots.» Mons. Joan M. Alanís, bisbe d'Urgell, ha posat fil a l'agulla per destacar la importància de la col·laboració dels laics.

Però potser el qui s'ha estès més en aquesta reflexió ha estat el bisbe de Vic, Mons. Josep M. Guix, que ha evidenciat una realitat: la impossibilitat del bisbe i dels responsables més directes de la diòcesi per atendre les peticions legítimes de parròquies, moviments i comunitats religioses que reclamen un prevere que els celebri la missa dominical i els diferents

sagraments, que els guiï i acompanyi en la seva vida cristiana, que sigui animador i coordinador de les activitats pastorals. Un cop evidenciada aquesta realitat, el bisbe Guix ha endegat una bateria de preguntes per portar a la reflexió: «A què és deguda la sequera vocacional tan forta i pertinaç que patim? És que no acabem d'estar convençuts de la necessitat del servei sacerdotal per a la vida cristiana de les comunitats eclesials? (...) És que les famílies, les parròquies, els moviments juvenils i la catequesi no presten l'atenció que cal a aquesta tasca prioritària de la pastoral vocacional? És que els sacerdots no donem un testimoni prou clar i engrescador del nostre ministeri? És que els joves fan el sord a la crida del Senyor (...)?» (C.C.)

Residència Geriàtrica
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convalescències. Pocs places.

Tel. 934 274 453

PUJOLS JOIERS,
els artesans de l'or

Medalles religioses, rellotgeria. Gran varietat de dissenys. Taller propi. Reparacions.

Visiti'ns al carrer Hospital, 29, de Barcelona, al costat de les Rambles. Tel. 933 182 284

Tarragona

Anàlisi de la situació actual dels «sense sostre»

■ La responsable del programa de Càritas espanyola adreçat als «sense sostre» ha visitat Tarragona

TARRAGONA.—La treballadora social Esperanza Linares, responsable del programa de Persones «Sense Sostre» de Càritas espanyola, va visitar la ciutat de Tarragona. En les seves intervencions, va incidir sobre

com s'ha de desenvolupar l'acció social amb les persones sense sostre al país, a partir de l'informe Foessa/2000. Linares va visitar la Casa de Transeïnts i va intercanviar impressions amb treballadors socials de la ciutat.

En el marc dels espais de reflexió i corresponsabilitat, organitzats conjuntament per l'Escola Universitària de Treball Social, el Servei d'Acolliment, Formació i Orientació Religiosa, i Càritas diocesana de Tarragona, corresponent a la programació del mes de març, Esperanza Linares va compartir unes hores amb el voluntariat que a les parròquies de Tarragona treballen en aquest camp, amb estudiants de l'Escola Universitària de Treball Social i amb els responsables de la Casa de Transeïnts.

D'acord amb la investigació que ha realitzat la Universitat Pontifícia de Comillas, per encàrrec de Càritas, que ha estat publicada a la Colección Estudios de Fundación Foessa, en el qual Esperanza Linares ha fet les seves aportacions, aquesta treballadora social va fer una exposició del panorama actual dels «sense sostre», produït per les transformacions que ha experimentat la societat i de com ha variat el perfil d'aquest col·lectiu.

Foto: Joan Boronat

Esperanza Linares es va reunir amb treballadors socials de Tarragona.

Tot i que Esperanza Linares va manifestar que no havia contactat anteriorment amb la diòcesi de Tarragona pel que fa a l'àmbit d'acolliment dels «sense sostre», va assegurar que «crec que la pobresa és la mateixa a tot arreu, tot i que amb noves necessitats. Si més no, aquí he pogut constatar que la Casa d'Acollida de Tarragona

va pel bon camí de reflexió i dona respostes flexibles a diferents situacions i no es limita a atendre només un tipus de persones», va dir Linares.

Posteriorment, va assenyalar que «fonamentalment, ara s'escau oferir un espai més estable pel que fa a l'acollida. Jo sempre dic que el transeïnt és com la planta arrancada de la torreta i que té les arrels enlaire. En aquest sentit, la primera tasca és

posar-li terra al voltant a fi i efecte que torni a arrelar en algun lloc. El sistema d'atenció de tres dies poca cosa resol i cal oferir estabilitat a la persona, tot defugint d'aquesta mena d'inèrcia que manté els mateixos mètodes que s'empraven als anys cinquanta», comenta la treballadora social. Linares considera així mateix que «cal trencar aquests esquemes obsolets que es concreten en allotjaments només d'emergència i, de fet, són uns recursos malbaratats, atès que les persones són empeses a anar d'un lloc a l'altre, sense que s'arribi a solucionar res».

Segons va explicar Esperanza Linares, ha canviat notòriament la tipologia de la persona que fa cap als centres d'acollida, atès que no es tracta d'aquell home de més de 45 anys, rodamón i alcohòlic. Ara apareix gent jove i immigrants que només tenen una única exclusió: la de trobar-se fora del seu espai natural. Són dones i grups familiars sencers. Normes i funcionament també s'haurien de revisar, en opinió de Linares, perquè «són totalment contraculturals, com ara dinar a la una del migdia o sopar a les set del vespre, si tenim

Tipologies dels «sense llar» a Espanya

Informe Foessa/2000 (Font: Sánchez Morales).

«Sense llar» tradicional

- Home d'edat mitjana o elevada
- Solteria
- Alcoholisme
- Origen social desfavorit
- Baix nivell formatiu
- Baix nivell educatiu

Nous tipus «sense llar»

- Homes en edat intermitja separats o divorciats
- Homes joves amb problemes familiars
- Homes joves i d'edat intermitja drogoaddictes o exdrogoaddictes
- Dones joves i de mitjana edat amb maltractaments, separacions o divorcis
- Dones joves i de mitjana edat drogoaddictes o exdrogoaddictes
- Major nivell educatiu i cultural
- Malalts mentals
- Immigrants

Principals tendències detectades en els «sense llar» a Espanya

- Juvenilització
- Feminització
- Soledat legal
- Toxicomanies
- Elevació nivell educatiu
- Elevació nivell formatiu
- Internacionalització (immigrants)

en compte que hi pot haver gent que s'ha inserit en el món laboral».

Aquesta coordinadora tècnica a Càritas i treballadora social va reclamar una implicació més gran del sector públic. Per això va denunciar la inhibició que sovint fa l'administració pel que fa a allò que hauria de ser un servei social bàsic. Per a Linares, l'administració hauria d'assumir la responsabilitat que en aquest camp li pertoca.

Joan Boronat

Viajes Magister

Tarragona

RUTA DE SANT PAU

Data: 04/13 setembre 2001 (consulteu altres dates)

Volant amb Turkish airlines

Llocs que visitarem:

Efes, Hieràpolis, Iconi, Capadòcia, Ankara i Constantinoble (Istanbul)

Us convidem a acompanyar-nos a un viatge que recordareu sempre

Altres rutes: Terra Santa, Ruta de l'Èxode, Egipte, Síria + Liban

Inscripcions: Viatges Magister, Roger de Llúria, 67-69, 4-B
08009 Barcelona. Tel. 934 879 423 - Fax 934 879 590
correu electrònic: viajesmagister@worldonline.es
www.viajesmagister.com

Nou local de Càritas

MONTBLANC.—S'estan ultimant les obres de condicionament del nou local de Càritas de la Conca de Barberà, que està ubicat a Montblanc i, segons les previsions, s'espera que pugui ser inaugurat per Pasqua el mes d'abril.

Inspirant-se en l'esperit de l'any jubilar del 2000, que va constituir una crida a la caritat i comunió eclesial, a l'acolliment i la solidaritat, l'arxiprestat de la Conca de Barberà va decidir materialitzar el projecte de millora de les instal·lacions i serveis de Càritas arxiprestal. Aquesta actuació ha estat possible gràcies a la constitució d'un equip arxiprestal integrat per representants de les parròquies, compromès a millorar el servei de Càritas. Al mateix temps, s'ha construït un nou local annex al Centre Parroquial que serà destinat a l'emmagatzematge dels aliments rebuts, per tal de

poder empaquetar-los i redistribuir-los a la comarca. Al mateix temps, el centre serà dotat d'una oficina informatitzada que permetrà estar en connexió amb Càritas diocesana.

Tot i que encara no s'ha concretat, es calcula que el cost global del nou local de Càritas es pot situar en els dotze milions de pessetes. Per fer front a la despesa, s'hi pot contribuir amb una aportació econòmica particular fent-la efectiva al compte corrent que Càritas arxiprestal té obert a la Caixa Tarragona, sucursal de Montblanc, núm. 2073-0021-30-0110262962. Altrament, Càritas s'ha proposat millorar el servei d'acolliment, mitjançant la formació de voluntariat, preferentment entre els joves cristians, i aconseguir una especial atenció als col·lectius més marginals i els procedents de la immigració. (J.B.)

Barcelona

Nou superior provincial dels jesuïtes

■ El P. Pere Borràs és mestre de novicis a Saragossa

BARCELONA.— El general de la Companyia de Jesús, Peter Hans Kolvenbach, ha nomenat Pere Borràs i Duran com a nou superior provincial de Catalunya. El P. Borràs, de 53 anys, és

actualment i des de fa tres anys mestre de novicis a Saragossa, i ha treballat, sobretot, en la docència, la pastoral de joves i la formació de joves jesuïtes.

Pere Borràs es farà càrrec de la província Tarraconense, que abasta tot Catalunya. El nomenament d'un provincial és per a tres anys i, generalment, el càrrec es renova durant tres anys més.

Precisament sis anys són els que el P. Jesús Renau ha estat al capdavant de la província de Catalunya. Va ser nomenat el 14 de maig del 1995. Durant aquest període, s'ha destacat per impulsar la participació dels laics a les diverses obres de la companyia. També ha mantingut una cordial col·laboració amb els bisbes catalans i les esglésies locals.

Com a accions concretes, cal esmentar la creació de la Fundació Jesuïtes Educació, que aplega les escoles de la companyia. El P. Jesús Renau també ha obert comunitats de jesuïtes a Badalona i Girona, i ha promogut la fundació del Patronat de l'Observatori de l'Ebre. El mes de setembre passat, va participar en la reunió de tots els provincials jesuïtes del món a Loiola.

El seu successor, Pere Borràs i Duran, va néixer a Barcelona el 19 de gener del 1948. Va entrar a la Companyia de Jesús el 1965 al Noviciat de

El P. Borràs i Duran.

Raimat, a Lleida. Va estudiar Humanitats al Centre d'Estudis Superiors de la Companyia de Jesús a Aranjuez. És llicenciat en Filosofia i Lletres per la Universitat de Barcelona; llicenciat en Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya, i ha realitzat estudis de Teologia Pastoral al Centre Sévres i a

l'Institut Catòlic de París.

Va ser ordenat prevere el 8 de maig del 1976. Ha estat professor d'història, llengua, ètica i religió a les escoles de Casp, Sant Ramon de Collblanc i l'Escola Tècnica d'Hostafrancs. Així mateix, ha estat consiliari de grups de joves i de la comunitat de vida cristiana d'Hostafrancs i Berchmans. També ha estat membre de la Delegació de Pastoral Universitària de l'arxidiòcesi de Barcelona. Ha coordinat la pastoral de joves de la Companyia de Jesús a Catalunya i ha estat promotor de vocacions i coordinador de la formació dels joves jesuïtes.

Des del 1997, el P. Borràs ha estat mestre de novicis a Saragossa en un noviciat interprovincial que comprèn Euskadi, Navarra, Aragó, País Valencià, Illes Balears i Catalunya. Entre les seves publicacions, destaquen *Història de la catequesi a Catalunya*, *Suggeriments per a pregar*, *Preguem amb sant Ignasi de Loiola*, *Pregària des de la vida* i *Dificultats per a pregar*. (C.C.)

PINZELADES

La Companyia de Jesús a Catalunya està formada actualment per més de 200 jesuïtes, amb 23 comunitats a Badalona, Barcelona, Cornellà, Esplugues, Girona, L'Hospitalet de Llobregat, Lleida, Manresa, Raimat, Roquetes, Sant Cugat del Vallès i Tarragona. És propi a totes les activitats dels jesuïtes l'opció per defensar la justícia a través de la presència en barris que pateixen problemes de marginació i en la col·laboració amb entitats com Cintra o Arrels. Pel que fa a l'acció dels jesuïtes arreu del món, es fan presents entre un dels col·lectius més vulnerables: els refugiats. El Servei Jesuïta als Refugiats és una organització internacional que treballa per donar suport als cinquanta milions de refugiats i desplaçats que hi ha actualment i per sensibilitzar sobre aquesta problemàtica.

Entre els principals àmbits d'acció de la Companyia de Jesús a Catalunya, cal destacar el món de l'ensenyament, una acció que s'articula al voltant de la Fundació Jesuïtes Educació. Pel que fa a l'ensenyament superior, la companyia compta amb l'Institut de Teologia Fonamental a Sant Cugat del Vallès i, a més, manté una important col·laboració amb entitats com l'Institut Químic de Sarrià, ESADE, l'Observatori de l'Ebre o la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya.

En aquests moments, la Companyia de Jesús—tant a Catalunya com a tot Espanya—celebra l'Any Arrupe, en commemoració del desè aniversari de la mort del jesuïta Pedro Arrupe. Arrupe, que va ser general dels jesuïtes i testimoni de la bomba d'Hiroshima, va ser un home lliurat al servei dels més desfavorits i compromès amb la justícia.

Recordant...

Dr. Pere Tarrés

Una ajuda inesperada

El Dr. Tarrés, director del Secretariat de Beneficència, anava un dia amb el Dr. Miralbell, tot parlant dels problemes que se li presentaven a la seva oficina. Entre altres coses digué: «Mira, amb dos-cents grams de penicil·lina es salvaria una malalta molt greu.» Els sofriments de tots els malalts els patia en el seu interior i per això es preocupava d'aconseguir aquell medicament molt car i difícil de trobar en aquells anys. Tot just arribats al bisbat, on hi havia la seu del Secretariat, una de les persones que l'ajudava li notifica: «Dr. Tarrés, han portat aquest petit paquet per a vostè.» Ell el destapà i, sorpresa, hi havia dos-cents grams de penicil·lina. La quantitat justa que es necessitava. Ell enrogí d'alegria, i juntament amb el Dr. Miralbell en donà gràcies a Déu. Talment semblà un petit miracle.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

XVII Fòrum Vida i Evangeli

L'HOSPITALET.— *Persones i pobles, lliures i solidaris* va ser el tema sobre el qual va versar el XVII Fòrum Vida i Evangeli, que va tenir lloc el segon cap de setmana de març. S'hi van aplegar uns 700 cristians de diverses diòcesis dels països catalans i, com en les darreres convocatòries, ho van fer al col·legi Joan XXIII, al barri de Bellvitge, a l'Hospitalet de Llobregat.

La primera ponència la va presentar el professor Francesc Torralba, que va tractar en profunditat el tema *Educar la persona en llibertat i en comunió*. «Hi ha una íntima relació —va dir Torralba— entre la llibertat responsable i autèntica i la comunió entre les persones. És del tot necessari educar en la llibertat i per a la llibertat, el fet és que la llibertat també necessita ser educada; però solament és possible fer-ho d'una manera conscient si eduquem simultàniament en l'experiència de la comunió, és a dir, en la idea de la relació fraterna entre els homes i les dones.»

La segona ponència la va pronunciar Mons. José M. Setién, bisbe emèrit de Sant Sebastià, que va parlar de com *Educar els pobles en llibertat i comunió*. En la seva densa conferència, Mons. Setién va dir: «Encara que la cultura sigui originàriament un fenomen social, fruit de la creativitat i de la llibertat dels pobles, això no obstant, l'afirmació del propi patrimoni cultural i de la llibertat de viure d'aquest patrimoni esdevé un dret que ha de ser defensat per la comunitat política..., és el dret de les persones i dels grups socials a viure de la seva pròpia cultura, és a dir, a exercir la seva originària sobirania espiritual, segons l'expressió de

Joan Pau II». I va afirmar també que «el caràcter històric i, per això, en mutació permanent de la convivència, fa que el reconeixement dels drets humans de les persones hagi de ser un quefer en permanent dinamisme, d'acord amb l'adequació exigida pels canvis socials i les contingències històriques. Els diversos drets, sense deixar de ser-ho i com a referència crítica permanent, s'han d'articular harmònicament, i en això consisteix justament la dignitat i la bellesa de la feina política però també i alhora la seva dificultat». Mons. Setién va acabar dient: «En finalitzar aquestes reflexions sóc conscient que el projecte cristià i, per això, plenament humà d'educar les persones i els pobles, amb l'esguard posat en una societat construïda en llibertat i ordenada a la comunió, transcendeix, amb una dosi innegable d'utopia, la immediatesa de la vida social real i quotidiana de cadascun de nosaltres.»

Acabades les ponències, es va establir un ric i llarg diàleg amb els assistents que va permetre aclarir molts aspectes de com persones i pobles han de viure la llibertat i la solidaritat. Després es va poder participar en diversos espais de pregària, en el multifòrum i en cinc taules rodones, que van tractar temes com la immigració, els avenços medicogenètics i qüestions actuals d'Església.

El fòrum es va cloure el diumenge a la tarda amb la celebració de l'eucaristia. La col·lecta feta entre els assistents ha estat destinada a diversos projectes de promoció a El Salvador i Camerun. (C.C.)

Prop d'un centenar de celebrants van participar en l'eucaristia.

Ressò martirial

Joan Pau II: «Aquests màrtirs són model de coherència, de vida i d'esperit reconciliador»

El papa Joan Pau II va presidir el diumenge 11 de març, segon diumenge de Quaresma, una solemne eucaristia a la plaça de Sant Pere del Vaticà en la qual i davant més de 25.000 fidels, molts d'ells vinguts de diversos indrets de Catalunya, beatificà 233 màrtirs de la guerra civil espanyola. Es tractava, com el mateix Sant Pare va voler constatar, de la beatificació més nombrosa del seu pontificat i la primera d'aquest nou mil·lenni.

A les deu en punt del matí i amb l'esplanada de davant de la basílica plena de gom a gom, va iniciar-se la processó de cardenals, arquebisbes, bisbes i la resta de concelebrants, prop d'un centenar, que es van dirigir a l'altar per iniciar l'Eucaristia en una jornada assolellada i fins i tot, en alguns moments, calorosa. Nombroses peregrinacions vingudes de les terres valencianes principalment, pel fet d'aportar aquesta regió el major nombre de beats, així com catalanes, entre ells 300 lleidatans, van

rebre amb aplaudiments el cansat i vellet, però fort en l'esperit i amb una força interior que esborrona, Joan Pau II, que després en la seva homilia, amb un gairebé perfecte castellà, va donar testimoni, una vegada més, de la seva fortalesa interior.

A l'esquerra de l'altar hi havia la representació oficial d'Espanya, que estava presidida pel ministre de Medi Ambient, Jaume Matas; els ambaixadors davant la Santa Seu i Itàlia; així com els consellers de Governació i de Justícia, Núria de Gispert i Josep-Delfi Guàrdia, respectivament,

El Papa va demanar la intercessió de la Mare de Déu per aconseguir el do de la p

En finalitzar la celebració, el Papa es va acomiadar dels pelegrins

en representació de la Generalitat; l'alcalde de Lleida, Antoni Siurana, i l'alcalde de València, Rita Barberà, entre altres autoritats que representaven les tretze comunitats autònomes bressol dels nous beats.

A la dreta de l'altar van ser col·locats els postuladors i vicepostuladors de les causes de beatificació, així com generals i provincials dels diversos ordes religiosos a què pertanyien els nous beats. Davant de l'altar havien estat situats els familiars directes dels que anaven a ser proclamats beats. Entre aquests hi havia les dues germanes, la Teresa i la Maria, del jove màrtir lleidatà de 22 anys, Francesc de Paula Castelló i Aleu.

Iniciada l'eucaristia i després del cant del Kyrie, es va iniciar el ritu de la beatificació. L'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco; el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Maria Carles, i el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyats dels postuladors de les causes, van apropar-se davant la Càtedra de Sant Pere per demanar al Papa la beatificació dels 233 nous beats.

El primer a fer-ho va ser Mons. García-Gasco pels 226 màrtirs encapçalats pel sacerdot Josep Aparicio Sanz, les causes dels quals van iniciar-se a la cúria eclesial de València; mentre que el cardenal Carles ho va fer per la causa iniciada a l'arquebisbat de Barcelona dels sis franciscans conventuals de Granollers, «condemnat a mort pel simple fet de ser religiosos i sacerdots franciscans», tal com recordà el cardenal en les seves paraules al Papa, fent especial menció al fet que tots ells van morir amb veritables expressions de perdó, alhora que els qualificà com a autèntics seguidors de Crist.

Finalment, el bisbe de Lleida va demanar la beatificació del lleidatà Francesc de Paula Castelló i Aleu, de la Federació de Joves Cristians de

Catalunya, que va morir a Lleida el 29 de setembre del 1936: «La seva curta però intensa vida fou com una preparació a la gràcia del martiri que Déu li tenia reservat. Com a cristià jove i militant, és un magnífic model per a tots els joves.» Ciuraneta va recordar també que el jove Francesc Castelló va morir perdonant els que l'anaven a matar: «El seu martiri és una especial gràcia de Déu, al qual va respondre amb alegria i amb la fortalesa pròpies dels màrtirs cristians.»

EL PAPA PROCLAMA ELS NOUS BEATS

Tot seguit el Papa, quan eren les 10.23 h del matí, va recitar l'oració tot proclamant les beatificacions: «Amb la nostra autoritat apostòlica declarem que els venerables servents de Déu poden ser anomenats beats...» El Papa va assenyalar així mateix la seva festa per al 22 de setembre. Seguidament, i mentre es cantava l'himne

233 màrtirs

De la xifra de 233 màrtirs beatificats l'11 de març en destaquen 24 de nascuts a Catalunya: Raimon Peiró Victorí (d'Aiguafreda, Barcelona), Josep Maria Vidal Seguí (de Secuita, Tarragona), Tomàs Sitjar Fortià (de Girona), Pau Bori Puig (de Vilet de Maldà, Lleida), Josep Tarrats Comaposada (de Manresa, Barcelona), Narcís Basté Basté (de Sant Andreu de Palomar, Barcelona), Jaume Buch Canals (de Bescanó, Girona), Josep Batalla Parramón (d'Abella, Lleida), Josep Rabasa Bentanachs (de Noves, Lleida), Xavier Bordàs Piferrer (de Sant Pol de Mar, Barcelona), Fèlix Vivet Trabal (de Sant Feliu de Torelló, Barcelona), Miquel Domingo Cendra (de Caseres, Tarragona), Josep Bonet Nadal (de Santa Maria de Montmagastrell, Lleida), Jaume Bonet Nadal (de Santa Maria de Montmagastrell, Lleida), Alexandre Planas Saurí (de Mataró, Barcelona), Juli Junyer Padern (de Vilamaniscle, Girona), Elvira Torrenteallé Paraire (de Balsareny, Barcelona), Rosa Pedret Rull (de Falset, Tarragona), Maria Calaf Miracle (de Bonastre, Tarragona), Maria Josefa del Río Messa (de Tarragona), Niceta Plaja Xifra (de Torrent, Girona), Maria Baldillou Bullit (de Balaguer, Lleida), Antònia Riba Mestres (d'Igualada, Barcelona), Dolors de Santa Eulàlia Puig Bonany (de Berga, Barcelona).

Per proximitat, en aquesta llista podríem afegir Pere Gelabert Amer (de Manacor, Mallorca) i Josep Castell Camps (de Ciutadella, Menorca), així com Isabel Caldach Rovira (d'Alcalà de Chivert, Castelló, diòcesi de Tortosa) i Pasquala Presentació Gallén Martí (de Morella, Castelló, diòcesi de Tortosa).

La plaça de Sant Pere era plena de gom a gom.

Christus vincit, es va descobrir el tapís simbòlic dels nous beats i màrtirs, que penjava de la balconada de la basílica de Sant Pere, mentre un grup de fidels van apropar a l'altar un reliquiari amb les relíquies dels nous beats, per prosseguir a continuació amb la litúrgia de la paraula.

En la seva homilia Joan Pau II va assenyalar que els nou beats van morir màrtirs per ser cristians, «per la seva fe en Crist, per ser membres actius de l'Església». Tot seguit va fer-ne menció d'alguns, especialment del jove màrtir lleidatà Francesc Castelló, «que, conscient de la gravetat del moment, no va amagar-se, sinó que va oferir la seva joventut en sacrifici d'amor a Déu i als germans, alhora que ens deixà tres cartes, exemple de fortalesa, generositat, serenitat i alegria, escrites moments abans de morir», digué el Papa, tot convidant els fidels a no oblidar la memòria dels màrtirs: «Ells són la prova més eloqüent de la veritat de la fe i ells són per a nosaltres models de coherència amb la veritat de la fe professada i honor del vostre poble i de l'Església.»

CONDEMNAL AL TERRORISME

Joan Pau II va acabar la seva homilia amb una condemna al terrorisme, en una enèrgica petició perquè cessi el terrorisme a Espanya, «que neix de l'odi i a la vegada l'alimenta, que és radicalment injust i augmenta les situacions d'injustícia,

Missa d'acció de gràcies

El dilluns 12 de març va tenir lloc a les deu del matí, a l'interior de la basílica de Sant Pere del Vaticà, una missa d'acció de gràcies pels nous beats, que va presidir l'arquebisbe de València, Mons. García-Gasco. Va ser concelebrada pel bisbe de Lleida, Mons. Ciuraneta, i altres bisbes i cardenals i centenars de sacerdots. Finalitzada la missa i després de cantar l'himne a la Verge dels Desemparats i el nostre *Vírola* i de sentir ressonar per les naus basilicals «beat Francesc de Paula Castelló i Aleu, prega per nosaltres», quan eren prop de les dotze del migdia, el Sant Pare va entrar a la basílica per saludar els pelegrins i molt afectuosament els familiars. Aplaudiments i corredisses per veure el Papa no van ser obstacle per escoltar de nou les seves paraules, en les quals va proclamar que tots els màrtirs que acabaven de beatificar eren un model de vida i que amb la seva mort van donar prova de la seva adhesió a Crist.

a la vegada que ofèn greument Déu i la dignitat i els drets de la persona. Amb el terror l'home sempre surt perdent. Cap motiu, cap causa o ideologia pot justificar-lo. Només la pau construeix els pobles i el terror és l'enemic de la humanitat». El Papa va demanar finalment a la Mare de Déu com a «reina dels màrtirs» la seva intercessió per aconseguir el do de la pau.

En el moment de la comunió, familiars dels nous beats van anar a combregar de mans del mateix Sant Pare. Entre aquests hi havia les dues germanes del màrtir Francesc Castelló.

El Papa va acabar la solemne beatificació quan passaven quinze minuts de les dotze, cosa que va aprofitar per resar l'Àngelus i tot seguit va fer una breu intervenció de comiat, tot saludant efusivament els pelegrins, que van aplaudir i cantar al Papa: «Que els nous beats, model de coherència de vida, constància en la fe i esperit reconciliador, intercedeixin en el cel per tots vosaltres, perquè us ajudin a mantenir vigorosa la saba cristiana i pugueu aconseguir altes cotes de concòrdia, solidaritat i esperit de fraternitat cristiana.»

Tot seguit, Joan Pau II va rebre la salutació personal de totes les delegacions oficials presents i després, en papamòbil, va acomiadar-se dels pelegrins a la mateixa plaça del Vaticà, en una jornada històrica i amb ressò martiri.

Text i fotos: **Jordi Curcó**

SIGNES D'AVUI

L'última carta d'amor

«Estimada Mariona: Les nostres vides s'han juntat i Déu ha volgut separar-les. A Ell ofereixo, amb tota la intensitat possible, l'amor que et tinc, la meua amor intensa, pura i sincera. Jo sento la teua desgràcia, no la meua. Estigues orgullosa, dos germans i el teu promès. Pobra Mariona... Em passa una cosa estranya: no puc sentir cap pena per la meua sort. Una alegria interna, intensa, forta, m'envaeix tot. Voldria fer-te una carta trista de despedida, però no puc. Tot estic envoltat d'idees alegres com un pressentiment de la Glòria. Voldria parlar-te del molt que t'hauria estimat, les tendreses que et tenia reservades, del feliços que hauríem sèt. Però per a mi tot això és secundari. Tinc de donar un gran pas. Una cosa tinc de dir-te: casa't, si pots. Jo des del Cel beneiré la teua unió i els teus fills. No vull que ploris, no ho vull. Estigues orgullosa de mi. T'estimo. No tinc temps de res més.»

Aquest és el text íntegre de l'última carta d'amor a la seva estimada que va escriure Francesc Castelló i Aleu, un dels 233 nous beats que Joan Pau II va enlairar als altars el diumenge 11 de març. El seu pare va morir als dos mesos de néixer. La mare, amb els tres fills, se'n va anar a viure a Lleida, concretament a Juneda, on ella va exercir de mestra. Francesc va estudiar sis anys amb els germans maristes de Lleida, fins que va culminar el batxillerat, i després va prosseguir els estudis amb els jesuïtes a l'Institut Químic de Sarrià. Va participar en la Congregació Mariana, en l'Acció Catòlica i en la Federació de Joves Cristians de Catalunya. El 29 de setembre del 1939, després de fer professió pública de la seva fe davant d'un tribunal i de ser condemnat a mort per aquest motiu, va tenir temps d'escriure tres cartes de gran vibració i senzillesa. Poques hores després, a mitjanit, va morir afusellat. El Papa ho va recordar així: «No menys edificant va ser el testimoni de Francesc Castelló Aleu, de 22 anys, químic de professió i membre de l'Acció Catòlica que, conscient de la gravetat del moment, no es va voler amagar sinó oferir la seva joventut en sacrifici d'amor a Déu i als germans, deixant-nos tres cartes, exemple de fortalesa, generositat, serenitat i joia, escrites abans de morir a les seves germanes, al seu director espiritual i a la seva promesa.» Es comenta que Pius XI havia plorat en llegir-les.

«L'últim petó» (*L'ultimo bacio*) és un film italià, dirigit per Gabriele Muccino, que té un èxit notable a les sales de projecció. El podria resumir com la «crònica de la infelicitat». Una generació de joves, així com la generació dels seus pares, a la recerca d'un sentit i d'unes emocions que no troben en la seva vida ordinària, víctimes d'una insatisfacció permanent. Contrastar aquesta pel·lícula italiana, en què Stefania Sandrelli assumeix el paper d'esposa infeliç i de mare desorientada, amb l'última carta d'amor de Francesc Castelló provoca un interrogant inevitable: quina és la clau perquè una persona trobi el sentit a la seva vida? Una vivència alegre, convençuda i generosa de la fe, no únicament com a tema personal sinó com a expressió social, pot ser la clau per entendre uns i altres.

Lluís Serra i Llansana

La «basílica dels espanyols» s'omplí de lleidatans

Prop de 300 lleidatans van assistir el dissabte 10 de març a una solemne missa concelebrada a la basílica de Santa Maria la Major de Roma, anomenada «dels espanyols», en la que fou la primera de les celebracions religioses per preparar la beatificació del jove màrtir lleidatà Francesc de Paula Castelló i Aleu, que tingué lloc el dia següent, a la plaça de Sant Pere del Vaticà. El cardenal-arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, i el bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, van presidir una solemne eucaristia concelebrada per la dotzena de sacerdots diocesans que s'havien sumat a la peregrinació lleidatana a Roma, entre ells, en un lloc destacat, hi fou present el lleidatà Mn. Joan Esquerda Bifet, durant molts anys director del Centre Internacional d'Animació Missionera i actualment canonge d'aquesta basílica tan mariana, dedicada antigament a la Mare de Déu de les Neus.

Eucaristia, lectures, pregàries i cants en català van fer present Lleida durant la celebració, que va ser presidida des de l'altar major de la basílica pel tapís de Francesc Castelló, pintat a l'oli per les monges Carmelites Descalces de Lleida, que viatjà amb els autocars del peregrins lleidatans.

El cardenal Carles, en la seva homilia, es va referir a Francesc Castelló com a model a imitar pels joves cristians en la seva coherència de vida amb la seva fe i amor al Crist que el va dur al martiri. Tot recordant la carta que va escriure a la seva promesa Maria Pelegrí moments abans de morir, feu especial referència al seu «pressentiment de la Glòria» que ell sentia proper.

Vetlla de pregària

Ja a la tarda i després d'haver visitat diversos monuments de la ciutat de Roma, dinar i descansar un xic, els pelegrins lleidatans s'aplegaren de nou per assistir a una vetlla de pregària a la basílica de San Andrea della Valle, dels pares teatins i molt propera al Vaticà. La celebració va ser presidida per l'arquebisbe i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Lluís Martínez Sistach, i el bisbe de la diòcesi de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta. Tin-

gué com a centre la lectura de la paraula de Déu, els cants litúrgics, l'homilia del primat i una pausada i intensa oració dels fidels, tot pregant alhora per Lleida i els lleidatans.

En la seva homilia, el metropolità de Tarragona es va referir a Francesc Castelló com un testimoni contemporani a nosaltres, i va assenyalar que a més és un beat de «casa nostra», de la Tarraconense, lleidatà i català. Martínez Sistach va dir que calia donar a conèixer el seu testimoniatge i alhora treballar per la seva canonització.

Un moment intens fou quan es van llegir les tres cartes que el màrtir va escriure moments abans de morir, adreçades a les seves germanes, a la seva promesa Maria Pelegrí i al seu director espiritual, el jesuïta P. Galán. L'emoció i sentiments afloraren de nou quan diversos pelegrins van prendre la paraula per oferir el seu testimoni personal, alguns tan singulars com el del borgenc Àngel López, de 92 anys, que evocà la seva militància cristiana en la Federació de Joves Cristians de Catalunya a la vora de Francesc Castelló. «Era un jove que ens entusiasmava pel seu testimoniatge», digué als presents tot recordant la tasca que Castelló va fer a les Borges per impulsar la Federació. Altres com Jeroni Saura o Jaume Barull, membre de la comissió promotora, el van recordar com un jove dedicat a la seva tasca apostòlica. Especial fou també la lectura d'una carta de les Carmelites Descalces de Lleida i la

de Mn. Ortíz, que havia estat pres amb el màrtir a la presó de Lleida, així com d'altres testimonis escrits com el de Ramona Toló. Van finalitzar amb les paraules de la jove Maite Dalmau, que en representació de la família Castelló va dir que tots ells prenen de cor aquell «petó» que Francesc Castelló els va prometre des del cel. Els lleidatans, que omplien els bancs de la basílica, van aplaudir amb entusiasme les seves paraules.

És dona la circumstància que un pare teatí de la comunitat de San Andrea della Valle, fill de Vilaverd (la Conca de Barberà), el P. Gaietà Rossell i Clivillers, fou qui va fer la salutació inicial de la celebració tot donant la benvinguda als lleidatans en aquella basílica romana. Fou sens dubte una magnífica i intensa vigília d'oració.

Barcelona

Noces d'or sacerdotals de Mn. Francesc Malgosa

■ Va ser cofundador i subdirector de «Catalunya Cristiana»

MOSQUEROLES.— Mn. Francesc Malgosa Riera ha fet cinquanta anys de sacerdoci i ha volgut repartir la celebració per diferents parròquies a les quals ha estat vinculat. Així, la primera missa solemne la va celebrar a la basílica del Sant Esperit de Terrassa, d'on és

fill, mentre que el 4 de març va ser el torn de la seva actual parròquia: Sant Martí de Mosqueroles, al peu del Montseny. Finalment, el 10 de març va repetir celebració a Sant Josep de Mataró, d'on va ser vicari en la dècada dels cinquanta.

Mn. Francesc Malgosa va ser ordenat sacerdot un 4 de març d'ara fa cinquanta anys a la parròquia de Sant Josep Oriol de Barcelona. Ha destinat bona part del seu esforç pastoral al ministeri parroquial («El tracte amb els membres d'una comunitat cristiana és sempre mútuament enriquidor», afirma), però també ha estat consiliari de diverses escoles, de moviments de joventut, de grups de matrimonis, etc., sobretot durant els 31 anys d'estada a Sant Martí de Montnegre, «on vaig anar-hi per malalt i m'hi vaig quedar perquè estimava la gent i m'hi trobava com peix a l'aigua», recorda.

Juntament amb Mn. Joan E. Jarque, que el 4 de març també va celebrar les seves noccs d'or sacerdotals,

Mn. Francesc Malgosa va fundar el setmanari *Catalunya Cristiana* ara fa 22 anys i en va ser subdirector durant 15 anys. «Mn. Jarque», recorda, «va tenir la gentilesa de fer-me partícip de la seva idea, i jo vaig acollir-la amb entusiasme. En el nostre context socialcristià, enmig de tantes veus i de tantes ocurrències singulars, mancava la veu de l'Evangeli, la veu de l'Església com a servei fefaent d'informació i formació per a l'Església que és a

Mn. Francesc Malgosa i Riera.

Catalunya». I encara que reconeix que va ser una etapa de moltes angúnies, maldecaps i patiments —«a causa d'un pluralisme eclesial mal entès», la compensació va arribar en constatar el servei real que *Catalunya Cristiana* feia. «Després de tot», afirma Mn. Malgosa, «les verdes i les madures les dono per bones».

Encara que cinquanta anys de sacerdoci semblen un bon moment per fer balanç, Mn. Malgosa no s'està de considerar-ho un xic pretencios. «Com podem mesurar la fecunditat de l'acció sacramental que durant cinquanta anys el Senyor ha portat a terme a través nostre?», es pregunta. Amb tot, mirant enrere, sí que hi ha una faceta que hauria volgut millorar: «En el camp del Regne de Déu, a la fi de la jornada, et cal dir sempre "sóc servent inútil", perquè la fecunditat depèn del Senyor. Tanmateix, et sap greu no haver tingut el cap més clar i el cor més lliure per fer sempre el que haves de fer i fer-ho de la millor manera possible. Resumint: només puc donar gràcies a Déu per tants dons rebuts i demanar perdó per les meves mancances».

Carme Munté

Guia de cases d'espiritualitat

BARCELONA.— La Unió de Religiosos de Catalunya acaba d'editar una *Guia de cases d'espiritualitat de Catalunya* que, tal com s'especifica en la introducció, «no vol ser únicament una eina en la qual trobar fàcilment les cases dels instituts de vida religiosa que permeten gaudir d'un temps especial d'aturada del ritme tan trepidant que vivim avui, sinó que pretén que moltes persones puguin entrar dins la vida de moltes comunitats, conèixer un altre ambient, cercar una acollida personal, viure el silenci, tenir temps per pregar».

Tot plegat amb la intenció de fer realitat una invitació formulada en el missatge final del Congrés de Vida Religiosa, 1995: «Som invitats, a apropar-nos, a la font d'aigua viva, aquella que, sense estroncar-nos, raja fins a l'eternitat i on tothom pot sadollar la seva set. Aquesta font que sempre brolla dins nostre [...] és el mateix Déu.»

La guia comença amb una llegenda de classificació que fa comprendre ràpidament les informacions sobre cada casa. Les dades permeten conèixer la tipologia de la casa amb relació als serveis que ofereix, la seva capacitat, la participació en la pregària i l'eucaristia amb la comunitat i els equipaments bàsics. (C.C.)

La podeu trobar a les llibreries religioses o bé a la URC, tel. 933 024 367.

Aniversari del rector d'Olesa de Bonesvalls

El bisbe Vives va lliurar el pergamí a Mn. Crespo.

S'ha restaurat la façana de l'església romànica primitiva del segle xi.

OLESA DE BONESVALLS.— Les noccs sacerdotals sovintegen darrerament entre nosaltres. Mn. Francesc Crespo i Pons va celebrar el 4 de març cinquanta anys de sacerdoci acompanyat pels seus fidels de Sant Joan d'Olesa de Bonesvalls. El bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Joan-Enric Vives va participar en la celebració i

va ser l'encarregat de lliurar un pergamí amb què els feligresos van voler homenatjar els 45 anys d'estada de Mn. Francesc Crespo a Olesa. Però l'homenatge no va acabar aquí, sinó que amb motiu de la celebració els feligresos de Sant Joan el van ofrenar amb una església pintada i il·luminada de bell nou. També van restaurar la

façana de l'església romànica primitiva del segle xi, que es va aprofitar l'any 1776 en construir l'església actual. Els olesans, doncs, poden contemplar avui el que era aquest racó—el centre del poble—des que Olesa existeix: l'església primitiva i la rectoria vella més o menys de la mateixa manera que els primers olesans les van construir. (C.C.)

Girona

Girona acollirà el Col·loqui Europeu de Parròquies

■ El tema d'aquesta 21a edició és «Europa i solidaritat»

GIRONA.— La ciutat de Girona acollirà del 8 al 13 de juliol unes 300 persones de diversos països d'Europa que, des del 1961, es reuneixen cada dos anys en col·loqui internacional disposats a reflexionar, celebrar i oferir propostes des de la fe sobre temes relacionats amb la problemàtica d'Europa.

Europa i solidaritat. La dimensió social de la fe en les nostres comunitats cristianes és el tema d'aquest XXI Col·loqui Europeu de Parròquies amb seu al col·legi dels Germans Maristes de Girona. Un equip nacional i internacional d'experts ajudarà a posar en comú tot el treball dels grups de diverses nacionalitats: M. Lluïsa Geronès, professora a Girona; Gaspar Mora, professor de Moral a la Facultat de Teologia de Catalunya, i Joaquim Cervera, professor de Sociologia al Centre d'Estudis Pastorals de Barcelona, són tres dels experts que col·laboraran i participaran en col·loqui.

El Col·loqui Europeu de Parròquies (CEP) va ser creat per un sacerdot francès, el P. François Conan, el 1959. En aquell moment era rector de la parròquia de Sant Sever de París i, intuïnt els nous horitzons que obriria el Concili Vaticà II, va tenir la idea d'organitzar una trobada de parròquies europees. Aquesta iniciativa va rebre tot el suport del cardenal König de Viena i d'altres bisbes. A partir de l'any 1973 hi assisteixen laics, que actualment són la majoria dels participants. Des dels seus inicis hi han pres part preveres i laics de diòcesis de Catalunya.

El CEP és una associació lliure d'àmbit eclesial que des del 1978 forma part de les organitzacions no governamentals amb estatut consultiu al Consell d'Europa. El

CEP aposta per la construcció d'una Europa amb l'objectiu de promoure un model de societat bastit sobre el respecte mutu, l'acolliment recíproc i la voluntat d'aprendre de l'altre. I, des de les parròquies, es comparteix una recerca comuna amb orientacions conjuntes.

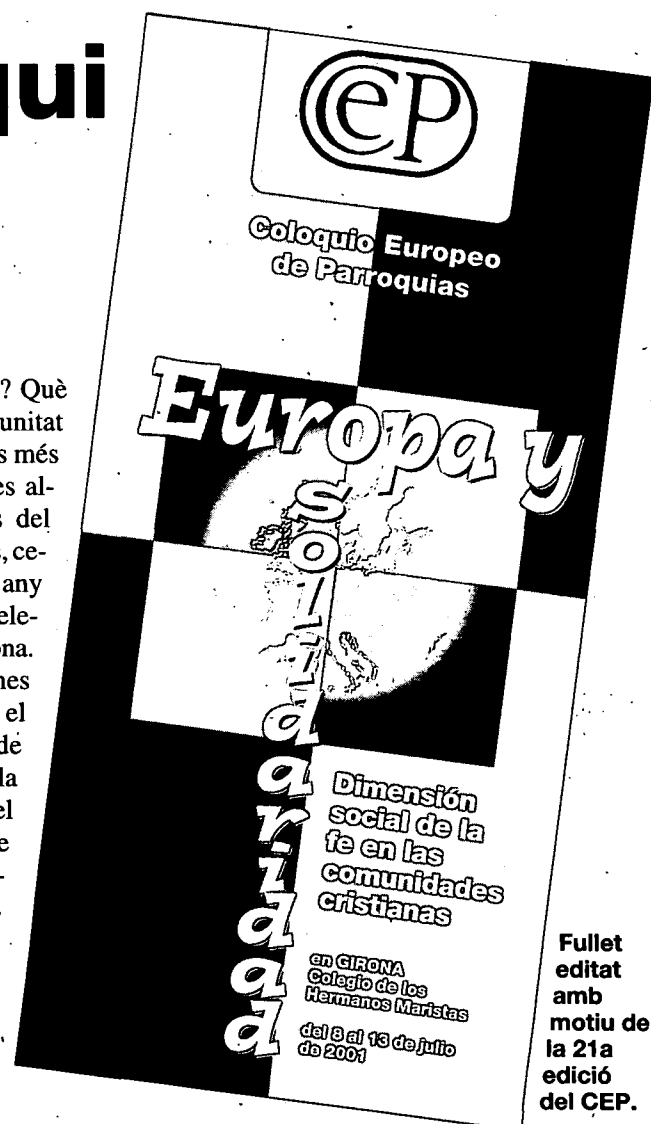
Lausana, 1961

Lausana (Suïssa) va ser la ciutat que el 1961 va acollir per primera vegada el Col·loqui Europeu de Parròquies. Després van venir les ciutats de Viena (Àustria) el 1963; Colònia (Alemanya), el 1965; Barcelona, el 1967; Torí (Itàlia), el 1969; Estrasburg (França), el 1971; Heerlen (Països Baixos), el 1973; Lisboa (Portugal), el 1975; Namur (Bèlgica), el 1977; Marsella (França), el 1979; Assís (Itàlia), el 1981; Ludwigshafen (Alemanya), el 1983; Tarragona, el 1985; Segau (Àustria), el 1987; Fàtima (Portugal), el 1989; Lovaina (Bèlgica), el 1991; Besançon (França), el 1993; Praga (República Txeca), el 1995; Udine (Itàlia), el 1997, i Woldingham (Regne Unit), el 1999.

L'any que no hi ha col·loqui, la delegació catalana organitza una trobada que enguany va tenir lloc a Banyoles (Pla de l'Estany). «Amb quin estil i actituds creiem que les parròquies han d'actuar en el camp social? Com ens van fent persones

i cristians els més pobres? Què ens aporta a la fe i a la comunitat cristiana la relació amb els més pobres?» Van ser aquestes algunes reflexions extretes del minicol·loqui de Banyoles, celebrat el mes de juliol de l'any passat, amb vistes a la celebració del col·loqui de Girona.

Totes aquelles persones que vulguen participar en el XXI Col·loqui Europeu de Parròquies cal que feu la vostra inscripció, abans del 20 d'abril, al bisbat de Girona (plaça del Vi, 2 - 17004 Girona - tel. 972 412 720, fax 972 412 872). Per a més informació, us podeu adreçar a Maria Gibert (tel. 933 315 587) o a Mn. Ignasi Mora (tel. 938 920 646). (C.C.)

Vic

Segona conferència de les jornades per a parelles

VIC.— Com a ésser lliure en el fet religiós és el tema de la segona conferència que integra les 16es Jornades de Formació per a parelles, organitzades des del Secretariat de Pastoral Familiar del bisbat de Vic. La conferència va tenir lloc el 18 de març i va anar a càrrec de Raimon Ribera, professor d'ESADE.

Aquest any el cicle de formació per a parelles ha escollit com a tema principal l'aprofundiment en el coneixement de l'ésser humà, a partir de tres aproximacions: l'espiritualitat, la religió i la societat actual. La primera va ser tractada per Xavier Melloni, jesuïta de la Cova de Manresa, el 26 de novembre passat, mentre que la referent a la societat actual l'abor-

darà Joan Estruch, sociòleg i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Amb relació als anys anteriors les jornades presenten un canvi estructural: el trasllat des de les Escoles Pies, on es feien fins ara, al Col·legi de La Salle de Manresa, canvi que segons el consiliari, Mn. Climent Rodergas, respon al fet que amb l'avantatge que suposa l'Eix a la gent d'Igualada els queda molt més a prop. Un altre canvi és que s'ha deixat de preveure el dinar de manera organitzada i el qui es vol quedar se l'ha de portar. Amb el canvi també s'ha deixat de celebrar l'eucaristia de la tarda. Tenir la tarda lliure era una petició general de les parelles assistents. (F.A.)

Tibidabo us informa

1

Setmana Santa

8 d'abril. **Diumenge de Rams.** Benedicció del Rams i Eucaristia a les 12 i 13 hores.
12 d'abril. **Dijous Sant.** 18,30 hores: Eucaristia, Hora Santa, Vetlla al Santíssim.
13 d'abril. **Divendres Sant.** 12 hores: Viacrucis. 17 hores: Celebració de la Passió.
14 d'abril. **Dissabte Sant.** 23,15 hores: Vetlla Pasqual. Adoració Nocturna.
15 d'abril. **Diumenge de Pasqua de Resurrecció.** Misses com els dies festius.

2

Viatges i Peregrinacions

PIRINEU ARAGONÈS: 27, 28 i 29 d'abril de 2001.
TERRA SANTA I PETRA: 28 de maig al 6 de juny de 2001.
RUTA DE SANT PAU: 18 al 27 de setembre de 2001.

3

Adoració Perpètua

Us invitem a participar una hora al mes a l'Adoració Perpètua del Tibidabo. Tots els primers divendres de cada mes pots pujar a la Missa de les 19 hores. Per facilitar la pujada al Temple surten de la Plaça de Lesseps (cantonada Pérez Galdós) a les 17,30 hores uns autobusos.

4

Il·luminació del Temple del Tibidabo

Hi han persones que col·laboren perquè el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo estigui il·luminat totes les nits. Tu també pots contribuir a fer possible aquesta realitat.

5

Dijous Eucarístics

Tots els dijous de l'any **Hora Santa** de 21,15 a 22,45 hores.

6

Beatificacions per Joan Pau II

Josep Caselles Moncho i Josep Castell Camps, salesians. El dia 11 de març van ser Beatificats Josep Caselles Moncho i Josep Castell Camps que van treballar en el Temple del Tibidabo amb els nens de l'escolania i van ser assassinats l'any 1936.

Truqueu-nos al telèfon 934 175 686

Tortosa

Presentat el Pla director de la Catedral

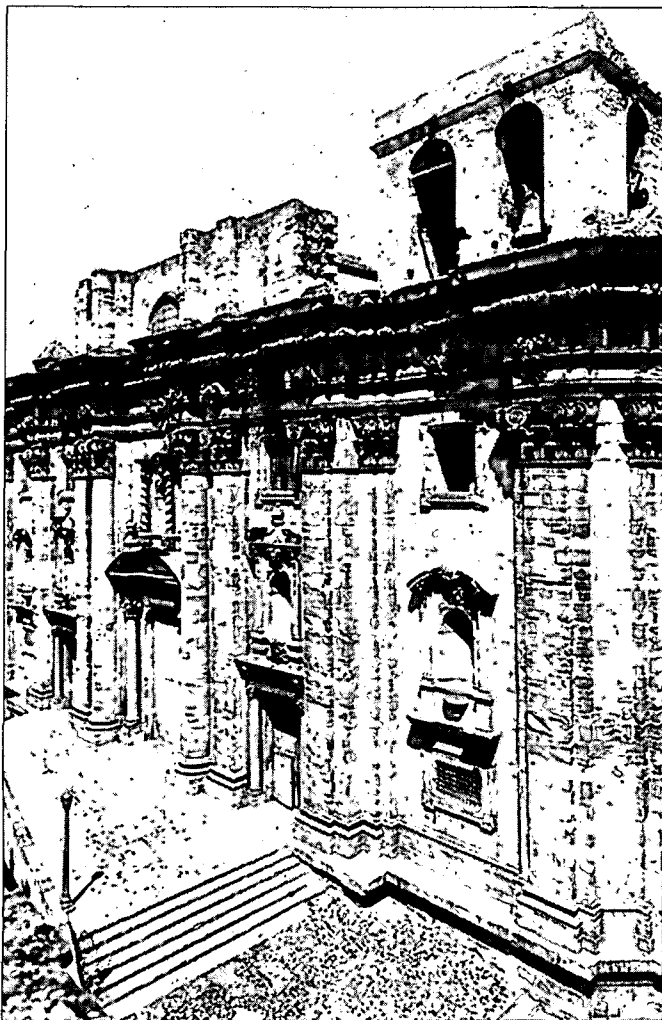
■ L'execució durarà vuit anys, amb un pressupost de 690 milions

TORTOSA.— Començant per Tortosa, el 7 de març es va presentar en societat el Pla director de la Catedral de Sancta Maria Dertosae. Després es farà a Tarragona i Barcelona, tal com va destacar el degà del Capítol, Mn. Manuel García Sancho. Tot seguit va prendre la paraula l'arquitecte J. Lluís Guinovart, que juntament amb Alfons Llorca n'és el redactor.

J. Lluís Guinovart va informar que es tracta d'un pla d'execució en tres fases lligades en tres blocs que no entra en concrecions de «continguts»: cadirat del cor, exposicions temporals, museu permanent, organització i funcionament de l'arxiu capitular, iconografia de les cinc fornícules de la façana principal...

L'arquitecte Lluís és un bon coneixedor enamorat del complex catedralici i d'entrada va afirmar que l'actual catedral gòtica neix i creix en la segona meitat del segle XIV, un temps esplendorós pel que fa als àmbits teològics i arquitectònics amb institucions i personalitats competents (Capítol i bisbes) així com arquitectes i mestres d'obra capaços de dialogar i crear. La capçalera de la catedral de Tortosa és una de les millors de la Tarraconense i tot el conjunt fins a la façana barroca té una unitat interior. Valorem que la llum i els estils renaixentista i barroc marquen la unitat gòtica.

El pla basa la seva eficàcia superant les fites dels anys 1960 i 1980 desenvolupant accions puntuals i concretes amb uns pressupostos anuals d'entre 50 i 75

Façana principal de la catedral de Tortosa.

milions. Els tècnics de l'administració de la Generalitat i del Ministeri de Cultura han realitzat la supervisió i hi han suggerit diferents detalls.

Obres urgents

Es preveuen tres objectius bàsics motivats per patologies que han obligat el qualificatiu d'obres urgents: la capella de la Cinta, les cobertes, la façana Porta de l'Olivera i abans el claustre amb un pressupost de 365 milions. Una segona estratègia parteix fonamentalment de completar l'ús litúrgic de la catedral amb l'arranjament de les dependències de l'antiga canònica per obrir aquest primitiu conjunt i realitzar usos de caire cultural, Arxiu Capitular, exposició permanent als dormitoris i a l'Aula Magna, i la sala d'actes al refectori amb un pressupost de 177 milions. Finalment, una tercera vessant seria la façana principal i sagristia major. Aquesta tercera fase costa 148 milions.

El Pla director no vol hipotecar el futur de la catedral i no entra en discussions subjectes a noves tècniques, recerques i especialment recursos econòmics.

Així digué Lluís que «aquestes actuacions de futur les podríem resumir en tres qüestions bàsiques, unes vinculades als béns mobles de la catedral —retaules, cadirat i tapissos—, l'altra al subsòl del conjunt i, per tant, a l'arqueologia de la catedral —la seu romànica, mesquita, fòrum romà— i finalment a l'entorn urbà del conjunt, en la recuperació de les essències pròpies com a cor de la Tortosa...».

J. Blanc i Bahima

Taller de fertilitat femenina

TORTOSA.— El 2 de març es va celebrar la tercera i última sessió d'exposició i reflexió compartida sobre la paternitat responsable. El conjunt assistent estava integrat per 35 parelles de matrimonis joves —d'una mitjana d'edat entre els 30 i els 35 anys— i quinze solters.

El Taller d'Autoconeixement de la Fertilitat Femenina, que és com un mitjà natural i cristià per arribar a la paternitat responsable, es va organitzar al mateix Patronat Escolar Obrer de la Sagrada Família. S'hi van sumar la Delegació de Pastoral Familiar i l'entitat Acodiplan (Associació Coordinadora per a la Divulgació de la Planificació Familiar).

Aquesta associació va ser fundada i és dirigida per Françoise Soler. La mateixa doctora Soler va ser la responsable competent de la fundació per explicar als 85 interessats quins valors i quines actituds s'han de cultivar per tal que l'amor conjugal es manifesti i a la vegada sigui respectuós amb el pla de Déu que la mateixa natura ens indica.

En el taller, també es va posar en coneixement dels assistents el llibre de 128 pàgines *Regulación natural de la fertilidad*, d'Ediciones Noticias Cristianas. La primera meitat del llibre està escrita per Antoni M. Oriol Tataret, on exposa les raons del «sí» del Magisteri de l'Església. (J.B.B.)

Noces de plata dels Equips de la Mare de Déu

AMPOSTA.— Recentment, es van celebrar a la parròquia arxiprestal de l'Assumpció els 25 anys de la implantació dels Equips de la Mare de Déu (EMD). Cal recordar que el primer iniciador i motor en fou l'aleshores bisbe de Tortosa, Mons. Ricard M. Carles, i aquesta flama es va encendre en molts arxiprestats. De fet, han celebrat les noces d'argent els grups de Tortosa, Benicarló, Vinars..., i últimament

Amposta. L'any 1976 era rector de la parròquia matriu Mn. Francesc Xavier Ciuraneta, actual bisbe de Lleida.

En l'acte eucarístic, presidit pel bisbe Ciuraneta i per Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, s'hi van sumar onze sacerdots com a consiliaris vinculats als equips de les tres parròquies ampostines. L'homilia la va pronunciar Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que va recordar, com a referents exemplars, els temes estudiats, la germanor i l'harmonia i —és clar!— les festes amb paella inclosa i els

Els bisbes Ciuraneta i Salinas van presidir la celebració.

fillets que jugaven immersos en l'ambient.

Al final de la missa, el bisbe de Tortosa va encoratjar tothom a seguir endavant, units en els Equips de la Mare de Déu i contagiant la fe als seus fills. També es va cantar l'himne a la Mare de Déu del Montsià. L'animació musical era casolana, a càrrec dels fills i néts dels matrimonis dels EMD.

El dinar de germanor, amb 110 comensals, es va celebrar al nou col·legi de les Germanes Carmelites. (J.B.B.)

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Urgell

www.bisbaturgell.org

LA SEUD'URGELL.— Gràcies a les aportacions de la diada de Mitjans de Comunicació Social, el bisbat d'Urgell ha pogut posar en marxa la pàgina web del bisbat: www.bisbaturgell.org. Tot i que la pàgina encara està en construcció i continua actualit-

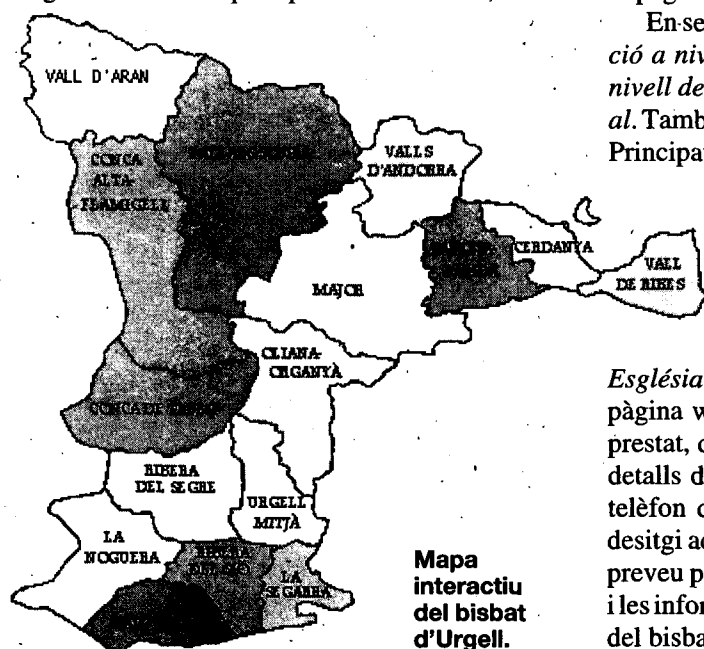
Concretant encara més, el primer apartat que es pot visitar en accedir a la pàgina del bisbat és *El bisbat d'Urgell*, on s'inclou un espai dedicat a presentar el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Martí Alanis; l'episcopologi de la diòcesi; una síntesi històrica; el cens; els instituts de vida consagrada presents al bisbat, així com el nombre de preveres, de religiosos i de diaques permanents. Així, en la

zació, per ara s'hi pot trobar la informació que apareix a la Guia del Bisbat, així com enllaços a les pàgines del Museu diocesà, d'*El Beatus de Liébana*, de Càritas diocesana, de Ràdio Principat (FM 105.0) —la ràdio del bisbat d'Urgell—, i de l'Església catòlica a Andorra.

secció anomenada *Instituts de vida consagrada* es poden trobar fàcilment els llocs on són presents, al bisbat d'Urgell, les institucions religioses i associacions privades de fidels. Al mateix temps, s'inclou una breu informació sobre cadascuna d'elles. Amb el temps es preveu anar-hi afegint explicacions sobre la institució, l'adreça electrònica de contacte, la pàgina web, etc.

En segon lloc, destaca l'entrada en l'*Organització a nivell diocesà* així com en l'*Organització a nivell de zona, arxiprestat i demarcació parroquial*. També es poden conèixer la *Cúria diocesana* i el Principat d'Andorra: les seves relacions amb la Mitra d'Urgell, el seu règim polític o el Consell de la Mitra d'Urgell, entre d'altres coses. En darrer lloc, destaca l'apartat dedicat a la revista *Església d'Urgell*.

Precisament, tal com s'explica en l'edició de febrer de la revista diocesana *Església d'Urgell*, també està previst incloure en la pàgina web els mapes corresponents a cada arxiprestat, de manera que sigui més senzill trobar els detalls de cada parròquia, com també el nom i el telèfon del rector, i qualsevol informació que es desitgi aconseguir. Amb la col·laboració de tots, es preveu poder anar incloent-hi els horaris de misses i les informacions de les parròquies i les institucions del bisbat. (C.C.)

TORTOSA

El bisbe Salinas, acompanyat pels joves.

Quaranta joves compromesos en militància cristiana

TORTOSA.— Durant els dies 2, 3 i 4 de març es va celebrar a la Casa de l'Església de Tortosa un curs d'aprofundiment organitzat pel Moviment de Joves Cristians sobre la militància cristiana, avui. El temari va ser dirigit pel militant d'Acció Catòlica Francesc Porcar. Hi van participar quaranta joves procedents de les parròquies d'Alcalà de Xivert, Benicarló, Alcanar, Sant Carles de la Ràpita i Tortosa. Alguns dels presents eren també del Moviment d'Adults Cristians.

El fil conductor del curs va resseguir la idea que hem de preparar-nos i lluitar contra la cultura de l'ego consumista que pateix les addiccions de la moda ambiental. En aquest sentit, els participants van destacar que el cristià, pel Baptisme, està potencialment preparat per discernir i adoptar un compromís com a militant. En la missa de cloenda, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, tot coincidint amb el primer diumenge de Quaresma, va animar els joves a seguir Jesús des de la fidelitat a la Paraula de Déu. Així mateix, els va instar a ser crítics davant de la cultura actual. (J.B.B.)

106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf BISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
104.4 FM	Solsonès BISBAT DE SOLSONA
105.0 FM	Alt Urgell (Ràdio Principat)
107.5 FM	Andorra (Ràdio Principat) BISBAT D'URGELL

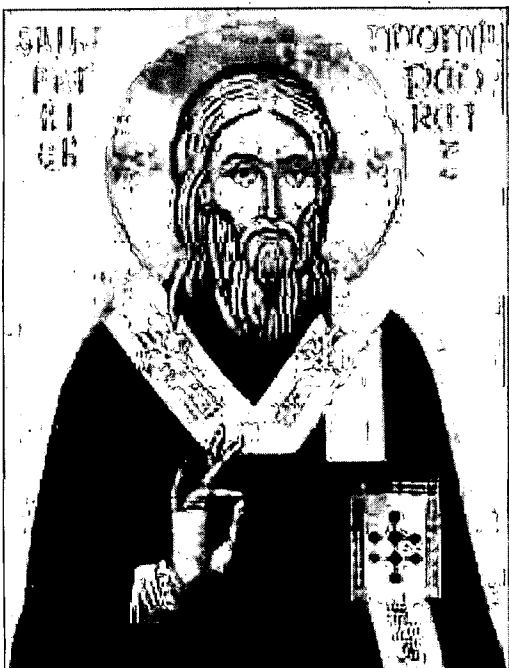
Catequesi

EL SANT DEL MES

Sant Patrici

Sant Patrici va néixer a Escòcia, en la segona meitat del segle IV. El seu pare va ser oficial de l'exèrcit romà; la seva mare pertanyia a la família de sant Martí, bisbe de Tours. Tenia setze anys quan va ser capturat per uns pirates que el van vendre a Irlanda, on va aprendre el cèltic —llengua que li servirà per al seu apostolat—, i on va conèixer els horrors de l'esclavitud.

Va poder escapar a França i es va refugiar al monestir de Marmoutier, al costat del seu parent sant Martí de Tours, on va començar l'estudi de les Sagrades Escripures i es va preparar —durant gairebé trenta anys— per a la seva missió d'apostolat. A la mort de l'apòstol de les Gàl·lies, va completar la seva educació sota la direcció d'un altre sant, Germà d'Auxerre. Després va practicar la vida monàstica a l'illa de Lerins i posteriorment va arribar a Roma, on va rebre l'ordenació sacerdotal. Finalment, el papa Celestí I —que li va canviar el seu primitiu nom de Succat pel de Patrici, que significa «noble»— el va enviar a Irlanda a predicar.

escoles. Quan va morir, proper als vuitanta anys, tots els habitants eren fervorosos cristians; tant, que Irlanda va merèixer ser anomenada illa dels sants. Coincidint amb el dia del seu sant Irlanda celebra la seva festa nacional.

(<http://www.yocreo.com>)

17 de març

LA PREGÀRIA

Vull escoltar la teva veu

Jesús,
vull escoltar la teva veu
i seguir els teus ensenyaments.
Vull conèixer la teva vida, les teves paraules,
els teus gestos d'amor vertader.
Vull prestar molta atenció
al que ens dius cada diumenge
en la missa.
Vull aprendre a viure com a deixeble
i seguir els teus passos.
Obre el meu cor,
les meves orelles i la meva
[intel·ligència,
perquè pugui rebre el teu missatge
i canviar la meva vida.
Vull escoltar la teva veu
per viure cada dia
més prop de Déu.
Que així sigui, Senyor!

Marcelo A. Murúa

CATEQUESI BÍBLICA

Relats de conversió

Quaresma és el temps propici per meditar i reflexionar personalment i en comunitat sobre els canvis que Déu ens demana que visquem per seguir-lo amb una fidelitat més gran.

La conversió és el canvi de mentalitat, del cor, de la vida sencera que es torna a Déu per deixar-se sorprendre per la seva presència. L'encontre, do del Senyor, aporta la llum que necessitem per revisar la nostra vida i discernir què hem de canviar.

Et proposem dos relats de conversió presents en l'evangelí de Lluc per meditar-los en aquest temps i intentar escoltar la veu de Déu a través d'ells.

LA CONVERSIÓ DE Zaqueu

Jesús va entrar a Jericó i travessava la ciutat. Hi havia un home que es deia Zaqueu, cap de publicans. Era un home ric. Zaqueu buscava de veure qui era Jesús, però la gentada li ho impedia, perquè era petit d'estatura. Llavors s'avançà corrent i es va enfil·lar dalt d'un sicòmor per poder veure Jesús, que havia de passar per allí. Quan Jesús va arribar en aquell indret, alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he d'hostatjar a casa teva.»

Ell baixà de pressa i el va acollir amb alegria. Tots els qui ho van veure murmuraven contra Jesús i deien: «Ha anat a allotjar-se a casa d'un pecador!»

Però Zaqueu, dret davant el Senyor, li digué: «Senyor, dono als pobres la meitat dels meus béns, i als qui he exigit més diners del compte, els en restitueixo quatre vegades més.»

Jesús li digué: «Avui ha entrat la salva-

ció en aquesta casa; perquè també aquest home és fill d'Abraham. El Fill de l'home ha vingut a buscar i salvar allò que s'havia perdut.»

(Lc 19,1-10)

Per reflexionar:

- Qui eren els publicans? Per què eren considerats pecadors?
- Quin procés experimenta Zaqueu? Anota les seves actituds al llarg del relat.
- Com actua Jesús? Quina reacció produeix en Zaqueu?
- Com reacciona la gent? Per què?
- En què consisteix el canvi de Zaqueu? Com ho manifesta?
- Quin missatge trobem en aquest relat per a la nostra conversió?

LA PARÀBOLA DEL FILL PRÒDIG O DEL PARE MISERICORDIÓS

Jesús digué encara: Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: «Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca.»

Ell els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà. Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors

reflexionà i es digué: «Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers".»

I se'n anà a trobar el seu pare. Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu.»

Però el pare digué als seus criats: «De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.»

I es posaren a celebrar-ho. Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: «El teu germà ha

tornat. El teu pare l'ha trobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.»

El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué: «Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.»

El pare li contestà: «Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.»

(Lc 15, 11-32)

Per reflexionar:

- Quin procés experimenta el fill menor? Anota les seves actituds al llarg del relat.
- Quins passos fa en el seu canvi d'actitud? Com ho manifesta?
- Com reacciona el pare de la paràbola? Per què?
- Quina és l'actitud del germà major?
- Quin missatge trobem en aquest relat per a la nostra pròpia conversió?

Comparant els dos relats:

- Què hi trobem en comú?
- Fer una llista d'actituds i gestos que expliciten la conversió interior.

Altres possibles textos per treballar el tema de la conversió:

Salm 50: Perdona'm, Déu meu.
Is 58,1-10: El dejuni que agrada al Senyor.

Marcelo A. Murúa

Música alternativa als conservatoris

■ El Taller de Músics és un centre catalitzador de l'escena musical catalana

Situat al cor històric i cultural de Barcelona, el Taller de Músics va néixer el 1979 amb l'objectiu de col·laborar en el desenvolupament del jazz i promoció de la música moderna a casa nostra. La base de la seva activitat és l'ensenyament, però el Taller de Músics és molt més que una escola. És una mena de

«campus musical». Hi té cabuda un munt d'iniciatives, com ara festivals, seminaris, concerts, un servei de *management* de promoció d'artistes, una mediateca i un segell discogràfic. Uns vuit-cents alumnes hi estudien amb mètodes innovadors que potencien la creació i l'expressivitat musicals.

De la mà de Lluís Cabrera, Fernando Hernández i Americo Vellotto, el Taller de Músics va començar a fer les seves primeres passes fa més de vint anys.

Aquesta escola privada, autoritzada pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, s'ha convertit en un dels referents musicals del nostre país. Té les seves seves distribuïdes entre els carrers Cendra i Requeses, al barri del Raval de Barcelona. Els seus artífexs lluiten constantment perquè la música deixi de ser «la ventafocs» de la cultura a Catalunya. Ara per ara, els que no volen dedicar-se a la música clàssica tenen dues opcions: formar-se de manera autodidacta o en una escola com la del Taller de Músics.

Líder en la creació d'una metodologia i en l'edició de llibres i manuals, el Taller de Músics ha marcat la personalitat musical de tota una generació de músics. Així mateix, s'ha constituït en model pedagògic adoptat i adaptat per altres escoles. Cal assenyalar la flexibilitat del seu pla d'estudis. A causa de la permanent evolució del perfil de l'alumnat i per tal de dinamitzar l'activitat acadèmica i d'aconseguir un sentit més globalitzador del procés educatiu, es revisen i es modifiquen constantment els continguts del programa, alhora que s'hi incorporen les tecnologies més innovadores. El professorat està format per músics en actiu en l'àmbit de la interpretació i de la composició.

«Si una persona vol estudiar música

clàssica a l'Estat espanyol, només té l'opció dels conservatoris. La música moderna s'ha d'estudiar en escoles privades, que són molt poques. El nostre taller n'és

són limitades; en canvi, la música moderna ofereix un ventall molt més ampli de possibilitats. El projecte educatiu del Taller de Músics sorgeix de la síntesi del

mestissatge de tot tipus de música: jazz, rock, funky, flamenc, música mediterrània, llatina, etc.

Un significatiu component artesà

El procés creatiu dins del món de la interpretació o de la composició exigeix, a més d'una facultat natural, unes condicions especials per a la seva expressió. La música, com a forma d'expressió artística, conté sempre un significatiu component artesà. La professió de músic requereix un ensinistrament sistematitzat que ha de potenciar la musicalitat de l'alumne. Per aconseguir-ho, el Taller de Músics n'estimula l'espon-taneïtat a través de la pràctica continuada al sí de formacions instrumentals. «El nostre interès fonamental és formar professionals de la música», afirma Lola Huete. A

més, el Taller de Músics edita una col·lecció de discos compactes que vol deixar constància de l'important moviment de creació musical que té lloc a Barcelona.

Un dels serveis més rellevants del Taller de Músics és el Jazz Sí Club. Es tracta d'un lloc de trobada per a professors i alumnes, a la vegada que compleix la funció d'auditori, ja que s'hi fan les audicions trimestrals, les *jam sessions* i la majoria de les conferències i els semina-

ris que s'organitzen al llarg de l'any. Des de la seva creació, el 1992, aquest espai polivalent programà música en viu diàriament. «El Jazz Sí Club permet descobrir nous talents. Va adreçat essencialment als joves músics que comencen a tocar en públic. Una gran oportunitat per prendre aquest primer contacte», comenta Maria Valdés, coordinadora de Recursos externs del Taller de Músics.

Vint anys d'activitats musicals

Amb motiu dels vint anys de la fundació del Taller de Músics, el 21 de juny —data en què se celebra el Dia de la Música— de l'any passat es va organitzar una gran festa a la plaça Catalunya, sota el nom de *Bram!*, que va aplegar prop de quatre mil persones. Hi van participar molts voluntaris. «En el dia a dia de l'entitat no hi ha voluntariat. Tan sols el tenim en activitats puntuals, com ara la festa del 20è aniversari i en alguns festivals», puntualitza Maria Valdés. La tasca que duen a terme és ben diversa: des de preparar el càtering per als artistes, ajudar en l'organització interna de l'espectacle o controlar l'entrada dels assistents al recinte.

Bram! va ser una festa dirigida pel compositor Xavier Maristany. Entre el públic que hi va assistir es va repartir l'embutrompet, un instrument creat per a l'ocasió. «D'acord amb unes senzilles normes i senyals, a través de l'embutrompet es va dur a terme un concert molt divertit. L'objectiu era que tothom se sentís músic almenys per un dia», recorda Lola Huete, que va ser l'encarregada de dissenyar el cartell commemoratiu dels vint anys de vida del Taller de Músics.

Miquel Àngel Codina

Cartell commemoratiu dels vint anys del Taller de Músics.

una. Fins i tot, molta gent quan acaba el conservatori, ve aquí a completar els seus estudis, com una mena de reciclatge», explica Lola Huete, responsable d'imatge i relacions públiques del Taller de Músics. La diplomatura d'especialització en música que obtenen els alumnes d'aquesta escola està reconeguda per l'Institut Català de Noves Professions (Incanop). Les sortides professionals per als artistes que surten del conservatori

TALLER DE MÚSICS

C/ CENDRA, 34

08001 BARCELONA

TEL. 934 434 346

FAX 933 297 211

a/e:

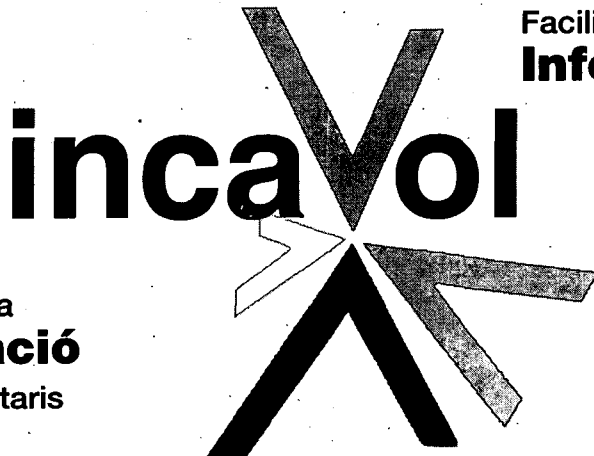
management@tallerdemusics.com

web: www.tallerdemusics.com

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

VI Jornades Nacionals d'Humanització de la Salut

MADRID.— «Qualitat i calidesa amb els grans» és el lema triat per a les VI Jornades Nacionals d'Humanització de la Salut, que tindran lloc els dies 24, 25 i 26 de maig a Tres Cantos (Madrid). L'acte congregarà més de 250 especialistes de l'àmbit sociosanitari i servirà per inaugurar el nou Centre d'Humanització de la Salut que serà gestionat pels religiosos camils.

Al llarg d'aquests tres dies intervindran experts en bioètica, geriatria, gerontologia social, medicina familiar, cures pal·liatives, serveis d'urgència i infermeria. Durant les jornades es desenvoluparan simultàniament vuit tallers monogràfics, que tractaran des de com tenir cura dels malalts d'Alzheimer fins a l'acompanyament en el procés de la mort, passant pels aspectes ètics de la presa de decisions o les cures pal·liatives geriàtriques.

Aquestes jornades tenen com a objectiu generar un coneixement més gran entre la població sobre la humanització en l'àmbit sociosanitari. També es busca crear un indret de trobada de diferents institucions i professionals que treballen en el sector de la geriatria per conèixer el treball fet a la Residència Assistida Sant Camil i reflexionar sobre l'atenció humanitzada de l'ancià depenent. Per últim, es pretén avançar en la reflexió bioètica de cara a promoure la creació de comitès de Bioètica en centres

Cal millorar la qualitat de vida de l'ancià.

residencials en línia amb el nou Pla Gerontològic que actualment es troba en fase d'aprovació.

La celebració de les jornades coincideix amb la inauguració del nou Centre d'Humanització de la Salut (CEHS) a Tres Cantos, construït pels religiosos camils

amb el suport del Ministeri de Treball i Afers Socials. L'edifici té 3.700 metres quadrats distribuïts en quatre plantes. Una d'elles albergarà la unitat de cures pal·liatives geriàtriques amb capacitat per a vint-i-sis persones que completarà els serveis de la Residència Assistida Sant Camil. (C.C.)

La situació del voluntariat hospitalari

BARCELONA.— Amb l'objectiu de conèixer la realitat del voluntariat que col·labora als hospitals de tot Espanya, l'Associació per al Voluntariat a Europa ha promogut un estudi en què han participat, de forma desinteressada, quinze universitats espanyoles. L'objecte d'estudi han estat cinquanta-cinc hospitals i setanta-sis associacions de voluntariat. Els objectius d'aquesta recerca han consistit a conèixer les tasques que duen a terme els voluntaris, els problemes que tenen en la seva feina hospitalària, els beneficis i inconvenients que implica el treball del voluntariat i els motius pels quals alguns hospitals o serveis hospitalaris no disposen de voluntariat. Els resultats d'aquestes investigacions han estat recopilats i coordinats per la Dra. Jenny Moix, professora de Psicologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, en el llibre *La situación del voluntariado hospitalario en España*. (C.C.)

Intermón Oxfam

BARCELONA.— L'any 2001 marca la consolidació d'Intermón com a membre del grup Oxfam Internacional. Des del 1997 Intermón forma part d'aquest grup, al costat d'onze ONG més, i passa a denominar-se Intermón Oxfam. Segons Ignasi Carreras, director d'Intermón Oxfam, «mantenint la nostra pròpia identitat, treballem compartint valors, principis i actuacions amb un objectiu comú: eradicar la pobresa al món i contribuir decididament perquè el dret de totes les persones a tenir una vida digna es faci realitat. (...) Estem convençuts que el treball conjunt ens permet ser més eficaços i arribar a més persones que lluiten, dia rere dia, per millorar la seva vida». (C.C.)

Premi Josep M. Piñol

BARCELONA.— En commemoració del seu vintè aniversari, Acció Solidària contra l'Atur convoca una edició especial del premi Josep M. Piñol a la millor iniciativa de lluita contra l'atur. Es valorarà l'esperit solidari i social, la coherència de la proposta i les perspectives de continuïtat, la trajectòria de l'entitat presentadora de la iniciativa i el seu tarannà innovador. El termini de presentació acabarà el 10 d'abril. Més informació: c/ Riera San Miquel, 1 bis, 3r 2a - 08006 Barcelona, tel. 932 170 288 i 932 179 997, fax 932 176 474 (de 9.00 a 14.00), a/e: accio@pangea.org (C.C.)

Mor el jesuïta Javier Gafo

MADRID.— El 5 de març va morir el jesuïta Javier Gafo Fernández, de 64 anys d'edat. Havia ingressat a la Companyia de Jesús fa 45 anys. Era un gran expert en bioètica, tema sobre el qual havia publicat nombrosos articles i llibres, on analitzava els avenços en la recerca genètica. Era catedràtic de Bioètica de la Universitat Pontifícia Comillas i membre de la Comissió Nacional de Reproducció Assistida. Des del 1998 era membre de la Comissió Teològica Assessora per a la Doctrina de la Fe de la Conferència Episcopal Espanyola. La seva activitat es va repartir sempre entre l'acció pastoral i la docència. (SIC)

Les flors

Hola, amics! Estem en temps de Quaresma, que és molt adequat per a la reflexió. Hi ha molts problemes materials en què pensem continuament: la feina, la casa, les despeses, l'alimentació, etc. i gairebé no ens resta temps per pensar en la nostra vessant espiritual. Cada dia hauríem de reservar uns minuts per parlar amb Déu i explicar-li les nostres necessitats i demanar-li els nostres desitjos. No hi fa res on estiguem ni el que fem; pot ser a l'autobús, a la feina o a casa. Com deia santa Teresa de Jesús: «També entre els fogons es troba el Senyor.» Veureu quina tranquil·litat sentireu si confieu en Ell.

Hi ha un paràgraf de l'Evangeli que particularment m'encanta: «Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. ¿No valeu més vosaltres que no pas ells?» (Mt 6,26). I, més endavant aquest altre: «I del vestit, per què us en preocupeu? Fixeu-vos com creixen les flors del camp: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles» (Mt 6,28-29).

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

cultura

La catedral, imatge de la Jerusalem celestial

■ Devoció popular i bellesa artística es donen la mà a la seu de Barcelona

BARCELONA.— La catedral de Barcelona és un dels monuments històrics més visitats de la ciutat. És un temple de pedres vives, el gran símbol de l'Església diocesana, en el qual es pot viure a fons la pietat popular i també admirar-ne la impressionant riquesa arquitectònica, pictòrica i escultòrica. La seu barcelonina és una confessió clara de fe del poble cristià.

Sant Joan evangelista en el seu Apocalipsi ens explica aquesta visió: «Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs. I vaig sentir una veu forta que proclamava des del tron: "Aquest és el tabernacle on Déu habitarà amb els homes. Ells seran el seu poble, i el seu Déu serà Déu que és amb ells"» (Ap 21,2-3). En la missa de la dedicació de l'església, el celebrant canta (o prega): «Aquí us construïu aquell temple, que som nosal-

plar, a la dreta, la Immaculada Concepció o Puríssima, també anomenada la Mare de Déu de les Claus. Continuant per la nau dreta, hi ha la Mare de Déu dels Dolors, als peus del Sant Crist de Lepant, i una mica més amunt, la Mare de Déu del Pilar.

En una altra capella —ja a la girola o deambulatori— trobem el retaule de la Visitació i la imatge de la Mare de Déu de Fàtima i, una mica més endavant, la Mare de Déu de la Mercè. Al costat de la porta de sant Iu observem la bonica capella de la Mare de Déu de Montserrat, molt venera-

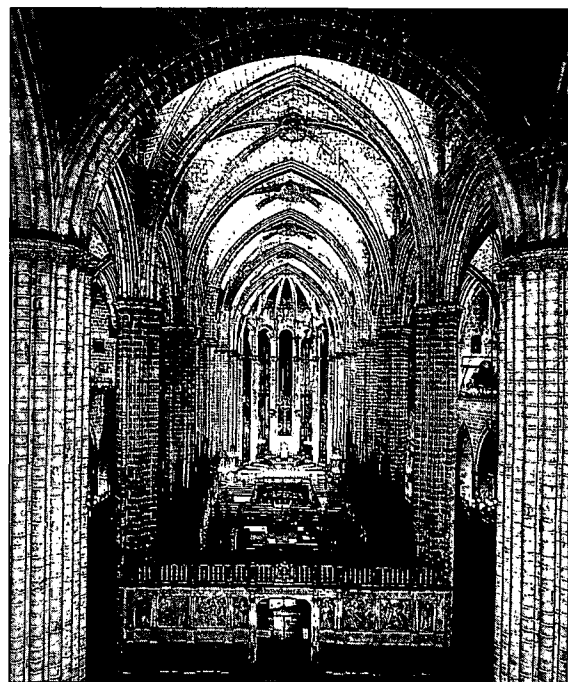
passem al claustre, a la porta per on s'hi accedeix, al timpà figura la Mare de Déu amb el Nen Jesús. També podem veure la Mare de Déu de la Pietat a sobre de la porta del mateix nom. Si continuem pel claustre, hi ha la Mare de Déu de la Llum, patrona dels lampistes, i més endavant, la Mare de Déu de la Penya. A la nau del davant es troba la capella de la Mare de Déu de Lourdes i gairebé al costat una bonica escultura de la Pietat, de l'insigne escultor Josep Llimona i Bruguera.

Culte als àngels i als sants

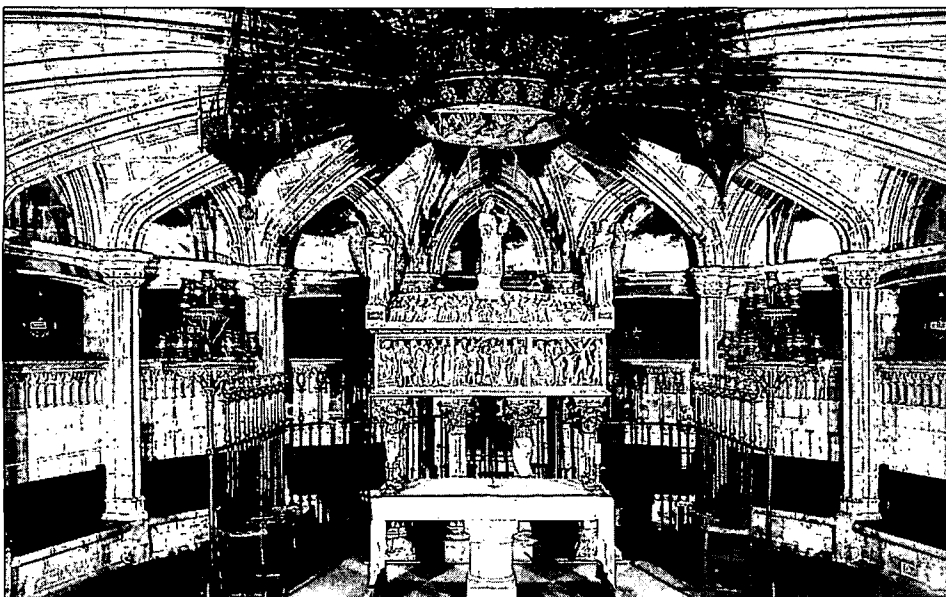
Pel que fa als àngels sants, a la girola hi ha una capella dedicada a sant Gabriel i a santa Elena. Al retaule d'aquesta capella podem veure els tres arcàngels: sant Miquel, sant Rafael i sant Gabriel. Al costat del Sant Crist que presideix el presbiteri hi ha —com ja hem comentat— tres parells d'àngels ignominats i segur que en trobaríem algun altre dins de la catedral o al claustre.

D'entre els nombrosos sants que es veneren al recinte sagrat presentem els més relacionats amb la catedral o aquells que reben un culte especial. Sant Oleguer, bisbe de Barcelona, el cos del qual es venera en un sepulcre de marbre magnífic situat a la capella del Santíssim. A la capella adjunta —nau dreta del temple— hi ha l'estàtua de sant Antoni de Pàdua, que té molta devoció dels fidels. Continua sant Josep Oriol, famós pels seus miracles a favor dels pobres i dels malalts. Després, sant Pancraç i sant Roc, molt invocats per les ànimes pietoses. Molt a prop hi ha la capella de sant Ramon de Penyafort, amb el seu magnífic sepulcre policromat i els relleus que contenen la seva vida i miracles. L'estàtua jacent del sant es troba a sota de l'ara. A continuació veiem sant Pacià, que als seus peus té una estàtua molt bonica de sant Francesc Xavier.

Sant Antoni Abat està a la primera capella de la girola o absis i una mica més

Imatge de la nau central.

Cripta de santa Eulàlia.

tres, i així l'Església, estesa arreu del món, creix com a cos del Senyor que arribarà a la seva plenitud en la visió de pau de la Jerusalem del cel.»

A l'entrada de la catedral de Barcelona ens surt a trobar la Majestat del Senyor, que té a cada banda les imatges dels dotze apòstols i, una vegada travessada la porta, contemplem, a mà dreta, el venerat Crist de Lepant. Al fons del temple, presideix la imatge artística de Crist crucificat en agonia acompanyat de tres parells d'àngels; a la girola, darrere de l'altar major, podem admirar el magnífic retaule de Jesús transfigurant davant de tres apòstols; i una mica més cap a la dreta, es troba la bonica imatge del Cor de Jesús. Al claustre podem venerar una imatge de Jesús crucificat molt visitada pels fidels i el Sant Crist de l'Empara, als peus del qual jau l'estàtua de sant Ignasi de Loiola.

Devoció a la Mare de Déu

La imatge de la Mare de Déu també se'ns presenta en molts llocs. Un cop a dins del recinte sagrat, podem contem-

pliar, a la dreta, la Immaculada Concepció o Puríssima, també anomenada la Mare de Déu de les Claus. Continuant per la nau dreta, hi ha la Mare de Déu dels Dolors, als peus del Sant Crist de Lepant, i una mica més amunt, la Mare de Déu del Pilar.

En una altra capella —ja a la girola o deambulatori— trobem el retaule de la Visitació i la imatge de la Mare de Déu de Fàtima i, una mica més endavant, la Mare de Déu de la Mercè. Al costat de la porta de sant Iu observem la bonica capella de la Mare de Déu de Montserrat, molt venera-

Inaugurat el museu de la Mare de Déu de Gràcia

VALÈNCIA.— L'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco, va inaugurar i beneir recentment a la localitat alacantina de Gorga, el primer museu de la Mare de Déu de Gràcia, patrona de la localitat. El museu exposarà els vestits, els mantells, els frontals de seda, les casulles i les corones que formen part de l'aixovar de la imatge, acumulat en dos-cents anys. La talla gòtica de la Mare de Déu de Gràcia, que va ser trobada miraculosament per un pagès al segle XIII i donada a Gorga pel rei Jaume I, va començar a ser vestida amb aixovar propi al segle XVIII. (AVAN)

Imatges per evocar Maria

COVADONGA.— Sota el títol *Icografia d'una devoció*, el santuari de Covadonga acollirà a partir del mes de juliol proper una exposició d'obres d'art (pintura, escultura i orfebreria) i objectes relacionats amb el culte que, en honor a la Mare de Déu, han sorgit durant els segles al voltant de la Cova. El lloc elegit per organitzar la mostra és l'ala esquerra de l'edifici de l'Escolania, que haurà de ser sotmès a obres de rehabilitació. (E.H.)

endavant, sant Joan Baptista i sant Josep, aquest últim patró del gremi de fusters. Si continuem cap a l'esquerra, hi trobem la imatge de sant Pere Nolasc, fundador de l'orde de redempció de captius. Deixant a la dreta la porta de sant Iu, a la nau de l'esquerra, trobem la capella de Sant Marc, patró dels sabaters i al costat, la de sant Sever, un bisbe molt popular a Barcelona.

La cripta de santa Eulàlia

Si mirem cap al cor, contemplem al mur diverses escenes del martiri de santa Eulàlia. Un cop travessat el cor, podem veure des del creuer la cripta de la santa, que conté el sepulcre, d'estil gòtic, sostingut per vuit columnes de marbre i capitells daurats i policromats. Aquesta imatge també es pot veure a sobre d'una de les portes que accedeixen al claustre. En aquest es venera sant Eloi, patró dels serrallers; santa Rita, que gaudeix d'una gran popularitat com ho demostren les nombroses espelmes que cremen davant de la seva capella i totes les persones devotes que preguen davant seu.

Més endavant trobem les imatges de sant Jordi i sant Jaume a la capella de santa Teresa. Santa Llúcia es venera en una capella molt antiga, d'estil romànic, anterior a l'actual catedral gòtica. Per últim, no oblidem santa Elena, que des del capdamunt del cimbori mostra la creu a tots els fidels que viuen o transiten pels carrers propers de la ciutat.

Senyor, concedeix-nos el do de pregar amb la mirada cada vegada que la posem sobre les imatges repartides pel temple amb una mirada serena, amb pau, sense presses, amb una mirada dialogant, traduïda en preguntes i respostes silencioses, amb una mirada que ens ompli de la teva presència, ja que vas dir: «Quan dos o tres estan reunits en nom meu, jo sóc entre ells.»

Jaume Tilló, s.i.

Crònica fotogràfica d'una reconstrucció

■ «Els grans monestirs de la Catalunya Nova», una exposició itinerant

MONTBLANC.— Fins al 25 de març es pot contemplar a l'església de Sant Francesc de Montblanc l'exposició *Els grans monestirs de la Catalunya Nova*. Es tracta d'una mostra que reuneix cent cinquanta imatges de la fi del segle XIX i de començaments del XX sobre Poblet, Santes Creus, Vallbona de les Monges, Escaladei i Escornalbou. Aquesta exposició, impulsada per Caixa Tarragona, és itinerant.

La Fundació Caixa Tarragona, amb una clara voluntat descentralitzadora, ha volgut que Montblanc, la capital de la Conca de Barberà, fos el punt de partida d'aquesta exposició, constituïda per un recull de fotografies que reflecteixen com s'ha portat a terme la reconstrucció d'alguns dels monestirs més importants de Catalunya.

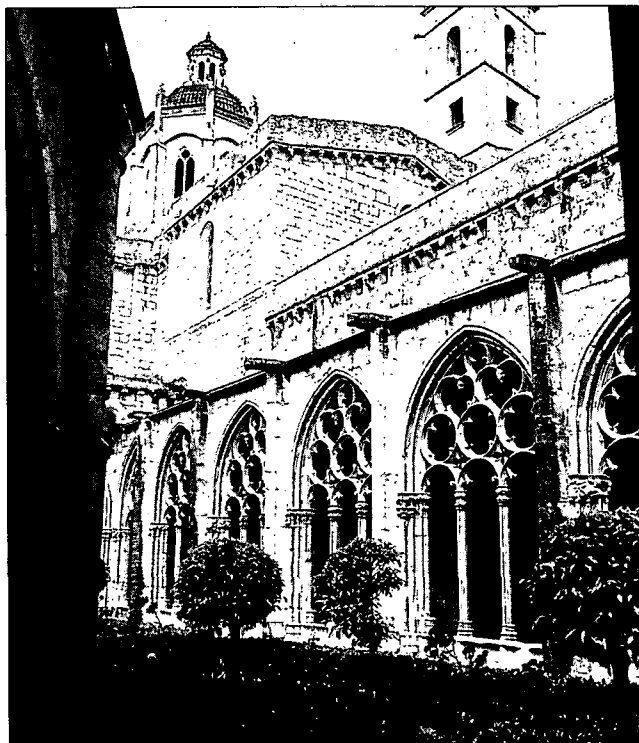
Aquesta tercera exposició, creada per l'esmentada entitat financera, dedicada a la fotografia històrica, mostra fotografies del període comprès entre finals del segle XIX i començaments del XX. Inclou els monestirs cistercencs de Santa Maria de Poblet (Conca de Barberà), Santes Creus (Alt Camp) i Santa Maria de Vallbona de les Monges (Urgell), la cartoixa d'Escaladei (Priorat) i el castell-monestir franciscà d'Escornalbou (Baix Camp).

L'eix central d'*Els grans monestirs*

de la Catalunya Nova és l'estat d'abandonament i el procés de destrucció que van patir aquests conjunts monumentals a partir del Decret de Desamortització de l'any 1835. La col·lecció ha comportat més d'un any de recerca històrica en diferents fons fotogràfics.

Procés de reconstrucció dels monestirs

Una àrea important del recull reflecteix l'estat d'abandonament en què van quedar la majoria de monestirs que es van alçar a la Catalunya meridional a partir de la repoblació del segle XII. En aquest sentit, el bloc central del recorregut el formen unes imatges inèdites —plenes de dolor i desolació—

Monestir de Santes Creus.

que il·lustren la devastació i l'abandonament persistent que van patir quatre dels cinc conjunts protagonistes de la mostra.

Els monestirs de Poblet i de Santes Creus apleguen un fons fotogràfic molt

ampli que queda perfectament reflectit en la col·lecció. I és que van ser uns dels llocs que van escollir els mestres de la fotografia del Camp de Tarragona al tombant de segle. Entre d'altres, cal destacar Eduard Borràs, Josep Prunera, Manuel Cuadrada i Josep Massó.

L'exposició pretén ser també una crònica de l'abans i del després del procés de reconstrucció dels cinc monestirs. Per això, inclou un grup de fotografies dels anys quaranta i cinquanta que il·lustren l'esforç d'uns patricis, com ara Eduard Toda a Escornalbou i a Poblet, que van permetre fer-ne la reconstrucció, i en el cas del monestir de la Conca recuperar-ne la vida monàstica el 1940. L'itinerari de la mostra va de monestir en monestir, amb unes primeres imatges exteriors i generals que a poc

a poc s'endinsen a l'interior del conjunt i que acaba en els detalls més desconeguts i inèdits.

Joan Boronat

Noves titulacions acadèmiques a l'Abat Oliba CEU

BARCELONA.— El centre universitari Abat Oliba CEU ha signat un acord amb el Projecte Universitat Empresa, fruit del qual a partir del proper curs 2001-2002 l'Abat Oliba CEU iniciarà dues noves titulacions informàtiques, d'un any de durada cadascuna d'elles. Aquestes dues titulacions, Desenvolupament d'aplicacions i Administració de xarxes i sistemes, estaran avalades pel mateix centre universitari català i per les certificacions oficials de diferents empreses informàtiques.

Es tracta d'estudis informàtics amb titulació pròpia, que es diferencien de l'oferta actual per tenir un caràcter extremament pràctic, amb la participació de grans multinacionals del sector. Totes dues especia-

litats s'adrecen tant als titulats universitaris sense coneixements informàtics que volen reubicar el seu perfil professional i introduir-se a l'àmbit dels serveis informàtics, com als titulats amb formació tècnica informàtica que desitgin reciclar-se en el coneixement i en l'ús de les eines informàtiques del mercat actual.

Aquestes noves titulacions estan dividides en mòduls que es cursen en un sol any i, com que es poden fer en temps parcial, es poden compaginar amb una jornada laboral. Així mateix, es podrà realitzar un curs pont per als que no tinguin aquests requisits i els coneixements necessaris per a l'accés directe, cosa que comportarà que en aquest cas els estudis siguin de dos anys de durada. (C.C.)

Pintura de temàtica religiosa

ligioses. Un bon exemple és el *Fragment de l'Últim Sopar* (1986). La personalitat dels apòstols, de gran força interior, la va plasmar a través de trets inspirats fisonòmicament en gent que l'artista coneixia. (C.C.)

MADRID.— Una mostra antològica del pintor castellà-leonès José Vela Zanetti (1913-1999) es pot visitar fins al 22 d'abril a la sala d'exposicions del Centre Cultural de la Villa de Madrid. Ofereix l'oportunitat de veure una interessant col·lecció d'apunts per a retaules murals, grans frisos que no es van arribar a pintar i una excel·lent mostra de les seves predileccions temàtiques, fonamentalment re-

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El xef

El xef se l'estava mirant assegut des d'un extrem de la llarga taula de fusta gastada pel pas del temps. La jaqueteta blanca de l'ajudant Ricardo, que li havien acabat de comprar, li esqueia la mar de bé com a primer dia d'estrena en el món de la cuina.

Quan va sentir cridar el cap de cuina es va espantar una mica. I amb raó. Amb la seva veu d'antic pregoner es va dirigir a ell, com a la resta de cuiners, per recordar-nos a tots que ja era hora d'aixecar-se i d'anar per feina. Quan cridava se li arrugava el front, feia por de veure. Amb els seus crits ens venia a dir que havia arribat el moment d'afrontar la gran batalla per servir els més de 300 clients que esperaven per devorar una colla de plats cuinats exclusivament amb un líquid amarg que varia en quantitat d'alcohol, d'entre quatre i cinc graus, una mica més nutritiu que el vi i que, en dosis exagerades, pot afectar la salut. Ens proporciona 600 calories per litre i conté vitamina B. Si en prenem amb moderació pot arribar a ser molt bona.

Ja sabeu de què us parlo, amics i amigues? De la cervesa, un producte molt apreciat.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

Per un fecund diàleg interreligiós

■ És la font de convivència i enriquiment humà en les societats multiculturals

BARCELONA.— «*Pedagogia del diàleg interreligiós* vol ser una resposta als reptes provocats per aquest inexorable context que ens envolta i es multiplica de multiculturalitat i, per tant, de multireligiositat.» Amb aquestes paraules el Dr. Antoni Nello, director de la càtedra Ramon Llull Blanquerna, va introduir l'acte de presentació del llibre que va tenir lloc el 20 de febrer passat a l'Auditori Cardenal Jubany de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna (URL).

El que es presentava era la traducció al català i al castellà de l'original francès *D'Assise à la cour de Récréation. Pédagogie du dialogue interreligieux*, escrit per Gilbert Caffin, representant permanent de l'Oficina Internacional de l'Ensenyament Catòlic (OIEC) al Consell d'Europa, i per Anne-Bénédicte de Saint-Amand, presidenta del Grup d'Estudi i Investigació per a la Formació dels Educadors Cristians (GERFEC). L'edició catalana i castellana, editada per Edebé, inclou un annex que explica la situació del diàleg interreligiós a l'Estat espanyol. Aquest treball ha estat elaborat pel GERFEC d'Espanya, integrat per un grup de professors de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna (FPCE) que coordina la professora Maite Cabié.

En el transcurs de l'acte, amb la presència dels autors del llibre, Gilbert Caffin i Anne-Bénédicte de Saint-Amand, Antoni

Nello va destacar «l'aposta decidida que fa el llibre pel diàleg com a font de convivència i enriquiment humà en la complexa societat multicultural que ens envolta, i l'aposta per un diàleg interreligiós que superi tota temptació de proselitisme, d'autoreplegament o de fonamentalisme que tant sovint pesen sobre les nostres esglésies».

El volum té quatre parts diferenciades, va explicar Antoni Nello. Una primera de fonamentació del diàleg interreligiós, on s'explica la seva importància, les seves possibilitats i les seves condicions. La segona, on es recullen les experiències de diàleg interreligiós a diferents escoles europees, de París a Birmingham, de Namur a Belfast, passant per Barcelona. En la tercera part s'ofereixen orientacions pedagògiques per afrontar el diàleg interreligiós. I finalment, la quarta part conté dos annexos on s'explica la dinàmica del GERFEC i la seva tasca a l'Estat espanyol.

D'esquerra a dreta: Gilbert Caffin, Anne-Bénédicte de Saint Amand, Antoni Nello, Josep M. Maideu i Francesc-Xavier Marin.

Antoni Nello va fer referència també als dos eixos vertebradors dels llibres per a un fecund diàleg interreligiós: «D'una banda, l'aprofundiment de la pròpia experiència religiosa al si de l'Església a la que hom pertany i, de l'altra, l'obertura a la riquesa i intensitat de l'experiència religiosa i eclesial de l'altre. No es tracta d'un sincretisme eclèctic, ni de fomentar una religió de mínims per poder-nos entendre i conviure, sinó que postula la grandesa i l'ambició del diàleg entre experiències religioses fondes i viscudes.»

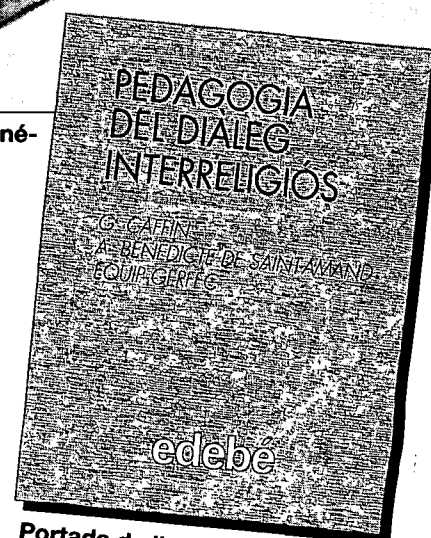
Pel que fa a les experiències concretes que explica el llibre, Nello va dir que és, probablement, la part més interessant, «no perquè siguin precisament experiències acabades, sinó perquè són experiències reeixides, primeres passes, petjades deixades». «La genialitat del GERFEC —va afegir Nello— consisteix justament a orientar-se vers l'ortopraxi, la reflexió sobre les petites experiències desenvolupades, en definitiva la pedagogia de l'acció, en lloc de perdre's en el debat ortodòxic, teòric i inacabable, que tant sovint envolta aquesta qüestió en el marc de les institucions oficials que l'han d'afrontar.»

Finalment, Antoni Nello va llegir un fragment de la contraportada del llibre: «El 27 d'octubre de 1986, a Assís, Joan Pau II va fer una crida a tots els responsables de les grans religions per pregar per la pau en el món.» Va concloure el seu parla-

ment amb les paraules següents: «Lluny del debat teòric, i malgrat la reticència ben sabuda d'alguns grans prelats vaticans encara avui refractaris a aquests tipus d'experiències, el Sant Pare va generar un espai de pregària real que, deixeu-m'ho dir, ens va commoure als qui vam tenir la sort de ser-hi presents. Aquest llibre que avui presentem n'és, indiscutiblement una lloable continuïtat.»

Com a responsable de la càtedra Ramon Llull Blanquerna, Antoni Nello va esperar a la prolongació de la recerca amb la idea «d'estendre el diàleg interreligiós a totes les grans religions, cada cop més presents també a la nostra societat europea: l'hinduisme, el budisme... i el quasi inexplorat univers de les religions africanes. I també a aprofundir en el diàleg amb la descreença, interlocutora inevitable, avui i a casa nostra, de tot diàleg interreligiós.»

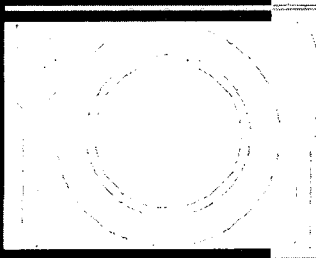
Marta Clos

Portada de l'obra.

INGREDIENTS:

1 meló petit
400 g de gambes
2 fulles de llorer
1/2 ceba, sal, margallons
enciam, tonyina
mostassa, quetxup
conyac, llimona, oli
2 ous, pinyons

PREPARACIÓ:

Per fer aquest plat, primer agafeu un meló petit i traieu-li la part de dalt com si tallessiu un barret. Buideu-lo amb una cullera, gireu-lo cap per avall perquè s'escorri i reserveu-ne la polpa.

A continuació, bulliu els 400 g de gambes, un parell de fulles de llorer, mitja ceba i una mica de sal durant uns tres minuts.

Mentrestant, a part, tal·leu a rodanxes un pot de margallons i un enciam a trossos ben petits. A aquesta barreja afegiu-hi les gambes, dues llaunes de tonyina esbocinada i la polpa. Remeneu-ho tot amb una cullera i poseu-ho dins del meló.

Ara només falta fer la salsa. Necessitem una cullerada de mostassa, dues de quetxup, una de conyac, un raig de llimona, mig litre d'oli i dos ous. També podeu posar-hi uns quants pinyons.

Aboqueu una mica de salsa per sobre del meló farcit i ja podeu servir el primer plat.

Meló petit farcit de gambes

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Camil de Lel·lis

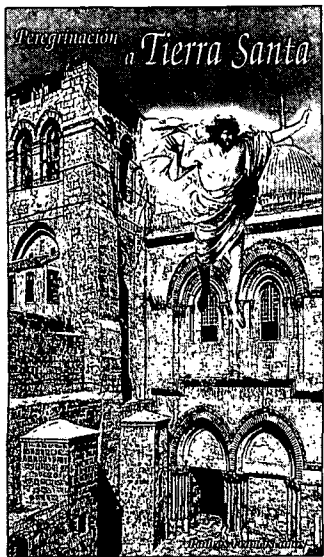
Amb motiu del centenari de la proclamació de sant Camil de Lel·lis, juntament amb sant Joan de Déu, com a protector dels hospitals i de tots els malalts del món, la Ciutat del Vaticà va emetre el 1986 tres segells. Camil de Lel·lis (Bucchianico di Chieti, 1550 - Roma, 1614) era un eclesiàstic italià que va fundar l'orde dels Camils. Militar al servei de Castella fins al 1574, va intentar posteriorment entrar a l'orde caputxí, però una nafra inguarible a la cama li ho impedia. El 1584, ordenat ja sacerdot i guiat per Felip Neri, va agrupar al seu voltant un grup de sacerdots i es va dedicar a l'apostolat i a l'assistència de malalts. Canonitzat el 1746 i declarat patró del personal auxiliar hospitalari, la seva festa se celebra el 18 de juliol.

LLIBRES

Seguint les passes de Crist

En aquests darrers anys s'ha incrementat la bibliografia sobre Terra Santa, potser per l'augment de pelegrinatges a la terra de Jesús. El llibre que presentem és més que una guia, perquè posa en mans del lector un material seriós, reflexiu

i assequible, que ajudarà a seguir les passes de Crist a la terra i serveix per descomptat per aprofundir en els relats evangèlics de cada lloc i santuari. No és un llibre per al turista, sinó per al cristià que vol aprofundir en el missatge bíblic. Hi ha una extensa introducció en la qual s'exposa el sentit espiritual del pelegrinatge, així com la història de Palestina des dels temps de Jesús fins avui. Els autors han tingut l'excel·lent idea d'afegir un apartat sobre altres terres bíbliques, com Fenícia, el Líban i Damasc. També hi apareixen uns apèndixs sobre les festes jueves, l'Església a Terra Santa, pelegrins cèlebres, l'islam i l'Estat d'Israel. (Francesc Gamissans)

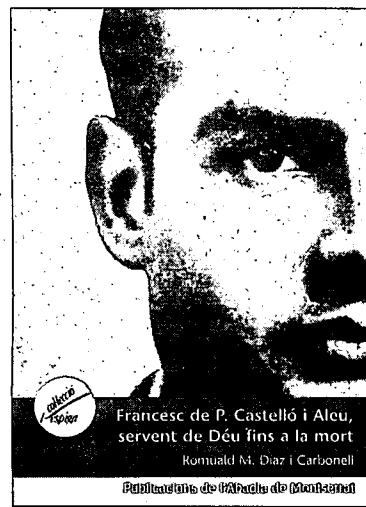

Carlos Sáez, Teodoro López i Ángel Martín, Peregrinación a Tierra Santa. Edicel, Madrid 2000, 456 pàg.

Testimoni valent de fe

Aquesta biografia de Francesc de Paula Castelló i Aleu (1914-1936) està escrita amb un gran rigor. Aquest lleidatà va donar la vida, als vint-i-dos anys, per confessar la seva fe en Crist. La seva vida, fins a arribar a la seva mort prematura, era completament normal. Llegint-la, el lector podrà comprovar «la raó que tenia el nostre bisbe Torras i Bages quan afirmava que la santedat està en la normalitat», escriu en el pròleg Mons. Ramon Malla. L'onze de març passat Castelló i Aleu va ser beatificat per Joan Pau II en una cerimònia conjunta amb altres màrtirs de la guerra civil espanyola a la plaça de Sant Pere del Vaticà. Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, bisbe de Lleida, fa en les pàgines del llibre una crida, sobretot als joves, perquè «trobin en Francesc Castelló una referència vàlida, una encarnació concreta d'aquesta vida alternativa, vida segons l'Esperit d'amor de Jesucrist». (C.C.)

Romuald M. Díaz i Carbonell, Francesc de P. Castelló i Aleu, servent de Déu fins a la mort. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció L'Espiga, Barcelona 2001, 83 pàg.

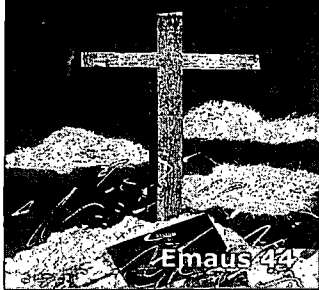

Nova visió de la Passió

La col·lecció Emaús ofereix llibres de lectura assequible per ajudar a viure el camí cristià en el moment actual. Per això porta el nom d'aquell llogarret cap al qual s'adreçaven dos deixebles desesperançats quan es van trobar amb Jesús, que es va posar a caminar juntament amb ells, i els va fer entendre i viure la novetat del seu Evangeli. En aquesta ocasió ens exposa com va viure Judas, Caifàs, Ponç Pilat, Pere, Joan, Maria, Verònica o Maria Magdalena, entre altres personatges, la Passió de nostre Senyor Jesucrist. «No hi ha en aquestes pàgines —adverteix l'autor, José Ramos en el pròleg— grans profunditats teològiques. El que hi ha és reflexió propera i pregària, amb els ulls posats en aquests homes i dones que van brodar la història de la nostra salvació. Una reflexió i una pregària que ens van ser útils a la parròquia, i que desitjo ara que ho puguin ser a tots aquells que vulguin llegir-les.» (C.C.)

José M. Ramos, Així vaig viure el Divendres Sant. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 2001, 71 pàg.

Així vaig viure el Divendres Sant

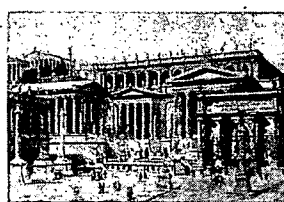

Descobrir el món de Ciceró

Estem davant de l'obra puntal d'un mestre, d'un especialista en les lletres llatines, d'un expert en Ciceró; ho demostra aquest estudi en el qual l'autor fa patent el seu coneixement exhaustiu de l'obra de Ciceró i del seu món literari. A la introducció situa Ciceró en el seu propi ambient, i ambienta el lector en el món de Ciceró. Apunta uns trets generals de l'antropologia i la teologia d'aquella època, de la religió romana i dels escrits d'afers religiosos, descriu el caràcter de

Ciceró, es pregunta per què va escriure sobre temes teològics i presenta els seus treballs filosòfics. Després l'autor passa a exposar el pensament filosòfic de Ciceró: l'home en el món (creat per a ell, que és imatge de Déu), el cos i l'ànima (l'espiritualitat i immortalitat d'aquesta, les seves relacions amb el cos), el seu camí cap a la perfecció (a la societat, religió, llei natural), la seva perfecció humana (les quatre virtuts, les passions, imatge del savi). (E. Olivares)

José Guillén Cabañero, Teología de Cicerón. Publicaciones Universidad Pontificia de Salamanca, Salamanca 1999, 579 pàg.

Teología de Cicerón
José Guillén Cabañero

La saviesa de l'experiència

Com transmetre la fe? Julio Jauregui, llicenciat en Dret i en Economia Política per la Universitat de París, ha tingut l'encert de contestar aquesta pregunta de la forma més directa: des de la seva experiència. Són cartes de persona a persona.

Parla un avi que posa al descobert la gran mestra: la vida. No mira de convèncer, ni d'acovardir amb amenaces. La fe no és una qüestió intel·lectual només; la fe és una resposta que correspon a la persona. En aquestes cartes l'autor comenta quin ha estat el seu camí, quines eines externes l'han portat a cada descobriment. Són cartes que contenen una gran saviesa, similars a tantes altres amb les quals milers de cristians d'arreu del món han transmès la fe durant segles. (C.C.)

Julio Jauregui, ¿Cómo transmitir la fe? Editorial Desclee De Brouwer. Col·lecció Preguntas & Experiencias, Bilbao 2001, 85 pàg.

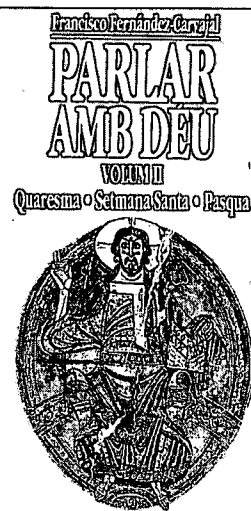
¿Cómo transmitir la fe?

Adreçar el cor a Déu

La col·lecció Parlar amb Déu és una recopilació de meditacions, una per a cada dia de l'any, que parteixen de les lectures de la missa diària i que, sobre l'exemple de l'Antic i del Nou Testament, convoquen la tradició cristiana: des dels Pares de l'Església fins als millors autors de l'espiritualitat. Presenta, en la proximitat dels temps litúrgics, tots els temes que un cristià desitja tractar en la intimitat amb Déu. D'aquí sorgeix l'autèntica pregària cristiana: personal, confiada, atenta i enamorada. El present volum està dedicat a la Quaresma, la Setmana Santa i la Pasqua. «Adreçar el cor a Déu, convertint-nos, vol dir estar a punt de fer servir tots els mitjans per tal de viure com Ell espera que visquem»; afirma l'autor, Francisco Fernández-Carvajal. (C.C.)

Francisco Fernández-Carvajal, Parlar amb Déu (volum II). Quaresma - Setmana Santa - Pasqua. Edicions del Drac - Editorial Albada, Col·lecció Parlar amb Déu, Barcelona 1993, 822 pàg.

El llibre de la setmana

Ser sant, una aspiració del segle XXI?

A vegades hom es pregunta per què certs llibres s'editen al llindar d'un nou mil·lenni. Com pot interessar a l'home de la informàtica, del genoma, de l'eutanàsia, de la globalització, de les invasions d'emigrants, de les amenaces atòmiques, i de les multinacionals inacabables el fet de ser o no ser sant? El dominic Antonio Royo Marín no en va tenir prou fa gairebé quaranta anys amb el seu tractat, de molt èxit, però ja empolsegat a moltes, moltíssimes biblioteques...?

Doncs no, no en va tenir prou, i li agraïm que ara s'hagi decidit a oferir-nos una síntesi d'aquelles pàgines que van ajudar tant a tots els que es preocupaven de la perfecció pròpia i aliena. Tot allò que com a mestre va ensenyar a tants deixebles, que a la vegada van ajudar molts altres aprenents de sants —qualsevol que vulgui seguir el camí de perfecció és un aprenent de sant en el sentit més estricte de la paraula...—. I si avui cal alguna cosa és una bona presència d'homens i de dones que vulguin ser llavor de transformació d'un món que agonitza, perquè gairebé no hi

Antonio ROYO MARÍN,
Ser o no ser santo: ésta es la cuestión.
Biblioteca de Autores Cristianos, Madrid 2000, 212 pàg.

ha homes ni dones que optin per la santedat; així de clar.

El currículum extens del P. Royo Marín és una garantia de serietat i de profunditat teològica. I aquest sentit pedagògic, arrelat en una formació escolàstica de gran qualitat, fa que les pàgines de *Ser o no ser santo: ésta es la cuestión*, tinguin una importància fonamental en el camí de la recerca d'una resposta coherent a la vocació cristiana, en tots els estats.

La primera etapa ha de ser conèixer el sentit de la paraula *santedat* i quines són les seves característiques o la manera d'arribar-hi. Això representa tenir molt present diversos principis fonamentals:

el primer és tenir ben clar que la gràcia de Déu és el principi i el fonament de la santedat, que aquesta no es dona d'una manera etèria, sinó que avança en l'ànima dels homes i les dones a través de les virtuts i els dons que acompanyen la presència de l'Esperit Sant, amb el misteriós acte de presència de la Santíssima Trinitat en la vida dels creients.

Però tot això té, en la vivència cristiana, una manera d'actuar, i els pilars fonamentals són els sacraments, especialment la penitència i l'eucaristia. Tot això ajudarà a avançar en l'exercici de les virtuts; les teològals de fe, esperança i caritat; les cardinals, prudència, justícia, fortalesa i templança i les virtuts morals infuses.

I, element importantíssim en la recerca de la santedat, la pràctica de la pregària.

El P. Antonio Royo Marín es mereixia la possibilitat de publicar aquest text,

que ha de ser il·luminador especialment per a aquells que es consagren al servei dels altres, i els orienta en el camí que els condueix a la santedat. És una manera d'aclarir metodològicament un organigrama que fonamenti uns passos a vegades titubejants, però en els quals es posa l'ànima a la llum de Déu.

Cristóbal Sàrrias

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

La sardana i la dansa

Escola de sardanes

L'ensenyança per aprendre a ballar sardanes és una activitat àrdua però molt generalitzada i, habitualment a càrrec de veritables amants de la dansa que ensenyen aquesta pràctica desinteressadament. Potser, tractant-se d'una dansa popular, aquest procés no seria imprescindible, ja que se sobreentén que la dansa, talment com la cançó popular, es podria aprendre al carrer de la manera més simple.

Però el procés a seguir és positiu, ja que en el seu curs, l'alumne, generalment infant, mentre entra en la mecànica de la dansa, copsa també el seu esperit i allò que representa per a la personalitat catalana, i així s'obté un ballador però també un sardanista.

Generalment els punts d'ensenyança són els centres sardanistes o els locals de les colles sardanistes, però no és gaire freqüent que patrocini els cursos una empresa comercial.

Aquesta excepció ha estat la firma El Corte Inglés que, en aquest mes de març ha obert la seva Escola de Sardanes, al bell mig de la plaça Catalunya de Barcelona, i a Sabadell, a l'Eix Macià.

Tot i que algú, amb molt poca visió de la realitat, ho qualifiqui com un gest propagandístic, hem de dir que aquest any l'Escola de Sardanes compleix 24 anys i que, per la seva aula, hi han passat més de 17.000 alumnes. Una propaganda molt valuosa per a la dansa catalana i molt mereixedora d'imitacions indispensables i necessàries en diversos punts del país.

L'Escola ara iniciada constarà de les dotze classes habituals, que ens portaran a la clausura el dia 2 de juny, data que es pot ajornar si, per causa de la pluja o d'algun altre imprevist, cal ajornar també alguna de les dotze classes.

Josep Ventura

Pensadors cristians del segle xx (38)

Metz: cristianisme, societat i política

DEIXEBLE DE KARL RAHNER

Johann Baptist Metz neix el 1928. Realitza els estudis a Innsbruck (Àustria) i a Munic. Es doctora en Filosofia i en Teologia. Va ser deixeble de Karl Rahner, de qui ja vam comentar la seva vida i pensament.

Du a terme una àmplia tasca intel·lectual com a professor de teologia fonamental a la universitat de Munic. Dóna conferències arreu del món. Els seus escrits són amplis i comprenen un ampli ventall de temes. Col·labora en obres col·lectives sobre teologia i filosofia, i en les revistes *Concilium* i *Neues Forum*.

La seva espiritualitat es caracteritza per estar centrada en Crist. En el seu *Antropocentrismo cristiano* (1962), el pensador alemany subratlla el valor d'una vida de cara a la religiositat. L'home, no només necessita la religió, sinó que posseeix ja en el seu interior uns paràmetres espirituals. L'home i la dona són transcendents. Defensa aquesta postura des del pensament tomístic fins a assolir les seves pròpies idees, i amb un llenguatge actualíssim.

UNA TEOLOGIA... POLÍTICA?

L'orientació pràctica de l'home actual, la secularització de la teologia i la urgència de trobar una solució als problemes que afligeixen la humanitat del nostre temps, han mogut diversos teòlegs catòlics i protestants, d'Europa i Amèrica, a projectar la reflexió teològica vers l'esfera política.

Avui dia no s'accepta la passivitat, es lluita per la participació. El fenomen polític, ben entès, no és aliè a la vida cristiana ni a la reflexió teològica. La fe insta el cristianisme a sobrenaturalitzar la vida sociopolítica i a intervenir-hi decisivament, i a sortir en defensa de la llibertat i de la responsabilitat personal. Així ho consideren pensadors com Edith Stein, Cox, Moltmann i el mateix Metz, entre d'altres.

Metz es pren seriosament la societat. En la seva *Teología del mundo*, el pensador alemany fa servir la política com a mitjà per estructurar la societat i apropar-la als valors de l'Evangeli. Així crea el corrent actual denominat teologia política cristiana (TPC).

REFLEXIONS SOBRE LA TPC

Segons Metz, la TPC «assigna a l'Església i a la teologia la crítica de les estructures polítiques vigents quan són injustes i opressives, però no considera que pugui proposar un projecte cristià per a la solució dels problemes polítics». I, des del pensament del doctor Metz, la TPC constitueix «un correctiu crític davant d'una tendència extrema que la

Johann Baptist Metz és un teòleg alemany d'actualitat. És conegut al nostre país com el pare de la teologia política. Però Metz no és tan sols teòleg ni un simple sociòleg de la religió. Confronta constantment el missatge cristià amb l'home i la societat actual. D'aquesta confrontació en resulta la revisió constant de les teories científiques sobre l'home i la societat a la llum de la fe.

Johann Baptist Metz.

teologia actual té a la privatització» i «l'intent per formular el missatge escatològic a les condicions de la nostra societat actual» (*Teología del mundo*, 1970).

En efecte, en lloc de la metafísica clàssica i de l'existencialisme, per a la interpretació de missatge cristià, Metz proposa la política. Es basa en l'argument següent: en la societat secular, la política ha ocupat el lloc de la metafísica. Aquesta dóna unitat i sentit a la vida i al pensament humà.

A més, l'autor de la TPC considera que l'Església té amb la societat una relació essencialment política. La fe cristiana, ancorada en l'esperança, està cridada a desenvolupar la praxi política, a transformant-ne la societat, i a modificar les institucions actuals. L'esperança del Regne jutja els temps moderns i prepara el camí cap a la vida eterna.

I, en conseqüència, la salvació de Jesús no és privada. És més, «la proclamació d'aquesta salvació ha portat Jesús a un conflicte moral amb els poders públics del seu temps» afirma el mateix Metz. Així estableix el caràcter públic i social de la revelació. Identifica l'Església com una institució crítica, i predica la promesa escatològica de Déu d'una manera crítica i alliberadora.

El concepte polític de la teologia en Metz ha suscitat múltiples crítiques i diverses adhesions. Els simpatitzants reivindiquen la interpretació concreta, no tan abstracta ni personalista, del missatge cristià. Entre ells, destaquem Xhauf-laire, Duouoc, i Gutiérrez.

OBJECCIONS CONTRÀRIES A METZ

Les crítiques consideren que la política no és un principi hermenèutic de la fe cristiana. Aquí destaquem les investigacions dels teòlegs Lehmann, Feil, Maier... Tots ells veuen el projecte de Metz com una cosa ahistòrica. És més, consideren que no es pot reduir tota la revelació cristiana a la interpretació política. Tal interpretació és un acte d'idolatria. Fa malbé greument el missatge cristià. «Jesús no es deixa agafar en el pla polític... Déu no pot ser identificat amb la política, perquè la figura concreta del Messies esperat no només no es va realitzar, sinó que va quedar definitiva-

ment superada», segons Feil. A més, insisteixen que no podem comparar, ni identificar, la comunitat eclesial amb cap sistema polític particular.

UN NOU MODEL DE SOCIETAT?

Indubtablement, la teologia política de Metz aspira a la renovació social. L'instrument per realitzar aquest canvi és l'ús correcte de la política, amb fonaments bíblics.

Una teologia encarnada en l'home i en la història, és capaç de donar orientacions a temes tan humans com l'atur obrer, els emigrants obligats a retornar a la seva pàtria, on no troben treball, les famílies d'ingressos baixos, aclaparades per l'incessant augment dels preus... Són situacions que generen pessimisme i desconfiança de les persones cap a les institucions democràtiques.

Davant d'aquest panorama, cal urgentment un nou model de societat. Per això, qui s'enorgulleixi d'anomenar-se cristià té una gran responsabilitat: enfocar la vida social des de Crist. L'autèntic creient confia en el cristianisme com a factor de renovació social. Sap que Crist il·lumina la història. El missatge cristià és clar i és el que Metz ens transmet a través dels seus escrits i discursos: la defensa costi el que costi de la dignitat humana, el respecte de la llibertat, la solidaritat de tots els homes. Cal que els cristians tornem a les fonts inspiradores del compromís polític: els valors originals del cristianisme i l'ensenyament social de l'Església. Així, i només així, trobarem la llum i les forces necessàries per treballar en l'edificació d'un nou model de societat, que promogui la persona humana.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Un nou descobriment sobre la història geològica de la Terra

La ciència de la paleontologia ens diu que des de l'aparició de la vida sobre el nostre planeta moltes espècies d'animals i plantes, moltíssimes, han desaparegut sense deixar descendència. Les espècies actuals són només el resultat de l'evolució d'unes supervivents, poques en relació amb les que cessaren d'existir. Ben coneguda i cèlebre és l'extinció dels dinosaures, tot i la gran quantitat que n'hi havia, al final de l'era secundària, ara fa uns 65 milions d'anys. Aquesta desaparició sembla que va ser deguda a l'impacte d'un gran meteorit caigut sobre la Terra. I per a les altres extincions sobtades d'espècies, no podria ser que també hi hagués hagut cataclismes semblants? És una hipòtesi, és clar, però que alguns científics consideren ben vàlida.

No és estrany, doncs, que amb aquesta idea hagi estat interpretada una troballa recent. La notícia es troba a la revista *Science* del dia 23 de febrer últim. La doctora geoquímica Luann Becker de la universitat de Washington n'ha dirigit la investigació. Ella creu que el que han trobat demostra que cap al final de l'era primària, ara fa un 251 milions d'anys, quan encara havien de néixer els primers dinosaures, un meteorit d'uns 6 a 12 km de llargada va xocar amb la Terra a una velocitat d'uns 100.000 km/h i hi va obrir un clot d'uns 180

km de diàmetre. L'energia de la topada havia de ser l'equivalent a uns 100 milions de bombes d'hidrogen, i amb la calor originada, les erupcions volcàniques que provocà, terratrèmols, alts i baixos del nivell del mar i altres efectes, va matar més del 90% dels éssers vius del planeta amb l'extinció de moltes espècies.

En què es basa la doctora per afirmar això? En les mol·lècules d'origen extraterrestre que s'han trobat atrapades dins de ful·lerens (que són compostos de carboni que prenen la forma esfèrica, semblants a pilotes de futbol) trobats en terrenys que tenen l'edat que hem dit, uns 251 milions d'anys. I com ho saben que aquestes mol·lècules no s'han originat aquí, a la Terra? Examinant-ne la constitució isotòpica: hi ha heli-3 i heli-4 en una proporció que no és la que es troba a la superfície terrestre sinó en els meteorits, com també la proporció d'argó-40 i argó-36. De l'abundor que hi ha d'aquests elements la Dra. Becker, amb el seu equip, en dedueix el que hem dit. En sap més que nosaltres, és clar, d'aquestes coses, i hem de dir que potser deu tenir raó, però crec que nosaltres hi podem afegir que és una interpretació, no una constatació absoluta, per molt interessant que sigui, oi?

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

63 David Hilbert. La fonamentació de la geometria

Si Peano va adquirir celebritat per haver establert els fonaments de l'aritmètica, un alemany contemporani d'ell la va adquirir per la fonamentació de la geometria. Tanmateix no va ser pas l'únic dels seus mèrits. El seu nom també es troba associat a altres parts de la matemàtica. I la seva vida és de les que també val la pena de conèixer:

D'una família de funcionaris prussians

David Hilbert (1862-1943) va néixer a Königsberg el 23 de gener del 1862. La seva mare, molt culta, s'interessava per la filosofia, l'astronomia i la matemàtica. El seu fill segur que en va rebre una bona influència. Va acabar el batxillerat el 1880 i ingressà a la universitat de la seva ciutat natal a cursar la carrera de matemàtiques. Hi tingué de professors Heinrich Weber, Ferdinand Lindemann i Adolf Hurwitz, però també va influir en ell l'amistat que tenia amb l'estudiant Hermann Minkowski (1864-1909) dos anys més petit que ell.

El 1885 obtenia el doctorat a Königsberg mateix. A l'hivern següent tingué a Leipzig un contacte amb Felix Klein, que s'adonà de la vàlua del nou doctor, cosa que determinaria més tard la direcció de la vida de Hilbert. Efectivament, va començar la docència el 1886 a Königsberg després d'obtenir una plaça de professor no titular, i al cap de sis anys el nomenaven catedràtic extraordinari, però el 1895 Klein el proposava per a catedràtic de la universitat de Göttingen. Només tenia 33 anys. Acceptà de bona gana i és aquí on desenvoluparà en maduresa tota la seva obra matemàtica i viurà fins a la mort. I encara que altres universitats li feren generoses ofertes, ell les rebutjà per mantenir-se fidel a la de Göttingen. En rebé la jubilació el 1930, però encara hi donà classe fins al 1934. No

va deixar cap curs sense impartir, malgrat que l'any 1920 se li declarà una anèmia aguda que l'obligà a restringir els esforços. Per poc el porta a la tomba, però el 1927 la medicina trobà per a la seva malaltia un remei (un preparat hepàtic) que el va salvar.

L'obra matemàtica de Hilbert es va desenvolupar en cinc direccions principals corresponents a les cinc grans obres que va escriure: *Informe sobre els nombres* (1887), en què exposava tota una teoria sistematitzada sobre els cossos de nombres algebraics, *Fonaments de la geometria* (1899), que és l'obra que li donà més fama (en parlarem després), *Elements d'una teoria general de les equacions integrals lineals* (1912), que obria nous camins, *Mètodes de la Física matemàtica* (1924) on apareix el geni de Hilbert en ordre a la matemàtica aplicada i finalment *Fonaments de la Matemàtica* (1928).

I encara hi hem d'afegir una altra contribució important, que també el va fer cèlebre: el 1900 hi hagué a París un Congrés Internacional de Matemàtics i es confià a Hilbert la ponència principal. L'exposà el 8 d'agost i la titulà *Problemes de matemàtiques*. Hi exposava vint-i-tres qüestions importants que encara no s'havien resolt, com un repte per a la matemàtica del segle xx. La conferència va influir molt en l'ànim dels oients. Els problemes proposats han estat efectivament estudiats per molts professionals de la matemàtica durant aquest segle. No tots s'han resolt, però uns quants sí i alguns negativament, és a dir s'ha demostrat que no tenien solució. Un d'ells era el problema del continu proposat per Cantor (és l'inifinit del continu el següent de l'inifinit numerable?). Admetre-ho s'anomena «hipòtesi del continu», i la seva possible demostració ha estat objecte d'atenció per molts (Gödel demostrà el 1931 que la «hipòtesi del

continu» és compatible amb la resta dels postulats de l'aritmètica, però encara no sabem si n'és conseqüència). Un altre era sobre la completesa de l'axiomàtica de l'aritmètica (que també Gödel el 1931 demostrà que no es pot construir amb un nombre finit de postulats). També hi havia la «Conjectura de Riemann» sobre els zeros de la funció *dseta* (que fins ara ningú no ha resolt, encara que molts l'han estudiada; un dia preguntaren a Hilbert què preguntaria en primer lloc si tornés al món dels vius cent anys després de la seva mort, i contestà: «Preguntaria si la conjectura de Riemann ja s'havia demostrat»). També hi havia problemes sobre nombres primers i nombres transcendents que només s'han resolt a mitges.

Hilbert va morir en plena Segona Guerra Mundial el 14 de febrer del 1943 a Göttingen després de nou anys d'aïllament complet. El govern nazi havia tret de la seva universitat els millors matemàtics i físics, cosa que havia causat molt de disgust al nostre jubilat. Eren amics seus. Entre ells Hermann Weyl, Richard Courant i Paul Bernays que hagueren d'exiliar-se a Amèrica del Nord; Otto Blumenthal (que potser era el millor amic) preferí anar a Holanda, però allí el trobaren els nazis i el van assassinar. Quan Hilbert moria les tropes de Hitler feia dotze dies que havien capitulat davant dels russos a la ribera del Volga. Però la guerra encara havia de durar i fer més estralls. A l'enterrament del nostre matemàtic només hi pogueren anar una dotzena de persones comptant-hi la seva viuda, gairebé cega. Dels seus amics només hi assistí Arnold Sommerfeld (1868-1951) catedràtic de Munic, que, dret al costat del fèretre, digué que deixava per a la història el judici de quin havia estat el més gran dels mèrits del Hilbert, ja que eren tants que no sabia quin triar.

El problema de la fonamentació de la geometria

Nosaltres hem resumit en cinc els mèrits de David Hilbert. Però només en parlarem d'un. El de més assequibilitat per als nostres lectors i el que més fama li donà:

haver fonamentat rigorosament la geometria. La influència de la seva obra del 1899 ha arribat fins als tractats elementals (els que s'han procurat fer ben fets, és clar; fa pena veure'n que no s'han asabentat encara del que vol dir exposar al tractat amb lògica correcta).

Hilbert exposa el que s'ha de tenir en compte per no caure en faltes de lògica. En primer lloc, que s'han d'establir els conceptes primaris sense definir-los (si són primaris no n'hi ha d'anteriors) i, com a tals, posa tres objectes punt, recta i pla i sis relacions entre aquests objectes: ser a sobre, ser a dins, trobar-se entre, ser congruents (o iguals), ser paral·lel i ser continu. Després estableix els axiomes (postulats) que són vint-i-un. Vuit fan referència a relacions d'incidència (les de ser sobre o ser a dins), quatre a les propietats d'ordre, cinc a les de congruència, tres a les de continuïtat i l'últim és el postulat de les paral·leles (el cèlebre 5è postulat d'Euclides). A partir d'aquests postulats demostra els teoremes de la geometria mètrica elemental fins més enllà del que portà a cap Euclides. No cal dir que aquest matemàtic grec també va realitzar una obra de gran valor, però va intentar definir conceptes amb paraules que no eren pas una estricta definició i alguna vegada feia servir veritats de «sentit comú» que no havia explicat entre els postulats que ell havia establert. Aquests defectes lògics eren superats del tot en l'obra de Hilbert, d'un mèrit indiscutible.

D'aquesta manera s'iniciava en el camp de la geometria el tractament purament formal (com Peano ja havia fet amb l'aritmètica) amb un grau d'abstracció que superava tot el que s'havia fet fins a aquell moment al llarg del segle XIX. Els punts, rectes i plans de Hilbert podien ser, és clar, el que normalment entenem amb aquestes paraules, però en cas de trobar objectes que complissin amb els 21 postulats establerts, fossin els que fossin, tots els teoremes que se'n dedueixen també serien vàlids per a aquests altres objectes. Així, doncs, hem de dir que la matemàtica és una ciència purament formal? Heus aquí una qüestió que serà discutida. Ja en parlarem.

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat i dirigit per Ignasi Miranda.
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
 21.15-22.00 *L'altra lluna* (oci alternatiu). Presentat i dirigit per Xavier Pereira.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Natàlia Torrent.
 23.00-00.00 *Planisferi* (viatges i turisme). Presentat per Cristina Bar-rufet.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Xavier Aguilà.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
 02.05-02.10 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Ubeda.
 02.10 *Evangeli*

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*.
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*.
 21.15-22.00 *Cum laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet i Enric Violan.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*.
 23.00-00.00 *Foto de Família*. Presentat i dirigit per Montse Girbau.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*.
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*.
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*.
 21.15-22.00 *Planeta blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Cristina Crespo.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*.
 23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*.
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*.
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*.
 21.15-22.00 *Bojos per la ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*.
 23.00-01.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
 01.00-02.00 *La Gran Diferència*.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*.
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*.
 21.00-22.00 *Els temps de la música* (música clàssica). Presentat i dirigit per Joan Ubeda i Roger Padullés.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*.
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
 00.00-02.00 *La Gruta* (acompanyament a malalts de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes). Presentat i dirigit per Antoni Deulofeu.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*.
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavarría i Xavier Cazeneuve.
 22.00-23.00 *El zoo de vidre* (actualitat teatral). Presentat i dirigit per Aure Farran.
 23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat per Montse Viadé i Àlex Vicente.
 00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
 01.00-01.30 *Cova de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
 01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*.
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per J. M. Rojo i Eva Franquès.
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari, lectures i Evangeli del dia). Presentat per Carles Rivas.
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i eucaristia des de la Catedral de Barcelona).
 20.00-20.30 Selecció musical.
 20.30-21.00 *La Pròrroga* (esports i resum de la jornada). Presentat per David Amador.
 21.00-23.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
 00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
 00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel-Albert Soler i David Ciscar.
 00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
 01.00-01.30 *Cova de country*. Presentat per Rafael Corbí.
 01.30-02.00 Selecció musical.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*.
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

autor del llibre *La otra cara de la Iglesia*; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» del arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (III part) a Jacint Peraire, de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

- 09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius el Temps*
 13.15, 19.15 *Inf. migdia Recomanació*
 14.00-14.15 *Inf. vespre el Temps*
 20.00-20.15

Cada dia

- 06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimarts

- 00.00-00.30 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

- 00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

- 09.00-09.30 *Una setmana més Recomanació*
 13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diumenge 25

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 19)
 «Condenados al olvido.» Al penal de menors Panchito López i al de dones El Buen Pastor del Paraguai, les persones viuen en condicions infrahumanes. A totes dues presons hi ha un grup de religiosos i religioses que atenen els reclusos i reivindiquen la millora de les seves condicions de vida.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «A los seis años de la *Evangelium vitae*.» Fa sis anys que Joan Pau II va publicar aquesta encíclica en la qual denunciava una sèrie d'amenaques sobre la vida humana. El programa fa un repàs del repertori d'atemptats a la vida: la fam, la guerra, la violència, els genocidis, l'eutanàsia, les tortures, etc.
 10.25 *Testimonio*
 Meditació sobre un tema religiós (catòlic).
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la coral parroquial Torrelavit (Alt Penedès), sota la direcció de Gregori Martínez. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
 11.20 *Esglésies de Catalunya*
 Sèrie documental.

Dilluns 26

- 17.20 *Pueblo de Dios*

Dissabte 24

- 09.30 *Signes dels Temps*
 «Entrevista a Josep M. Vidal Aunós.»
 El programa analitza la situació actual dels immigrants sense papers que es van tancar a diverses parròquies de Barcelona. Entrevista al rector de Santa Maria del Pi, Josep Maria Vidal Aunós, sobre com va viure la comunitat parroquial la tancada de 47 dies.
 Altres temes:
 —Comentari de l'actualitat amb Jaume Reixach.
 —Reportatge sobre un projecte de cooperació amb l'Equador.
 —Comentari de cinema amb Jordi Cabanes.
 —Comentari de l'Evangeli de diumenge.
 (Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 00.30 h de la nit pel Canal 33; el diumenge a les 11.40 h del matí pel Canal TVC Internacional; i el diumenge a les 12.35 h de la tarda pel Canal TVC Sat.

Divendres 23

- 20.30 *Creure avui*: parlem amb Pere Vilaseca de la nova delegació de Justícia i Pau al Maresme. Presenta: Stefi Leonardí. Coordina: Albert Dresaire. El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

- a partir de les 21.30, *Paraula i vida*: gloses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach. El programa repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

L'últim dijous de mes

- a partir de les 22.00, *Aquí, tots*
 Magazin de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església. Es repeteix l'últim divendres de mes a les 14.40 h.

Cada divendres

- 23.00 *Camí de vida*
 Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

Canal Berquedà de Televisió

- Bona notícia* programa quinzenal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (nit) i el diumenge (matí, tarda i nit).

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Internet

• **BALMESIANA.**— *Senderos abiertos para el nuevo humanismo*, nou article del P. Abelardo Lobato, o.p., que servirà de preparació per al congrés internacional de la SITA (setembre 2002) sobre «El nuevo humanismo». Es pot llegir a uvst.balmesiana.org/Bibl/artsenderos.htm

• **JO CREC.**— A www.Yocreo.com, trobareu el santoral, documents, subsidis catequètics, el calendari litúrgic... destaca un excel·lent racó dedicat als joves.

Altres bisbats

• **DOMINICS.**— De l'11 al 15 d'abril, a Sagunt (València), Pasqua juvenil per a nois i noies de 16 a 18 anys, amb ganes de tenir una experiència de fe compartint-la amb altres joves de forma festiva; de l'11 al 15 d'abril, a diversos pobles de Jaén, Pasqua rural per a joves a partir de 18 anys que vulguin viure una experiència comunitària i d'evangelització en el món rural. Informació i inscripcions: c/ Castillo de Uclés, 26 - 28037 Madrid, tel. 913 045 355 i 620 174 374, a/e: jovenes@dominicos.org

Barcelona

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 20 de març, a les 19.30, conferència amb il·lustracions musicals sobre *Sarsuela i òpera: similituds i diferències*, a càrrec de Javier Nicolás, de l'Associació Wagneriana. C/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE SANT VICENÇ DESARRIÀ.**— Conferències quaresmals, a les 20.15, de Mn. Andreu Oliveras, director del Secretariat diocesà de Pastoral Penitenciària: el 20 de març, sobre *Creats per ser feliços: la vida cristiana, resposta al desig de felicitat*, i el 27 de març, sobre *Ferits per la vida, provats pels sofriments: el sentit de la Creu en la vida cristiana*. C/ P. Miquel de Sarrià, 8 - Barcelona.

• **MARATA.**— El 22 de març, a les 21.30, xerrada sobre *Trobem-nos i parlem-ne... de plantes transgèniques: base científica d'un debat públic*, amb el Dr. Pere Arús, cap del Departament de Genètica Vegetal de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària (IRTA). Centre Cultural de Marata, Les Franqueses del Vallès. Més informació: tel. 938 493 104.

• **FUNDACIÓ AJUDA I ESPERANÇA.**— El 23 de març, a les 19.30, acte de celebració del 14è aniversari de la segona etapa del Telèfon de l'Esperança de Barcelona. Conferència *Sabem viure amb esperança?*, a càrrec de Lluís Armengol, jesuïta, director de l'Escola Activa de Pares de Clot. Hi haurà un refrigeri, amb copa

de cava inclosa. Cal confirmar l'assistència al telèfon 932 020 260 (de 9.00 a 14.00).

• **PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL PI.**— El 23 de març, a les 20.00, festa de sant Josep Oriol, eucaristia concelebrada, presidida per Mons. Ramon Malla, bisbe emèrit de Lleida.

• **BASILICA DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ.**— El 24 de març, dia dedicat a la Mare de Déu de la Mercè, misses a les 12.00, 19.00 i 20.00; pregàries a la Mare de Déu i cant dels goigs al final de cada celebració. Durant el temps de Quaresma i Pasqua, pregària de vespres cada dissabte a les 19.30 i a les 20.00, missa vespertina anticipada.

• **FUNDACIÓ CATALANA PRIVADA DELLARS RESIDENCIALS.**— Fins al 24 de març es pot visitar l'exposició de pintors catalans, en la qual estan presents dibuixos del II Concurs de Pintura de la Fundació. El Corte Inglés de Diagonal, 5a planta - Barcelona.

• **SCHOLA CANTORUM DE TERRASSA.**— El 25 de març, Dominica Letare, a les esglésies romàniques de Sant Pere. El programa inclou l'aplec de cantaires al baptisteri de Sant Miquel, la missa concelebrada a l'església de Santa Maria i l'audició de cant gregorià de la Schola Cantorum de Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ.**— El 25 de març, a les 19.00, conferència quaresmal a càrrec del bisbe Joan Carrera, sobre *El segle XXI de l'Església*. A les 20.00, vespres cantades, i a les 20.30, missa. Parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 934 576 552. Hi ha servei de guarderia.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza l'Aula d'Extensió Universitària CIC de la Gent Gran. La propera sessió serà el 26 de març, a les 17.00, sobre *Els canvis demogràfics. Influència en la Gent Gran*, a càrrec d'Anna Cabré (Centre d'Estudis Demogràfics de la UAB). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 090 575.

• **MOMENTS DE REFLEXIÓ.**— El Moviment Cristià de Mestres i Professors ofereix un temps de trobada i reflexió entre

educadors cristians. S'aprofundeix entorn del document del Consell General de l'Educació Catòlica *La acció educativa del professor en el proceso de desarrollo personal del alumno*. Serà el 26 de març, de 19.00 a 20.00. C/ Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona.

• **VINE A CANTAR AMB MN. SOLER.**— A la parròquia de Sant Carles Borromeu (c/Sant Lluís, 89-93 - Barcelona) els dies 27 de març i 3 d'abril, de 20.00 a 21.00. Si teniu el cantoral *Una veu exultant*, porteu-lo. Si no el teniu, trobareu exemplars a l'assaig.

• **XERRADA.**— El 27 de març, a les 20.30, conferència quaresmal a càrrec del Dr. Joan Costa i Bou, de la parròquia de Sant Ot, sobre *Testimoni de l'Amor*. Lloc: sala Mn. Jaume Oliveras. Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús, Via Augusta, 68 - Barcelona.

• **GENT GRAN.**— El 28 de març, a les 17.00, conferència sobre *Una vejez sana y con optimismo*, a càrrec de Ramón Sánchez-Ocaña, periodista. Centre Cultural de la Fundació "la Caixa", passeig Sant Joan, 108 - Barcelona.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA PER A JOVES.**— El 29 de març, a les 20.00, al cor de la catedral de Barcelona, sobre *Amb Ell, en el goig i en l'angoixa*. És un espai diocesà de pregària compartida i acompanyada per la reflexió del cardenal Ricard M. Carles.

• **SEMINARI D'APROFUNDIMENT.**— Sobre el Sant Sudari de Torí, tots els divendres, del 30 de març al 18 de maig, de 19.00 a 21.00. Un repàs als estudis més recents sobre la sindonologia per afrontar el debat entre l'objecte arqueològic i la relíquia del misteri més gran de la història. Més informació: c/ Diputació, 231 - Barcelona, de dilluns a dijous de 19.00 a 21.00, tel. i fax 934 514 942.

• **EQUIPS DE PASTORAL DE LA POLÍTICA I DE LA COMUNICACIÓ.**— El 31 de març, de 9.00 a 13.45, XIII jornada de reflexió sobre *Valors, persona i societat al segle XXI*. Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona. Inscripcions: tel. 934 541 600, ext. 26 (Concepció Huerta), de 9.00 a 14.00, o eppc@navegalia.com

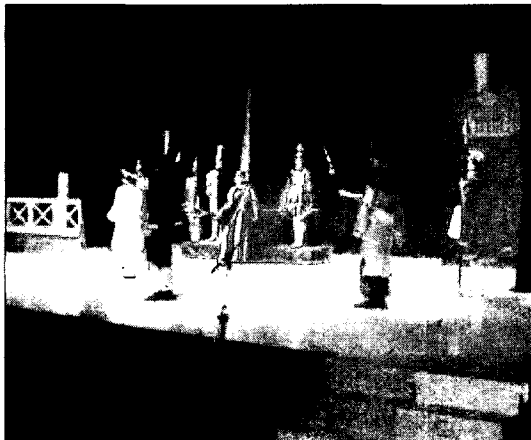
LA PASSIÓ INFANTIL DE MATARÓ

ASSOCIACIÓ DE LA
PASSIÓ INFANTIL
DE MATARÓ

REPRESENTACIONS:

- ✓ Diumenge 25 de març, a les 6 de la tarda, al Teatre Monumental
- ✓ Diumenge 1 d'abril, a les 5,15 de la tarda, a l'església de Sant Josep

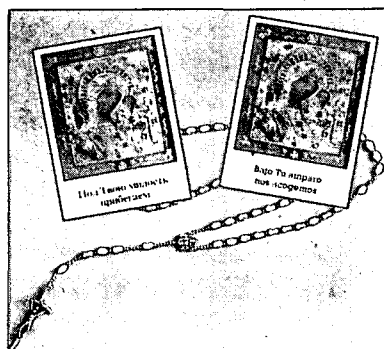
ENTRADA GRATUÏTA AMB DONATIU VOLUNTARI
Informació: Tel. 937 903 884 - Mataró, 2001. XV Any

CAMPANYA DEL ROSARI

Per cada donatiu de 1.000 ptes. que ens envieu, rebreu el llibret *Bajo Tu amparo nos acogemos* i nosaltres n'enviarem un altre a Rússia en nom vostre. També rebreu un rosari beneït pel Sant Pare.

Amb la col·laboració de tots, aviat haurem enviat milions de llibrets a l'Europa de l'Est

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 1260-2110027312 - Banco Central Hispano - Via Augusta, 6 - Barcelona

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B, - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpa@teleline.es

• **CARMEL. TALLER DE PREGÀRIA.**— Per conèixer i gaudir de l'experiència de Déu dels místics carmelites i per aprofundir en la interioritat. Animació: Marià Rosanas, Bonaventura Gilabert i Rafael González, carmelites descalços. Serà el **31 de març**, de 10.00 a 13.00, sobre *«El amor consiste en pasar de sí al Amado», sant Joan de la Creu*. Casa d'oració dels Carmelitans, passeig de Matadepera, 42 - Matadepera, tel. 937 871 250.

• **TIBIDABO.**— El 31 de març, a les 11.00, festa i convivència dels matrimonis que fa 25 anys van celebrar el seu casament al Tibidabo. Trobada, eucaristia i dinar de germanor.

• **PARRÒQUIA DE SANT LLORENÇ DEL PENEDÈS.**— L'1 d'abril, a les 10.30, missa i posterior audició de cant gregorià a càrrec de la Schola Gregoriana de Vilafranca. Acte enquadrat en l'Any Raimondí, en commemoració del 400 aniversari de la canonització de Sant Ramon de Penafort, patró de Vilafranca.

• **CARILLÓ.**— L'1 d'abril, a les 12.00, concert d'Anna M. Reverté amb obres de Haendel, Albéniz i Vives, entre altres. Pl. Sant Jaume, 4 - Barcelona, tel. 934 024 818, fax 934 024 658, a/e: carillo.palau@presidencia.gencat.es, Internet: www.gencat.es/presidencia/carillo

• **PARRÒQUIA SANTA MARIA DEL GORNAL.**— L'1 d'abril, a les 13.00, recés de Quaresma. Av. Carmen Amaya, 31-33 - L'Hospitalet de Llobregat. tel. 933 351 738.

• **HORA SANTA.**— L'1 d'abril, a les 17.45, hora santa predicada per Mn. Joan Bladé Piñol, a la parròquia del Sagrat Cor de Jesús-crypta Gaudí, de la Colònia Güell. Organitza: Unió Comarcal de Lligues de Perseverança del Baix Llobregat.

• **CONFERÈNCIA QUARESIMAL.**— L'1 d'abril, de 19.00 a 20.15, conferència i celebració eucarística dominical a càrrec del cardenal Ricard M. Carles, a la catedral.

• IV CICLE DE CONCERTS DE CORALS UNIVERSITÀRIES.— L'1 d'abril, a les 20.30, concert del cor de la Universitat Autònoma de Barcelona, dirigit per Joaquim Miranda. L'actuació tindrà lloc a la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels (c/ Balmes, 78 - Barcelona) després de l'eucaristia de les 19.30, on també participarà.

• **PASTORAL UNIVERSITÀRIA.**— Del 6 al 10 d'abril, exercicis espirituals a Vil·la Lestonnac de Sant Cugat del Vallès, dirigits per Llum Delàs. Informació i inscripcions: tel. 933 233 368 i 934 121 551.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Del 7 al 14 d'abril, amb el P. Jaume Boada, *o.p.*, a la casa d'espiritualitat La Immaculada (la Garriga), tel. 938 714 848.

• **JOVES EKUMENE.**— Inici de la primera fase de preparació per a l'enviament de voluntaris als projectes a les missions de Mèxic i R. D. del Congo. Més informació: Elena Gómez, tel. 933 185 301, c/ Carme, 18, pral. - Barcelona.

Girona

• **MISSATGES D'ESPERANÇA CADA MATÍ.**— Conferència d'Antoni Bassas, periodista, a la sala de conferències del Teatre Municipal de Palafrugell. Organitza la parròquia de Sant Martí, **30 de març**, a les 20.30, com a continuació de la Missió Jubileu 2000.

• **III TROBADA DEL VOLUNTARIAT PER A GENT GRAN.**— Càritas proposa un espai de trobada i formació per a voluntaris i persones que atenen gent gran sobre el tema *Els drets de la persona gran*. Serà de 10.00 a 13.30, el **31 de març**, al santuari de Maria Auxiliadora de Pont Major (Girona). Inscripcions fins al 28 de març a Càritas diocesana, tel. 972 204 980.

• **XXI COL·LOQUI EUROPEU DE PARRÒQUIES.**— Serà del 8 al 13 de juliol sobre *Europa i solidaritat. La dimensió social de la fe en les comunitats cristianes*. Tindrà lloc al col·legi dels germans maristes de Girona. Inscripcions fins al 20 d'abril: bisbat de Girona, pl. del Vi, 2 - Girona 17004, tel. 972 412 720, fax 972 412 872, a/e: bisbatgirona@planalfa.es

Tarragona

• **CONCERT.**— El 24 de març, a les 20.00, a Valls, tindrà lloc un concert on actuaran els grups Xirat, 70x7, Comisión i La Tarambanda. Organitza la subcomissió de joves de la parròquia de Sant Joan Baptista, amb motiu de les Festes Decennals de la Mare de Déu de la Candela. El concert serà gratuït, però amb una clara intenció solidària. Hi haurà una guardiola per recollir diners per ajudar les persones que han patit els terratrèmols de l'Índia i els aiguats dels països del sud d'Àfrica.

Tortosa

• **CAMP DE TREBALL.**— Per a joves de 15 a 18 anys sobre l'esclavatge infantil. Serà el **31 de març**. Més informació: tel. 934 216 411, 617 622 909 i 977 443 113, a/e: evijoima@teleline.es .

Vic

• **CURSSOBRE GLOBALITZACIÓ.**— Organitzat pel Secretariat diocesà de Pastoral Social de Vic. El curs consta de tres conferències: el **22 de març**, sobre *Visió cristiana de la globalització*, amb Joan Travé, s.j., membre de Cristianisme i Justícia; el **29 de març**, sobre *Globalització i cultura contemporània*, amb Manuel Marcet, s.i., d'ESADE i membre de Cristianisme i Justícia.

me i Justícia, i el **5 d'abril**, sobre *Globalització de l'economia: avantatges i inconvenients*, amb Arcadi Oliveres, economista, professor de la UAB i president de Justícia y Paz. Inscripcions a Càritas diocesana de Vic.

• **ESCOLA DE TEOLOGIA.**— El 30 de març, de 20.15 a 21.45, sessió sobre *El Concili Vaticà II com a esdeveniment històric*, a càrrec d'Hilari Raguier. Lloc: sala

Luther King del Casal de l'Església, c/
Sant Just, 1, 1r - Vic.

• **COVA DE SANT IGNASI.**— Exercicis per a tothom, del **2 al 10 d'abril**, sobre *Vine a trobar el Pare*, dirigits pel P. Manel Casanova, s.j.; recés per a joves del **6 al 8 d'abril**, sobre *Iniciació a la pregària i al discerniment interior*, dirigit pel P. Ernest Botargues, s.j., i Francesc Escolà. Més informació: tel. 938 720 422.

✓ **VETLLA DE PREGÀRIA DE QUARESMA** — El 31 de març, a les 21.30, a la basílica. Hi haurà la possibilitat de rebre el sagrament de la reconciliació. Acabara a les 23.30. Cal posar-se en contacte amb el Centre de Coordinació Pastoral, tel. 938 777 766, fax 938 777 750, o e: ccpastoral@santuari-montserrat.com.

✓ **ROMERIA** — L'1 d'abril, romeria de la parròquia de la Mare de Déu del Port de Barcelona i de la parròquia de Sant Pere Apòstol de Manresa.

✓ **OFRENA** — L'1 d'abril, a les 17.00, ofrena de la Llàntia Votiva de la Passió.

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDITA

COMPRO segells, monedes, rellotges de tot tipus, postals, objectes antics, mobles i llibres. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

3a EDAT

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia. Tel. 932 158 148.

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acollida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, [Isabel].

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA.....

POBLACIÓ..... C. P.

TELÈFON SETMANES

	175 ptes.
	350 ptes.
	525 ptes.
	700 ptes.
	875 ptes.
	1.050 ptes.
	1.225 ptes.

Destacat (+275 ptes.): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta
(16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Téléfons de

Obert cada dia de les 21.30 a les 23.30 h

934 175 449 / 937 258 011

Obert de dilluns a divendres de les 9.00 a les 10.30

938 040 296 (excepte festius)

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

la Pregăria

Des del carrer

El Moviment de Cristians de Pobles i Comarques (MCPC) de Catalunya celebra la seva 30a jornada nacional el 25 de març al col·legi Mare de Déu de Montserrat de les Borges Blanques (Lleida). Aquest serà un bon moment per cloure el pla triennal que el moviment va encetar amb l'objectiu de revisar els aspectes fonamentals de la identitat que el configura. Jaume Dantí Riu (Santa Eulàlia de Ronçana, Vallès Oriental, 1956) fa quinze anys que està vinculat en aquest moviment especialitzat d'Acció Catòlica i actualment n'és el president en l'àmbit de Catalunya. Dantí, que és professor d'Història a la Universitat de Barcelona, compagina la presidència del MCPC amb la tasca de delegat episcopal a la diòcesi de Barcelona de Pobles i Comarques des del 1995.

Jaume Dantí presideix el Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya

«Hem posat al dia els elements d'identitat del moviment»

—Quina és la identitat del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques?

—És un moviment que té com a objectiu l'evangelització en el medi concret; en el nostre cas, de pobles i comarques. També com qualsevol altre moviment d'Acció Catòlica, té una funció educativa i de formació, i sobretot una funció d'evangelització i de transformació del medi per fer-hi present el Regne.

—Celebreu la 30a jornada nacional. Quantes persones estan convidades a participar-hi?

—Hi són convidats tots els membres del moviment i, tot i que el nombre sempre és difícil de precisar, l'assistència habitual gira al voltant de les 150 persones. A Catalunya, el moviment està implantat a les diòcesis de Barcelona, de Girona, de Lleida, de Tarragona i de Vic, i podem dir que a Mallorca comencen a fer camí, amb la voluntat d'integrar-se al moviment català.

—La jornada nacional és un bon moment per...?

—És un bon moment sobretot per viure una experiència de moviment i sobretot d'Església; per trobar-nos gent diversa, tant pel nostre tarannà com pels

llocs de procedència, però que compartim uns mateixos objectius i una mateixa voluntat d'intentar avançar en aquesta finalitat de fer real la unió fe-vida. Sobretot diria que en primera instància és això: una evidència de moviment i d'Església. En segon lloc, és també un moment important on es posa en comú el treball conjunt que fan al llarg de l'any els diferents grups que constitueixen el moviment. Finalment, un tercer aspecte molt important és el component festiu i celebratiu.

—La jornada servirà per cloure un pla triennal destinat a revisar els aspectes fonamentals de la identitat del moviment. Què calia revisar?

—Va semblar que, en encetar un nou mil·lenni, era positiu posar al dia els elements que configuren la identitat del moviment. El primer tema que vam tractar va ser el de conèixer a fons el nostre medi, amb la voluntat d'incorporar elements nous que són fruit dels canvis que s'experimenten als nostres pobles. Els anys successius vam reflexionar sobre l'opció per Jesucrist —el coneixement a fons de l'Evangeli— i sobre la transformació del món, no únicament del nostre entorn més immediat.

—«Confirmats en la identitat. Re-

novats en l'esperança.» Amb aquesta consigna es podria resumir el present i el futur del moviment?

—Exacte. Aquest títol és la conclusió del pla triennal: hem confirmat la nostra identitat alhora que ens hem renovat en la convicció que a partir del treball humil que podem fer cadascun de nosaltres, començant pel nostre entorn més immediat, avancem en aquesta presència del Regne enmig nostre.

—No és paradoxal que sigui a les comarques de Barcelona on hi hagi més implantació del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques?

—El que això demostra és que la diòcesi és força més que la ciutat de Barcelona i que, per tant, a les comarques que configuren el bisbat hi ha encara uns espais molt importants on la identificació amb el medi és important; ja parlem d'un poble, d'una vila o del conjunt d'una comarca. En qualsevol cas, si descobrim aquesta importància de viure la fe d'una manera activa i transformadora al medi on t'estàs, no cal que sigui en un lloc estrictament rural o pagès on puguem veure aquests elements d'identitat del moviment.

Carme Munté

Trobades de pregària en temps de crisi

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Són molts els joves que s'apleguen en grups de pregària d'ençà de la recent trobada de Taizé a Barcelona. En alguns casos, es tracta d'una represa o d'un nou impuls; en altres, d'un començament. Juntament amb les trobades juvenils de pregària que ja tenien lloc abans, en formes diverses, constitueixen una realitat esperançadora que mereix atenció i suport. El punt feble de les grans cites, dels concilis, de les assemblees... és sempre l'endemà. Que Taizé hagi generat entre nosaltres una línia de continuïtat és una bona notícia.

Ni que pugui semblar paradoxal, trobar-se per pregar resulta especialment adequat en temps d'increença, ateses, sobretot, les formes que aquesta presenta entre nosaltres. «La crisi del cristianisme europeu no se situa principalment

en el terreny de les idees», escriu Martín Velasco. I explica que l'«eclipsi de Déu» anunciat per Martin Buber i el fet que la societat estigui «sense notícies d'esperança, sense notícies de Déu», com ha dit B. Welte, no són teories, sinó «una realitat» social. Sembla, doncs, que la resposta passarà més eficaçment per la via de l'experiència que per la de l'adoctrinament.

Un altre factor que alimenta la increença és el descrèdit de la institució eclesial que, a banda dels defectes i errors que li puguin servir de punt de partida, compta amb repetidors i amplificadors sistemàtics. També això ha esdevingut una «realitat social» que impregna l'ambient. Quan aquest descrèdit és interioritzat pels mateixos cristians es produeix un ventall de reaccions: autocrítica en línia de conversió, reformismes constructius i reformismes ideològitzats que assequen el goig de creure, polèmiques... Lustiger, cardenal de París, en una entrevista recent, parla del «deure de treballar pel guariment del cos eclesial ferit» i del «perill» que la mística es transformi en polítiques i segregui ideologies. Quan passa això, és difícil que la fe s'expandeixi. S'arriba a aquell estil de creient que, com observa Willebrands, «no té» successors.

Els joves que s'apleguen per pregar viuen immersos en aquesta «realitat social», en el doble vessant apuntat: religiós i eclesial. Però, en lloc d'entortolligar-se en debats estèrils, connecten amb el Senyor, tot fent comunitat amb els germans. Estableixen una relació personal amb Déu, en la qual cada u li pot dir «Tu i jo», en expressió també de Martin Buber. Aleshores, es fan capaços d'influir en aquella «realitat social», en lloc de quedar-ne atrapats.

Les trobades de pregària no són, evidentment, tota la pastoral juvenil. És bo que s'integrin en un context de vida cristiana més ampli i encara més ric. Però són un element valuós en la iniciació en la fe i en el seu aprofundiment.

Ara mateix

Rauxa

No s'hi veu gaire gent jove, a missa, els diumenges. Molts joves fervorosament cristians diuen que no hi van perquè allò que hi escolten no ho viuen de debò. Expliquen que necessiten sentir intensament el cristianisme, però que sovint a missa es troben fora de lloc, que allà no hi ha res que els mogui per dins. A vegades tampoc entenen ben bé l'homilia del capellà. Alguns confessen que els sembla rutinari i tot, i que, per tant, no li troben sentit. Davant de tot això, comenten que s'estimen més no anar-hi perquè no volen ser falsos.

En canvi viuen amb emoció les pregàries comunitàries que organitzen setmanalment. O participen en grups de reflexió, van a recessos o omplen a vessar les trobades de Taizé, com vam veure fa uns mesos. Diuen que és llavors quan senten més a prop Déu, quan se senten veritablement amics estimats de Crist. Se senten cristians i ho són. Qui els ho podria negar? Però van poc a missa. I l'Església diu que el signe que identifica els cristians és ni més ni menys que l'Eucaristia. Per què aquests joves són atrets pel cristianisme però no per la missa? La contradicció és clara i indica que alguna cosa falla, que molts joves —insistim-hi, cristians— no comprenen en aquest punt el que l'Església els demana.

Eduard Brufau

Els joves a missa